MEDITAȚI!

TEME DE GÂNDIRE PENTRU LIDERI

John C. Maxwell

O CARTE ESENȚIALĂ PENTRU CEI CARE TREBUIE SĂ DISTINGĂ ESENȚIALUL ÎN VIAȚĂ: LIDERII

John C. Maxwell scrie de mai bine de 30 de ani cărți de literatură motivațională despre leadership. Are, actualmente, peste 50 de titluri care-i poartă semnătura și sute de proiecte derulate împreună cu *Injoy Life Club* și *Maximum Impact*, două organizații fondate chiar de el. *Meditați!* este prima carte a lui Maxwell și reprezintă o reală sursă de inspirație pentru liderii de peste tot. Ediția de față, aflată la a 30-a reeditare, este una aniversară. Volumul cuprinde meditații demne de atenția oricărui cititor și vizează, în mare, împlinirea noastră ca indivizi și, desigur, ca lideri. Pentru a ilustra ideea de conducător și potențialul unei asemenea poziții, Maxwell dă exemple de situații și personaje biblice, care, firește, au trecut testul timpului.

Una dintre cele mai importante idei pe care autorul o promovează se referă la atitudinea și productivitatea omului. Atitudinea este fundamentală pentru existența noastră și ne oglindește sinele. Iar productivitatea, roadele vieții noastre, țin de măsura în care ne valorificăm talentele și abilitățile cu care suntem înzestrați.

MEDITAȚI!

CURTEA VECHE PUBLISHING
București

DE ACELAŞI AUTOR:

CUM SĂ DEVII POPULAR
REALIZEAZĂ-TE PE DEPLIN

JOHN C. MAXWELL este un celebru orator și autor de cărți pe teme de leadership, cărțile sale fiind vândute în 18 milioane de exemplare în lumea întreagă. E fondatorul organizației nonprofit EQUIP, care a contribuit la formarea a cinci milioane de lideri din 126 de țări.

An de an, Maxwell ține prelegeri pentru lideri din diverse organizații, companii incluse în topul *Fortune 500*, guverne străine, Academia Militară a Statelor Unite și din alte instituții impozante.

Ca autor de bestselleruri, după cum a fost consacrat de publicațiile *New York Times*, *Wall Street Journal* și *Business Week*, Maxwell are deja trei titluri ce s-au vândut în peste un milion de exemplare: *The 21 Irrefutable Laws of Leadership*, *Developing the Leader Within You* și *The 21 Indispensable Qualities of a Leader*.

Site web: www. johnmaxwellonleadership.com

MEDITAȚI!

TEME DE GÂNDIRE PENTRU LIDERI

JOHN C. MAXWELL

EDIȚIE ANIVERSARĂ:
30 de ani de la prima apariție

Traducere din limba engleză de
MARIUS CHITOȘCĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

MAXWELL, JOHN C.

Meditaţi! : teme de gândire pentru lideri /
John C. Maxwell ;
trad. Marius Chitoşcă. - Bucureşti : Curtea Veche Publishing, 2012

ISBN 978-606-588-306-2
I. Chitoşcă, Marius (trad.)
316.462
65.012.431

Editor: Grigore Arsene
Redactor: Isabella Prodan
Corector: Ionel Palade
Tehnoredactor: Dragoş Dumitrescu
str. Aurel Vlaicu nr. 35, Bucureşti, 020091
tel.: 021 260 22 87, 0744 55 47 63
fax: 021 223 16 88
distribuţie: 021 222 25 36
e-mail: redactie@curteaveche.ro
internet: www.curteaveche.ro

Design interior & Coperta: Griffon and Swans
www.griffon.ro

JOHN C. MAXWELL

Think on These Things: Meditations for Leaders

Copyright © John Maxwell, 1979, 1999, 2009
Published by Beacon Hill Press of Kansas City,
a division of Nazarene Publishing House, Kansas City, Missouri, 64109 USA.
This edition published by arrangement with Nazarene Publishing House.
All rights reserved.

© CURTEA VECHE PUBLISHING, 2012
pentru prezenta versiune în limba română

ISBN 978-606-588-306-2

„Mai departe, fraţilor, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute şi orice laudă, la acestea să vă fie gândul."

(*Epistola către Filipeni* 4, 8)

Lui Melvin Maxwell

Model de evlavie, ctitor al împărăţiei Domnului,
orânduitor ecleziastic, un om optimist şi un tată minunat.

MULȚUMIRI

IDEEA DE A SCRIE ACEASTĂ CARTE mi-a venit în timpul unei conferințe despre dezvoltarea bisericilor pe care am moderat-o chiar eu. În timpul sesiunii de întrebări și răspunsuri, un pastor m-a întrebat cum de știam atât de multe despre dezvoltarea bisericilor la o vârstă atât de fragedă. (Amploarea cunoștințelor mele putea fi pusă sub semnul întrebării; sunt de acord, la cei 32 de ani ai mei, cât aveam pe-atunci, pot spune că eram, într-adevăr, la o vârstă fragedă!) I-am răspuns sincer: „De-a lungul timpului, mi-am însușit multe principii ale succesului."

În acea clipă mi-am dat seama cât eram de norocos grație cunoștințelor mele. Faptul că am fost încurajat de unii dintre mai-marii bisericii să aștern pe hârtie câteva dintre principiile importante însușite este forța motivațională din spatele acestei cărți. Sper ca următoarele capitole să vă arate calea spre o viață cu-adevărat încununată de succes.

INTRODUCERE

MENTALITATEA VĂ DETERMINĂ personalitatea. De aceea, în *Sfânta Scriptură*, suntem sfătuiți să fim atenți la lucrurile spre care ne îndreptăm atenția. În *Epistola către Filipeni*, capitolul 4, versetele 8-9, scrie așa: „Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul. Cele ce ați învățat și ați primit și ați auzit și ați văzut la mine, acestea să le faceți, și Dumnezeul păcii va fi cu voi."[1]

Părinții mei, Melvin și Laura Maxwell, mi-au insuflat încă de timpuriu această lecție despre gândirea corectă. Ai mei părinți sunt doi dintre oamenii cei mai credincioși și mai optimiști pe care i-am cunoscut vreodată. Când eram mic, nu i-am auzit niciodată vorbindu-i de rău pe alții.

[1] Citatele sunt preluate din *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune Ortodoxă al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1994. (*n. red.*)

S-au concentrat întotdeauna asupra lucrurilor bune şi şi-au trăit viaţa fideli credinţei lor.

Această minunată moştenire pe care mi-au lăsat-o, alături de dorinţa mea de a o transmite altora, e ceea ce m-a îndemnat să scriu, în urmă cu 30 de ani, cartea pe care o ţineţi acum în mâini. Mi-am dorit să transmit ceea ce ştiu, în special pastorilor şi altor oameni cu funcţii de conducere în cadrul Bisericii. Am ştiut că abilitatea unui lider de a face o faptă măreaţă, în numele lui Dumnezeu, izvorăşte din inima şi mintea lui.

În ultimii 30 de ani am trecut prin multe. Dumnezeu a fost foarte bun cu mine. Cu binecuvântarea Lui, timp de 26 de ani am fost preot. Am reuşit să pun bazele organizaţiei INJOY Group, la care s-au asociat pastori de pe cuprinsul întregii Americi şi nu numai. Am avut privilegiul de a vorbi în faţa a milioane de oameni. Dincolo de asta, am scris nenumărate cărţi. Am crescut mult, dar în sinea mea nu m-am schimbat. Cel mai mult pe lume îmi doresc să-i ajut pe oameni prin orice mijloace.

Recitind această carte, am constatat cu încântare că principiile expuse în ea sunt la fel de relevate în prezent pe cât au fost prima dată când le-am aşternut pe hârtie. Şi e firesc să fie aşa, întrucât se bazează pe *Biblie*, iar aceasta nu se modifică în timp. Nădăjduiesc că paginile care urmează or să vă ajute să vă îmbunătăţiţi viaţa şi să vă concentraţi asupra tuturor lucrurilor nobile, drepte şi demne de laudă, astfel încât Dumnezeul păcii să fie cu voi.

PARTEA I

VORBE ÎNȚELEPTE DIN *BIBLIE*

CAPITOLUL 1
Meditați!

„Mai departe, fraților, câte sunt adevărate, câte sunt de cinste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt vrednice de iubit, câte sunt cu nume bun, orice virtute și orice laudă, la acestea să vă fie gândul."

Filipeni 4, 8

ÎN OPINIA MEA, versetul 4, 8 din *Epistola către Filipeni* e unul dintre cele mai importante din întreaga *Biblie*. Gândurile, chestiunile la care vă gândiți au o pondere mai mare decât orice alt lucru din viață. Salariul, casa și ceea ce veți face în viață țin, toate, de mentalitatea dumneavoastră.

Ceea ce faceți azi e rezultatul lucrurilor pe care le-ați gândit ieri. Ceea ce veți face mâine e rezultatul lucrurilor pe care le gândiți azi. În cadrul unei conferințe pe care am susținut-o la un moment dat, un pastor a luat cuvântul și mi-a spus: „Cred că pot clădi o biserică în care să încapă în medie 200 de enoriași. Ce părere aveți?" I-am răspuns: „Sunt sigur că puteți construi o biserică de o asemenea dimensiune." Un alt pastor, fără să ridice mâna, a rostit din senin: „Eu cred că pot clădi o biserică în care să încapă

500 de enoriaşi. Ce părere aveţi?“ I-am răspuns şi lui: „Sunt sigur că puteţi construi şi dumneavoastră o astfel de biserică.“ Primul pastor s-a ridicat în picioare şi a ripostat: „Nu mi se pare corect! Ce vă face să credeţi că dumnealui poate construi o biserică mai mare decât cea pe care vreau s-o fac eu, când nici măcar nu ştiţi de ce e în stare şi ce abilităţi are?“

Auzindu-l pe al doilea pastor că protestează, i-am răspuns: „Nu contează care dintre dumneavoastră e mai capabil. Succesul bisericii o să depindă în special de ceea ce *credeţi* că puteţi face. Dacă vă credeţi în stare, o să fiţi în stare. De credeţi că existaţi, existaţi.“

La un moment dat, tot ajungem să dăm glas lucrurilor care ne acaparează mintea şi gândirea.

Nimeni n-a rostit vreodată un adevăr mai mare decât acest proverb biblic: „Căci el este ca unul care-şi face socotelile în suflet.“ (*Pildele lui Solomon* 23, 7) Cu toţii am întâlnit oameni care nu ştiu să poarte o conversaţie, oameni despre care obişnuim să zicem că „spun ceea ce gândesc“. Acest lucru e valabil pentru fiecare dintre noi: chiar dacă nu ne exprimăm imediat adevăratele reacţii, ele tot vor ieşi la iveală, mai devreme sau mai târziu, dacă ne concentrăm întruna asupra lor. La un moment dat, tot ajungem să dăm glas lucrurilor care ne acaparează mintea şi gândirea.

Să luăm exemplul tatălui meu. În viaţa lui, s-a remarcat ca lider bisericesc, pastor, episcop şi preşedinte al instituţiei Circleville Bible College. Performanţele lui au fost

înlesnite, printre altele, de abilitatea sa de a studia şi de a se concentra asupra temelor de interes bisericesc. Graţie interesului său susţinut vreme de zeci de ani, pentru acest domeniu, de fiecare dată când vorbeşte, tatăl meu dă glas câte unui principiu de creştere religioasă. Personalitatea îi reflectă mentalitatea.

Există o vorbă care spune astfel: „Ai grijă ce-ţi doreşti, că s-ar putea să se împlinească." Aveţi grijă ce gândiţi, pentru că gândurile vă vor influenţa în mare măsură personalitatea.

Nucleul activităţii mele de consiliere este dorinţa oamenilor de a-şi schimba vieţile. Îmi place să le împărtăşesc oamenilor o formulă simplă ce presupune două etape şi are menirea de a-i ajuta să se schimbe.

Mai întâi, îi rog să citească versetul 5, 17 din *Epistola a doua către Corinteni a Sfântului Apostol Pavel:* „Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut, iată toate s-au făcut noi." Naşterea nouă, prin care, aşa cum a spus Hristos, trebuie să trecem cu toţii, pentru a ne asigura că ajungem în Rai, nu numai că ne hotărăşte destinul veşnic, dar ne schimbă, totodată, şi viaţa prezentă. Prin iertarea păcatelor, scăpăm de multe suferinţe şi greşeli din trecut. Dragostea, bucuria şi pacea pe care i le dăruieşte Iisus cuiva care devine, în totalitate, copilul Lui marchează o schimbare în viaţa oricărui individ.

Cu toate acestea, cunosc mulţi creştini care încă trebuie să facă schimbări radicale în vieţile lor, personale, de zi cu zi.

Pentru a ajunge aşa cum vă doriţi, al doilea lucru pe care trebuie să-l faceţi e să vă schimbaţi mentalitatea. Schimbându-vă modul de gândire, puteţi, efectiv, să aveţi o viaţă diferită. Dacă doriţi să faceţi o „curăţenie de primăvară" prin gândurile dumneavoastră, vă sugerez să aveţi în vedere următoarele aspecte:

1. În ce mediu vreţi să trăiţi?

Fiecare dintre noi e produsul anturajului. Nu întâmplător oamenii negativi sfârşesc adesea în aceeaşi gospodărie. Doi oameni care trăiesc în aceeaşi ţară, sub aceleaşi legi şi care se bucură de aceleaşi privilegii pot totuşi să-şi cultive valori diferite şi să aibă priorităţi şi stiluri de viaţă total deosebite. De ce? Pentru că provin din medii, în special familiale, extrem de diferite. Mentalitatea lor reflectă mediul de provenienţă.

2. Ce faceţi în timpul liber?

Modul în care vă petreceţi timpul liber influenţează în mare măsură modul în care gândiţi. Fără doar şi poate, Satana îi atrage pe oameni în ispită în timpul lor liber. Pentru a ne asigura că ne petrecem timpul liber într-un mod cât se poate de valoros, trebuie să fim echilibraţi şi să avem scopuri clare.

Părinţii mei s-au arătat mereu foarte preocupaţi de ceea ce făceam noi, copiii, în timpul nostru liber. S-au asigurat că eu, sora şi fratele meu aveam destule jocuri acasă, astfel încât prietenii noştri să vină să se joace acolo cu noi.

Mulțumită acestui fapt, tata și mama au putut să monitorizeze activitățile și relațiile noastre. O să le fiu veșnic recunoscător că m-au încurajat să petrec câte o jumătate de oră în fiecare zi citind *Biblia* și alte scrieri creștine. Părinții mei au înțeles cât de important era ca, în timpul meu liber, să am preocupări care aveau să mă ajute să gândesc corect.

3. Cine sunt cei mai apropiați prieteni ai dumneavoastră?

Oamenii cu care vă anturați vă influențează în mare măsură mentalitatea. Unul dintre beneficiile de care are parte un om credincios care merge la biserică e că se bucură de încurajările primite de la ceilalți credincioși de acolo. Cunoscându-i pe prietenii unui om, putem să ne dăm seama cum este el de fapt. În general, influența socială (exercitată de grup, prieteni, colegi) își lasă cel mai puternic amprenta asupra vieții unui individ.

Sintetizând, ca să vă schimbați viața, trebuie să vă schimbați mentalitatea. Pentru a vă schimba mentalitatea, trebuie să vă schimbați mediul de viață, anturajul și modul în care vă petreceți timpul liber. Țineți cont de versetul 4, 8 din *Epistola către Filipeni* — este un sfat foarte bun în ceea ce privește mentalitatea. Ar fi bine să vă amintiți de acest verset atunci când vă faceți prieteni noi, când desfășurați activități în timpul liber și când vă schimbați mediul de viață.

CAPITOLUL 2
Cine a găurit acoperişul?

UNA DINTRE PILDELE MELE biblice preferate e narată în *Evanghelia după Marcu*, capitolul 2, versetele 1-12. Iisus tocmai încheiase pelerinajul la sinagogi şi se întorsese în Capernaum. Vestea revenirii sale şi a faptului că se aciuiase într-o casă din preajmă a ajuns repede la urechile oamenilor. Mulţimea s-a înfiinţat degrabă la el, iar în curând casa s-a umplut până la refuz cu oameni dornici să-I asculte spusele.

Printre cei nerăbdători să dea ochii cu Iisus se aflau şi patru indivizi care-l aduseseră cu ei, pe o targă, pe un prieten care avea un handicap fizic. Văzând cât de mulţi oameni se adunaseră acolo, cei patru s-au căţărat pe acoperiş şi au făcut o gaură în el, pentru a-l coborî pe acolo pe prietenul lor, să-l vadă Iisus.

Cei patru bărbaţi au făcut un lucru extraordinar. De fiecare dată când îmi amintesc de această pildă, mă întreb: „Ce fel de oameni ar face o gaură în acoperiş?“ Permiteţi-mi

să înşirui, în rândurile următoare, câteva caracteristici ale bărbaţilor cu pricina.

1. Grija pentru ceilalţi oameni.

Bărbaţii aceia n-au fost egoişti. Ducându-l pe prietenul lor bolnav în faţa lui Iisus, cei patru au renunţat la posibilitatea de a fi ei înşişi binecuvântaţi, la fel ca ceilalţi. De dragul prietenului lor, au renunţat la posibilitatea de a se prezenta, în scop personal, în faţa lui Iisus. Le păsa suficient de mult de cel bolnav, cât să-şi asume o asemenea pierdere. Frumuseţea preocupării sincere pentru o altă persoană constă în disponibilitatea cu care te implici în problema ei, fără să ceri ceva în schimb.

2. Spiritul de cooperare.

A fost nevoie de toţi patru pentru a-şi aduce prietenul în faţa lui Iisus. Fiecare bărbat a fost conştient de importanţa contribuţiei celuilalt. Şi au reuşit numai pentru că fiecare dintre ei a ţinut de câte un capăt al targii. Cu siguranţă că demersul lor ar fi eşuat, dacă unul ar fi decis să-şi vadă de interesele proprii.

Prima dată, trebuie să ne unim forţele, căci cooperarea ne va duce, în timp, la victorie.

Acest adevăr transpare din pilda ce ilustrează lupta dusă de poporul lui Israel împotriva amalechiţilor din pustie (*Exodul*, 17). În momentul în care Moise, conducătorul lor, şi-a întins braţele către cer, israeliţii au înaintat, îndreptându-se către victorie. Când pe Moise au început

să-l doară brațele așa de tare, că a fost nevoit să le lase-n jos, pe lângă corp, amalechiții au dat să avanseze. Aaron și Hur și-au dat seama că, dacă voiau să învingă, trebuiau să coopereze cu Moise. Dovedind spirit de echipă, cei doi l-au prins pe conducător de mâini, i le-au ridicat spre cer și le-au ținut așa până când au cunoscut victoria.

Cât am avea de câștigat, dacă am conștientiza cu toții că avem nevoie unul de celălalt! Prima dată, trebuie să ne unim forțele, căci cooperarea ne va duce, în timp, la victorie.

3. Convingerea nestrămutată că Iisus deține toate răspunsurile.

Pentru că au fost convinși că numai Iisus îl putea ajuta pe prietenul lor, cei patru bărbați au dat dovadă de îndrăzneală și de hotărâre. Ei ar fi putut, la fel de bine, să-și zică: „E prea greu“ sau: „Sunt prea mulți oameni“ sau: „Am ratat ocazia.“ După aceea, descurajați, ar fi putut pleca acasă, ratând înfăptuirea unui miracol. Numai că ei nu s-au dat bătuți!

Când James J. Corbett, fost campion la categoria grea, a fost întrebat ce eforturi a trebuit să depună pentru a ajunge în vârful clasamentului, acesta a răspuns: „A trebuit să mai lupt o rundă.“ Apoi a adăugat: „Când nu-ți mai simți picioarele și abia mai ai putere să te îndrepți spre mijlocul ringului, trebuie să mai lupți o rundă!“ Mulțumită hotărârii de care au dat dovadă, cei patru bărbați și-au salvat prietenul.

4. Lămurirea priorităţilor.

Cei patru bărbaţi au ştiut că cel mai important lucru din lume, în acel moment, era să-l ducă pe prietenul lor în faţa lui Iisus. Prin urmare, s-au căţărat pe acoperiş. Evident c-au fost bântuiţi de gânduri precum: „Prin fapta noastră, o să-I tulburăm cuvântarea“, „N-am mai făcut niciodată aşa ceva“, „Ce vor crede oamenii?“ Totuşi ei n-au renunţat — nu *puteau* renunţa. De ce? Pentru că frica de a proceda diferit faţă de restul lumii era insignifiantă, în comparaţie cu sarcina lor.

Îi mulţumesc Domnului că a lăsat pe lume oameni dispuşi să facă găuri în acoperişuri. Aceşti oameni sunt pacifişti, depăşesc obstacole şi înfăptuiesc miracole. Sunt diferiţi prin determinarea lor. Sunt criticaţi fiindcă se preocupă de nevoile altora. Dar, mai presus de orice, sunt cei care-şi duc semenii în faţa lui Iisus.

CAPITOLUL 3
Cine a reparat acoperişul?

DUPĂ CE IISUS L-A ATINS pe ologul din Capernaum, lumea din jur a devenit, cu siguranţă, extaziată. Bolnavul a fost vindecat, şi-a luat targa şi s-a întors acasă, la familia lui, care-l aştepta fericită. Prietenii săi au fost mulţumiţi de ajutorul pe care i-l dăduseră. Şi mulţimea care se adunase să-l vadă pe Iisus a fost mulţumită.

Totuşi pe mine mă macină o întrebare. După ce s-a terminat cu entuziasmul, miracolele, bucuria şi laudele aduse lui Iisus, cine a reparat acoperişul? Pentru a afla răspunsul la această întrebare, să privim lucrurile în sens invers: cine *nu* a reparat acoperişul?

1. Acoperişul n-a fost reparat de spectatori.

Spectatorii doar s-au uitat la mulţime şi au decis să rămână o vreme prin preajmă, pentru a vedea ce-o să se întâmple. N-au fost implicaţi în fapta săvârşită de Hristos. Nu El, ci curiozitatea i-a împins într-acolo.

2. Acoperişul n-a fost reparat de farisei.

În *Biblie* scrie că fariseii nu munceau. Trăsătura lor distinctivă era spiritul critic. Ei nu erau interesaţi de clădirea împărăţiei Domnului, ci încercau s-o dărâme din temelii.

3. Acoperişul n-a fost reparat de oamenii veniţi să primească binecuvântarea lui Iisus.

Acest grup de oameni, dornic să experimenteze mereu bucurii gratuite, nu era suficient de disciplinat, cât să-şi ia gândul de la miracol. Aceşti oameni s-au înfiinţat la Iisus numai din dorinţa de a fi martori la un nou miracol.

4. Acoperişul n-a fost reparat de oamenii impresionaţi de miracolul înfăptuit de Iisus.

Mirarea lor, probabil, a reverberat pe străzile oraşului, pe acolo pe unde-au umblat cei impresionaţi şi le-au povestit cu entuziasm prietenilor despre lucrurile măreţe săvârşite de Iisus. Peste măsură de uimiţi şi dornici să-şi facă cunoscută uimirea, aceşti oameni n-au mai avut răbdare să rămână la faţa locului, deci nici vorbă să se fi ocupat de neînsemnata reparaţie a acoperişului.

5. Acoperişul n-a fost reparat de părtaşii obişnuiţi la eveniment.

Aparent, mulţimea care a venit să-L asculte pe Iisus nici măcar nu s-a dat la o parte pentru a le permite ologului şi prietenilor lui să intre în casă. Dacă participanţii la

eveniment au fost într-atât de indiferenţi, încât nu i-au lăsat nici măcar pe bărbaţi să intre în casă, cu siguranţă că n-aveau cum să fie prea săritori, adică să ajute la repararea acoperişului. Din cauza refuzului lor de a-i lăsa pe bărbaţi să intre în casă, aceştia din urmă s-au văzut din start obligaţi să se caţere pe acoperiş.

6. Nu se ştie sigur nici măcar dacă acoperişul a fost reparat de către cei patru bărbaţi care l-au găurit.

De ce? Când ajungem faţă-n faţă cu Iisus, suntem impresionaţi de prezenţa Lui şi ne transformăm în creştini entuziaşti, activi. Într-o atmosferă de o asemenea încărcătură spirituală, oamenii fac, în mod natural, lucruri neobişnuite — asemenea celor patru bărbaţi care au făcut o gaură în acoperiş. Însă, odată cu liniştirea apelor, e limpede că probabilitatea ca aceştia să facă o gaură în acoperiş înainte de înfăptuirea unui miracol e mult mai mare decât aceea de a fi rămas ulterior să repare acoperişul.

Persoana care a reparat acoperişul a fost un om care-l slujea pe Iisus *pentru ceea ce era El, mai curând decât pentru lucrurile pe care le făcea*. Acest gen de persoană apreciază în mai mare măsură mesajul decât miracolele, viaţa mai mult decât pâinea cea de toate zilele, adevărul mai mult decât evenimentele de senzaţie. Acest tip de persoană poate fi întâlnit când şi când şi în bisericile din vremurile noastre. Acest om este întotdeauna o binecuvântare. El îşi construieşte viaţa bazându-se pe valori precum credinţa, loialitatea şi securitatea. Când mulţimea încetează cu

ovaţiile şi-şi domoleşte entuziasmul, acest om e gata să-şi suflece mânecile şi să se apuce de treabă.

Persoana care a reparat acoperişul a fost un urmaş de-al lui Iisus, un om pentru care crucea s-a dovedit mai importantă decât cununa. Această persoană a înţeles cât de mari au fost pagubele. A acceptat principiul enunţat de Iisus, „[...] cine-şi va pierde sufletul pentru Mine îl va afla.“ (*Matei* 16, 25)

În cele din urmă, persoana care a reparat acoperişul după ce a plecat mulţimea Îl iubea cu siguranţă pe Iisus suficient de mult, cât să se gândească la faptul că orice sarcină, oricât de măruntă, conta în ochii lui. Fără îndoială, împărăţia lui Dumnezeu e propovăduită de oameni simpli, care împlinesc sarcini mărunte pentru un Dumnezeu mare. E interesant de ştiut că Domnul are nevoie de sprijinul fiecărui om pentru repararea acoperişului. Un individ suficient de disciplinat şi de loial, încât să reuşească să vadă până şi de treburi mărunte, neinteresante, este, cu siguranţă, conştient că repararea unui acoperiş e o muncă pentru care Domnul îl va răsplăti cum se cuvine.

Fără îndoială, împărăţia lui Dumnezeu e propăvăduită de oameni simpli, care împlinesc sarcini mărunte pentru un Dumnezeu mare.

CAPITOLUL 4
Puţin îmi pasă

AM FOST TREZIT de o bătaie insistentă în uşa camerei mele de motel la ora 3:45 dimineaţa. Era poliţia! Mintea mi s-a împânzit numaidecât de gânduri negre: „Iată-mă aici, în Chicago, preocupat să ţin o conferinţă, iar acasă s-a întâmplat, probabil, ceva rău!" Am fost uşurat să aflu că mă înşelasem! Poliţia o căuta pe o doamnă care ameninţase că se va sinucide.

Cum era de aşteptat, într-o cameră alăturată o tânără doamnă plângea disperată, în patul ei, şi striga că vrea să moară. Poliţiştii au imobilizat-o degrabă, apoi i-au pus cătuşe la mâini şi la picioare. În următoarele 45 de minute am ascultat-o lamentându-se necontenit: „Vă rog, lăsaţi-mă să mor! Lăsaţi-mă-n pace! Nu-i pasă nimănui de mine! Nu mă iubeşte nimeni!"

Dimineaţa m-a surprins gândindu-mă la disperarea şi la agonia acelei femei singure. Cumva, ecoul mesajului „puţin îmi pasă" a străbătut străzile din Chicago până când femeia cu pricina s-a simţit constrânsă să-şi respingă propria

viaţă. Câte vieţi sunt distruse pentru că gândurile şi faptele lumii faţă de oamenii aflaţi la nevoie transmit acest mesaj, „puţin îmi pasă"? Cât de frumoasă ar fi lumea noastră, dacă această atitudine deloc creştină ar fi înlocuită cu gesturi creştineşti, până când oamenii ar spune: „Îmi pasă, chiar îmi pasă!"

Dacă vreau să-i arăt lumii că „îmi pasă foarte mult", trebuie să deschid ochii şi să caut cu privirea după oameni care suferă. E posibil ca doi indivizi care observă una şi aceeaşi situaţie s-o vadă diferit. În *Matei* 9, 35-38 spune că „Iisus străbătea toate cetăţile şi satele, învăţând pe norod în sinagogi, predicând Evanghelia Împărăţiei şi vindecând orice fel de boală şi orice fel de neputinţă care era în norod. Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite şi risipite ca nişte oi care n-au păstor. Apoi a zis ucenicilor Săi: «Mare este secerişul, dar puţini sunt lucrătorii! Rugaţi, dar, pe Domnul secerişului să scoată lucrători la secerişul Lui.»"

Dacă vreau să-i arăt lumii că „îmi pasă foarte mult", trebuie să deschid ochii şi să caut cu privirea după oameni care suferă.

Iisus a vrut ca lumea să vadă rănile semenilor şi să le arate grijă şi afecţiune. De prea multe ori însă, la fel ca ucenicii, noi, oamenii, vedem doar problemele oamenilor. Simţim frustrarea cauzată de eşecurile lor şi povara indusă de slăbiciunile acestora. Ne axăm numai pe *propriile* puteri şi sprijinul pe care ni-l dau şi uităm de obligaţia pe care o avem, de a dărui liber ceea ce am primit. Apostolul Pavel

a afirmat în *Epistola către Romani* 15, 1-3: „Datori suntem noi cei tari să purtăm slăbiciunile celor neputincioși și să nu căutăm plăcerea noastră. Ci fiecare dintre noi să caute să placă aproapelui său, la ce este bine, spre zidire. Că și Hristos n-a căutat plăcerea Sa, ci, precum este scris: «Ocările celor ce Te ocărăsc pe Tine, au căzut asupra Mea.»"

Dacă vreau să-i arăt cuiva din apropiere că „îmi pasă cu adevărat" de el, trebuie să-mi deschid inima și s-o las să se umple de dragoste pentru cei din jur. Versetul 13, 3 din *Epistola întâia către Corinteni* zice limpede: „Și de aș împărți toată avuția mea și de aș da trupul meu ca să fie ars, iar dragoste nu am, nimic nu-mi folosește." Mâna de ajutor pe care o întind omenirii e goală, dacă gestul meu nu e însoțit de dragoste.

Sprijinul material este un substitut slab pentru dragoste și înțelegere. Oamenii n-au nevoie de lucruri în plus față de cele deținute deja — au nevoie de tandrețe. Sacrificiul neînsoțit de iubire e, bineînțeles, inutil. Întrebarea nu e *pentru ce* mori, ci *de ce* mori.

Să luăm, de pildă, cazul unei fetițe dintr-un orfelinat, ilustrativ pentru mulți adulți rătăcitori prin lume și aflați în aceeași situație dificilă ca ea. De fiecare dată când se înfățișau la orfelinat părinți care doreau să facă o adopție, micuța spera să fie ea cea aleasă. După multe neșanse, a ridicat mâinile către doi potențiali părinți, proaspăt sosiți la fața locului, și a zis plângând: „Luați-mă pe mine, vă rog! Vreau doar să am pe cineva care să mă iubească!"

Pe strada aglomerată a unui oraş cu mii de indivizi care se îndreaptă grăbiţi în toate direcţiile, hoinăresc şi oameni singuri în sufletul lor, aflaţi în căutarea unei persoane căreia să-i pese de ei.

Într-o zi de duminică ce mi-e bine întipărită în memorie, rămăsesem cu inima frântă după o predică ţinută în faţa unei adunări alcătuite din câteva sute de nevoiaşi. În ciuda lacrimilor care-mi şiroiau pe obraji, încercam să le împărtăşesc dragostea lui Dumnezeu. Mesajul nu era corespunzător, din perspectiva mea. Totuşi, atunci când i-am invitat pe cei cu nevoi spirituale să facă un pas în faţă, zeci de persoane au reacţionat. Un bărbat aflat pentru prima oară în biserica aceea s-a uitat în sus, la mine, printre lacrimi, şi mi-a spus: „Vă mulţumesc că vă pasă!" Am răspuns: „Domnule, îmi pasă, îmi pasă chiar foarte mult."

CAPITOLUL 5
Reacţiile oamenilor sunt pe măsura credinţei lor

ÎN *MATEI* 5, 43-48, Iisus a spus aşa: „Aţi auzit că s-a zis: «Să iubeşti pe aproapele tău şi să urăşti pe vrăjmaşul tău.» Iar Eu zic vouă: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce vă blestemă, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce vă vatămă şi vă prigonesc, ca să fiţi fiii Tatălui vostru Celui din ceruri, că El face să răsară soarele şi peste cei răi şi peste cei buni şi trimite ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi. Căci dacă iubiţi pe cei ce vă iubesc, ce răsplată veţi avea? Au nu fac şi vameşii acelaşi lucru? Şi dacă îmbrăţişaţi numai pe fraţii voştri, ce faceţi mai mult? Au nu fac şi neamurile acelaşi lucru? Fiţi, dar, voi desăvârşiţi, precum Tatăl vostru Cel ceresc desăvârşit este."

Iisus nu doar c-a transmis mesajul, ci l-a trăit. S-a lovit de neînţelegere, ingratitudine şi respingere. Dar n-a fost niciodată amărât, descurajat sau copleşit. Pentru El, fiecare obstacol a fost o ocazie fericită.

O inimă frântă? Un prilej să alini pe cineva. Boala? O șansă la vindecare. Ura? O șansă la iubire. Ispita? Un prilej de biruință. Păcatul? O șansă la iertare. Atitudinea Lui *neobișnuită* față de problemele de zi cu zi i-a determinat pe cei din jur să se întrebe: „Ce fel de om este acesta?“

Cu multă vreme în urmă, am învățat că oamenii se cunosc nu după cum acționează atunci când dețin controlul, ci după cum *reacționează* atunci când lucrurile sunt *în afara* controlului lor.

Cum reacționăm când suntem criticați? Se va găsi mereu cineva, din această mare de oameni, care să ne critice. Ba mai mult, unii indivizi or să ne găsească meteahna atât de repede, încât mai că-ți vine să crezi că sunt plătiți pentru asta. Mulți oameni au sfârșit răniți ca urmare a criticii constructive. Iată o observație interesantă: când eu te critic pe tine, fenomenul este constructiv; invers, când *tu* mă critici pe *mine*, fenomenul e distructiv.

Oamenii se cunosc nu după cum acționează atunci când dețin controlul, ci după cum reacționează atunci când lucrurile sunt în afara controlului lor.

Indiferent că remarcile critice sunt nedrepte sau perfect îndreptățite, persoana vizată de acestea își arată adevăratul caracter prin felul în care răspunde la ele. Cea mai bună metodă prin care *poți scăpa de un dușman e să-l tratezi ca pe un prieten*. Ne-ar fi tuturor util să conștientizăm că există momente în care facem greșeli, în care eșuăm. În relația cu Tatăl ceresc, noi, oamenii, nu avem nevoie

de dreptate — ci de milostenie. Iar în relaţiile cu ceilalţi ar trebui să ne arătăm milostivi şi să nu cerem dreptate imediat.

Când suntem tentanţi să reacţionăm într-o manieră necreştină, ar trebui să ţinem cont de cele de mai jos.

1. Trebuie să conştientizăm că fiecare om pe care-l întâlnim duce o luptă grea.

Niciun om din jur n-are o viaţă mai uşoară ca a noastră. Poate că azi celălalt se simte singur, neînţeles şi rănit. Un indiciu sigur al durerii din sufletul său sunt vorbele adresate celor din preajmă. Când suferă, un om te poate răni prin ceea ce spune.

2. E mai bine să reacţionăm pozitiv.

Odată, în timp ce mă deplasam pe o autostradă cu patru benzi, am lovit o maşină în trafic. Şoferiţa de la volanul acesteia s-a speriat şi s-a mâniat. Mi-am cerut imediat scuze, spunându-i, ca s-o liniştesc, că aveam asigurare la o companie foarte serioasă. Apoi i-am zis poliţistului rutier că era vina mea. Persoana căreia i-am lovit maşina mi-a devenit prietenă. Cum? Pentru că am reacţionat bine într-o situaţie potrivnică.

3. Nu există modalitate mai bună de a-l urma pe Hristos decât să te porţi ca un creştin.

Roada spiritului, aşa cum e numită în *Galateni* 5, 2-23, nu se manifestă doar în circumstanţele favorabile. Acest har

e de aşa natură, încât se face simţit în fiecare zi, chiar şi atunci când lucrurile nu merg bine. Când un om înfometat îţi răspunde cu iritare în glas, dă-i o felie de pâine cu unt. Asta înseamnă să fii bun. Dar ce-ar fi să întinzi şi puţin gem peste? Asta înseamnă să fii bun şi iubitor. Aşa ar trebui să fim cu toţii. Asta ar face un creştin adevărat.

CAPITOLUL 6

Ce atâta treabă? Mai şi odihniţi-vă!

TOATĂ LUMEA E OCUPATĂ. Avem datorii de respectat, scopuri de atins, probleme de rezolvat, întâlniri la care trebuie să fim punctuali, sarcini de finalizat, locuri în care trebuie să ajungem, copii de iubit, termene-limită de respectat. Mie-mi place să mă ştiu mereu ocupat. Îmi iubesc munca. Dar uneori, la finalul zilei, mă pomenesc ameţit, de parc-atunci aş fi coborât dintr-un carusel. Destul cu agitaţia, cu munca, se pare că n-am ajuns prea departe, iar la finalul zilei, parcă-s tot în punctul din care-am pornit. Şi-atunci îmi dau seama c-a sosit vremea să urmez sfatul lui Don Seymour, bunul meu prieten misionar: „Ce atâta treabă? Mai şi odihneşte-te!"

Astăzi i-am urmat îndemnul. Mă aflu la sute de kilometri de casă, într-o cameră de motel liniştită, şi am cu mine doar *Biblia*, încă două cărţi, nişte coli şi un stilou. Azi e ziua mea de reîmprospătare spirituală. E o zi în care o să diger calm Cuvântul lui Dumnezeu. O zi în care o să-I aduc laude şi mulţumiri pentru multele binecuvântări pe care le-a pogorât asupra vieţii mele. Azi e ziua în care o să

mă reculeg. N-am nicio datorie pe cap, nicio problemă de rezolvat, niciun telefon de primit, niciun sfat de dat, niciun termen-limită de respectat.

Azi e ziua în care o să-mi odihnesc, de asemenea, şi trupul. E drăguţ să am parte de-o zi în care să nu mă trezesc cu ceasul sunând. Somnul de după-amiază e-aproape un lux de mult uitat. Încep să mă simt alt om.

Permiteţi-mi să vă împărtăşesc câteva dintre motivele pentru care e bine să stai, din când în când, liniştit, în loc s-alergi de colo-colo.

1. Simţim constant nevoia de a ne reevalua priorităţile.

În *Romani* 12, 2, Pavel spune aşa: „Şi să nu vă potriviţi cu acest veac." E foarte uşor să ne însuşim gândirea şi atitudinile celorlalţi faţă de viaţă. Influenţa gloatei ne îndrumă în direcţia greşită. E uşor să urmăm calea minimei rezistenţe. Când vieţile noastre nu reuşesc să ţină pasul cu disciplina, iar dorinţele ne devin egoiste, e vremea să ne oprim şi să ne reevaluăm existenţa.

2. Numai slujindu-l pe Domnul vom avea energie spirituală.

În *Isaia*, capitolul 40, versetele 29-31, se spune în felul următor: „El dă tărie celui obosit şi celui slab îi dă putere mare. Cei tineri se obosesc, îşi risipesc puterile şi vitejii luptători vor putea să se clatine; dar cei ce nădăjduiesc

întru Domnul vor înnoi puterea lor, le vor creşte aripi ca ale vulturului; vor alerga şi nu-şi vor slei puterea, vor merge şi nu se vor obosi."

3. Se impune să recapitulăm trecutul.

Trecutul e un profesor grozav. Experienţa e un profesor sever. Numai făcându-vă timp să reflectaţi asupra zilei de ieri şi să apreciaţi sincer succesele şi eşecurile ei o să fiţi cu-adevărat pregătit pentru ziua de mâine. Lungimea căii spre succes pe care o veţi parcurge depinde considerabil de dorinţa dumneavoastră de a învăţa şi de a vă dezvolta în bine, prin conştientizarea greşelilor şi a regreselor trecute.

Să ne acordăm un răgaz pentru meditaţie, căci numai atunci inimile ni se vor umple de laudă pentru prietenii noştri, pentru binecuvântările primite în trecut şi pentru Dumnezeu.

4. Problemele cunosc o rezolvare mai rapidă, dacă le privim în perspectivă.

Ori de câte ori e posibil, e preferabil să vă faceţi mai mult timp să gândiţi, bineînţeles, pozitiv şi să acţionaţi cu privire la situaţiile potrivnice.

5. Scurtele momente de repaus ne fac mai recunoscători.

O inimă recunoscătoare e una ce are timp să-şi contabilizeze binecuvântările. Leprosul curăţat de Iisus a fost prea

copleşit de bucuria din sufletul său, pentru a-şi aminti să-I mulţumească Mântuitorului. Să ne acordăm un răgaz pentru meditaţie, căci numai atunci inimile ni se vor umple de laudă pentru prietenii noştri, pentru binecuvântările primite în trecut şi pentru Dumnezeu.

6. Uneori, când speri într-o schimbare de circumstanţe, e bine să laşi decizia pe a doua zi.

În anumite situaţii, problemele se pot rezolva de la sine. În fotbalul american, în cazul unei manevre de ofensivă, căpitanul de echipă ezită suficient de mult, pentru a-l forţa pe jucătorul advers care plachează să facă o mişcare. Apoi căpitanul o să ştie exact cum să procedeze pentru a parcurge metrajul dorit.

7. Momentele de repaus total au darul de a-l pregăti pe individ pentru solicitările şi luptele vieţii.

În capitolul 6 din *Epistola către Efeseni*, apostolul Pavel vorbeşte despre gloriosul oştean creştin. În versetele 13 şi 14 etalează o rugă stăruitoare: „Pentru aceea, luaţi toate armele lui Dumnezeu, ca să puteţi sta împotrivă în ziua cea rea, şi, toate biruindu-le, să rămâneţi în picioare. Staţi deci tari [...].“ Cuvintele „staţi tari“ înseamnă „staţi neclintiţi“. O parte a pregătirii pentru zbaterile vieţii constă nu doar în procurarea unui echipament adecvat pentru trup, ci şi într-o pregătire adecvată a minţii. „Staţi neclintiţi“

înainte de a demara activități importante din viața dumneavoastră!

8. În cele din urmă, odihna ne este necesară pentru a putea simți, a gândi și a ne purta așa cum se cuvine.

Condiția noastră spirituală, fizică și emoțională ne determină în mare măsură reacțiile la diferite circumstanțe de viață. Cu cât ne simțim mai bine, cu atât suntem mai capabili să evaluăm situațiile potrivnice și să luăm decizii vitale. Când suntem sub presiune, simțind că termenele-limită țipă să fie respectate și că lumea se rotește amețitor în jurul nostru, e vremea să ne oprim din goană și să ne tragem sufletul.

CAPITOLUL 7
În pomul dumneavoastră ce roade cresc?

PSALMISTUL A SCRIS DESPRE fericirea celor creştini. În *Psalmul 1*, versetul 3, citim aşa: „Şi va fi ca un pom răsădit lângă izvoarele apelor, care rodul său va da la vremea sa şi frunza lui nu va cădea şi toate câte va face vor spori." Vorbind la figurat cu privire la pomul ce reprezintă viaţa unei persoane, Iisus a zis „căci după roadă se cunoaşte pomul [omul]". (*Matei* 12, 33) În *Ioan* 15, 8, Iisus a mai zis: „Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceţi roadă multă şi să vă faceţi ucenici ai Mei." De vreme ce viaţa e asemuită cu un pom, eu, ca om, trebuie să răspund la următoarea întrebare: *Ce fel de roade dă pomul meu?*

Ştiu foarte puţine despre pomi. Într-o vară, am plantat diferite tipuri de arbori în spatele casei. Dat fiind că, atunci când i-am pus în pământ, nu aveau roade, puteam să-i confund cu uşurinţă. Prin urmare, am pus o etichetă pe fiecare dintre ei, ca să-i pot identifica.

Când au început să dea roade, n-am mai avut nevoie de etichete pentru identificarea lor. Ştiam care cum erau,

grație roadelor ce atârnau pe ramurile lor. La fel e și cu viețile noastre. Cei din jur știu ce fel de oameni suntem după „roadele“ pe care le dăm în viața noastră de zi cu zi.

Iată un adevăr important de avut în vedere: așa cum un pom nu poate da roade ce nu-i sunt specifice, nici noi nu putem. Cu alte cuvinte, noi, oamenii, nu putem produce în viețile noastre decât roade înrudite cu caracterul pe care-l avem. Nimeni nu e atât atât de abil, încât să poată avea constant rezultate în care nu crede sau care nu-i stau în fire.

În urmă cu câțiva ani, am citit o povestire adevărată ce ilustrează minunat afirmația precedentă. Timp de patru decenii, Berlinul de Est a fost controlat de comuniști. Berlinul de Vest a fost liber. Într-o zi, niște oameni din Berlinul de Est au luat un camion de gunoi și l-au descărcat în Berlinul de Vest. Cetățenii de aici, din Vest, s-ar fi putut răzbuna făcând același lucru. În schimb, ei au luat un camion încărcat cu pâine, conserve și lapte și au descărcat alimentele, aranjându-le cu grijă, în Berlinul de Est. În vârful grămezii cu alimente au așezat un bilețel pe care scria: „Fiecare oferă ce are.“

Dumneavoastră ce aveți de oferit? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să vă gândiți ce roade produceți. E trist să-ți dai seama că mulți oameni au nevoi pe care foarte puțini le pot satisface. Motivul? Majoritatea indivizilor sunt, mai degrabă, preocupați să culeagă roade, în loc să le producă. E mai ușor să fii consumator decât producător. Și mai sunt unii oameni care se tem să nu rodească

într-atât, încât să ajungă neroditori. Iar cei care se tem să-şi împartă roadele constată că cele pe care le păstrează pentru ei le sunt insuficiente pentru supravieţuire. În *Evanghelia lui Ioan*, capitolul 15, Iisus le arată calea celor care vor să dea roadă bună.

1. Omul trebuie să fie conectat la o sursă adecvată.

În *Ioan* 15, 4-5, Iisus spune: „Rămâneţi în Mine şi Eu în voi. Precum mlădiţa nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viţă, tot aşa nici voi, dacă nu rămâneţi în Mine. Eu sunt viţa, voi sunteţi mlădiţele. Cel ce rămâne întru Mine şi Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteţi face nimic." Mulţi dintre oamenii frustraţi de viaţa lor slab rodnică n-au fost niciodată foarte apropiaţi de Dumnezeu. Roadele lor sunt artificiale şi nesatisfăcătoare. Spiritul independent le-a diminuat resursele până când rodirea a ajuns să fie limitată de capacitatea lor mică, restrânsă de producţie. E realmente important să conştientizăm că a fi în legătură cu Dumnezeu înseamnă a face ca puterea Sa să fie puterea *noastră*! Ce-i al Lui devine al nostru. Nu ne mai întrebăm: „Cât de mult îmi pot extinde potenţialul?", ci mai degrabă: „În ce măsură pot permite puterii lui Dumnezeu să curgă prin mine?"

E realmente important să conştientizăm că a fi în legătură cu Dumnezeu înseamnă a face ca puterea Sa să fie puterea noastră!

2. Pentru a da roade, omul trebuie să fie disciplinat și curățat de uscături.

În *Ioan* 15, 2, Iisus a spus: „Orice mlădiță care nu aduce roadă întru Mine El o taie; și orice mlădiță care aduce roadă El o curățește, ca mai multă roadă să aducă." Tot ce-și dorește Dumnezeu de la viața noastră e să fim rodnici. Vrea să dăm cât mai multe roade. Domnul e sursa unui șir nesfârșit de binecuvântări ce-ar trebui să curgă, prin viețile noastre, către alții. Cel-de-Sus își dorește să fim orânduiți, pentru a înlesni bogăția de roade. Ca să-i împlinim vrerea, trebuie să-I îngăduim să înlăture din viețile noastre tot ceea ce reprezintă o opreliște în calea rodului. Suntem rodnici doar dacă suntem disciplinați. Curățarea mlădițelor uscate ne menține fertili. Activitatea mea preferată în timpul liber e să cercetez biografii ale oamenilor de seamă. Așa am constatat că prima izbândă a acestora a fost asupra lor înșile.

3. Omul trebuie să-și dea seama că vrerea lui Dumnezeu pentru copiii Săi e să rodească.

„Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceți roadă multă și să vă faceți ucenici ai Mei." (*Ioan* 15, 8) Odată descoperită vrerea lui Dumnezeu, o să ne fie mult mai ușor s-o urmăm. Prima noastră pârghie în străduința de a da roade ar trebui să fie roada Duhului. Rămâneți în legătură cu Dumnezeu, rămâneți disciplinați și împliniți cum puteți mai bine vrerea Domnului pentru viața dumneavoastră. Contactul dumneavoastră statornic cu Vița va face posibil acest lucru.

PARTEA A II-A

INDICATORI AI POTENȚIALULUI

CAPITOLUL 8
Da, puteţi!

UNA DINTRE BUCURIILE MELE extraordinare, ca lider, e că am privilegiul să-i ajut pe oameni să capete încredere în forţele proprii. Indiferent de vârsta, sexul sau mediul lor de provenienţă, e o provocare să-i ajut să-şi consolideze încrederea în ei şi să-i fac, aşadar, să scape de incertitudini cu privire la cine ştie ce problemă ori să gândească pozitiv referitor la soluţionarea ei.

Mă uimeşte să văd aşa de mulţi oameni ale căror acţiuni sunt, efectiv, îngrădite de modul în care gândesc. Comentarii precum: „Ai mai pomenit pe cineva care să fi făcut asta înaintea ta?!“, „Lasă visatul, revino cu picioarele pe pământ!“ şi: „Nu-ţi face cine ştie ce speranţe“ au împiedicat valorificarea potenţialului multor persoane care au urmărit să aibă realizări notabile. Există prea mulţi oameni care duc o viaţă plină de lipsuri, când ar trebui, de fapt, să se ridice pe cele mai înalte culmi.

Într-o toamnă, soţia mea şi cu mine am decis să ne urcăm în maşină şi să colindăm dealurile de la sud de Ohio. Era o

zi caldă şi, înainte să ieşim din oraş, am hotărât să facem un popas şi să bem ceva răcoritor. Am intrat în parcarea unui fast-food şi, când să comandăm, am constatat că nu aveau băuturi dietetice, preferatele soţiei mele. Prin urmare, am comandat o cola şi o cupă mare de gheaţă, cu gândul că puteam opri mai încolo la un magazin, să iau o băutură dietetică pentru Margaret.

După ce-am lansat comanda, chelneriţa a spus: „Nu cred că pot să vă dau cupa cu gheaţă." Am răspuns numaidecât: „Ba da, puteţi!"

De multe ori, oamenii nu reuşesc să se implice în munca lor şi nu sunt în stare nici să le acorde ajutor altora; şi nu pentru că le-ar lipsi abilitatea sau disponibilitatea de a face aceste lucruri, ci pentru că n-au destulă încredere în ei şi nu sunt siguri că le pot face.

Faţa i s-a luminat aproape imediat şi a spus „bine", apoi s-a grăbit să onoreze comanda. Nu avea nevoie decât de-o asigurare din partea cuiva că putea face ceea ce-i cerusem.

De multe ori, oamenii nu reuşesc să se implice în munca lor şi nu sunt în stare nici să le acorde ajutor altora; şi nu pentru că le-ar lipsi abilitatea sau disponibilitatea de a face aceste lucruri, ci pentru că n-au destulă încredere în ei şi nu sunt siguri că le pot face.

Mulţi oameni consideră că problemele lor sunt atât de încâlcite, încât sunt imposibil de depăşit. Într-o zi, am

intrat în parcarea unei benzinării, ca să fac plinul. Tot aşteptând eu aşa, am observat o doamnă într-o maşină blocată în parcare de un autobuz. Privind-o atent, am constatat că era din cale-afară de furioasă şi de neputincioasă. Când am analizat situaţia, mi-am dat seama că femeia putea să iasă din parcare — trebuia numai să încerce. Însă ea simţea că orice tentativă de a scoate maşina de-acolo era inutilă. Nu vedea decât autobuzul mare din faţă, care-o împiedica să iasă.

L-am rugat pe prietenul meu, cu care pornisem la drum, să se ducă să-i bată în geam şi să-i spună să se uite la mine, ca s-o ghidez să se strecoare pe lângă autobuz şi să iasă din parcare. L-am sfătuit, de asemenea, s-o încurajeze, s-o convingă că poate manevra maşina, în ciuda spaţiului strâmt. Şi, după cum era de aşteptat, a reuşit. Am urmărit-o îndeaproape cu privirea şi am văzut cum i s-a şters resemnarea de pe chip, fiind înlocuită de bucurie. De ce? Pentru că reuşise ceva ce cu câteva clipe mai înainte i se păruse imposibil.

Ce obstacole mari vă frustrează şi vă fac să credeţi că scopurile dumneavoastră sunt imposibil de atins? Ce gânduri negative vă subminează visurile sau vă fac să renunţaţi la ele? Oricare-ar fi acestea, faceţi-vă puţin timp şi meditaţi la următoarea afirmaţie: *omul de succes strânge apa rece care-a fost turnată peste planurile lui, o încălzeşte cu entuziasmul său şi scoate la iveală aburii care-l vor face să înainteze.*

În urmă cu câțiva ani, un grup de noi ingineri din cadrul diviziei de becuri a companiei General Electric au primit sarcina, aparent imposibilă, de a mătui un bec pe dinăuntru. Nimeni nu credea că e posibil așa ceva, iar chestiunea a fost tratată ca o glumă. Însă, până la urmă, un nou-venit curajos, pe nume Marion Pipkin, nu doar c-a descoperit o metodă de mătuire a becurilor pe interior, dar a conceput și un acid corosiv ce realiza adâncituri precis rotunjite, în locul celor ascuțite. Mulțumită descoperirilor lui, becurile au devenit mai rezistente. Din fericire, pe domnul Pipkin nu l-a convins nimeni și nimic că problema era imposibil de rezolvat — *așa că a soluționat-o*!

Mergând tot înainte pe drumul vieții, în mințile noastre sunt plantate semințele multor gânduri negative care, în cele din urmă, ne fac să ne oprim din toate cele pe care le putem săvârși pentru Dumnezeu, pentru alții sau pentru noi înșine.

În general, lucrurile stau invers. Mergând tot înainte pe drumul vieții, în mințile noastre sunt plantate semințele multor gânduri negative care, în cele din urmă, ne fac să ne oprim din toate cele pe care le putem săvârși pentru Dumnezeu, pentru alții sau pentru noi înșine. Data viitoare când conștientizați că sunteți pe cale să abandonați atingerea unui țel, amintiți-vă de spusele mele: „Ba da, puteți!" Iar dacă nu e de-ajuns, amintiți-vă de cuvintele pe care vi le adresează apostolul Pavel în *Epistola către Filipeni* 4, 13: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește."

CAPITOLUL 9
Puteţi fi peste medie!

DEFININD CUVÂNTUL „MEDIU", cineva a spus aşa: „«Mediu» desemnează nivelul maxim al calităţii inferioare şi nivelul minim al calităţii superioare."

La un moment dat, după susţinerea unei cuvântări despre succes, o doamnă s-a apropiat de mine şi m-a întrebat: „Ce-i greşit în a fi un om obişnuit?" Am răspuns: „Dacă nu eşti creştin, nu-i nimic greşit în a fi un om obişnuit. Însă dacă eşti creştin, eşti dator să nu te mulţumeşti până nu-ţi valorifici la maximum potenţialul cu care te-a binecuvântat Dumnezeu. Astfel, îl slăveşti pe Domnul şi te ridici deasupra mediocrităţii."

Nu vreau să spun că, devenind creştin, veţi fi mai inteligent sau mai arătos. Însă atitudinea dumneavoastră faţă de viaţă, gestul de a vă consacra lucrării lui Dumnezeu şi dragostea dumneavoastră sinceră vă vor ridica peste medie. Citiţi cu atenţie următoarele principii, care vă vor ajuta să depăşiţi condiţia omului obişnuit.

1. Pentru a vă ridica deasupra planului comun al existenței, aveți nevoie de *ceva mai multă hotărâre* decât un om oarecare.

Oamenii mari nu sunt decât oameni obişnuiți care dau dovadă de o hotărâre extraordinară. Când cei din jur se dau bătuți şi-şi strigă exasperarea, dumneavoastră trebuie să strângeți din dinți şi să luptați. Succesul le e destinat numai celor perseverenți. Haideți — recunoaşteți: astăzi poate că nu sunteți aşa cum vreți, sperați sau visați să deveniți, însă decizia de a nu vă da bătut e esențială pentru împlinirea visului dumneavoastră.

Ralph Waldo Emerson a spus: „Un erou nu este diferit față de un om normal, numai că este mai curajos cu zece minute mai mult." Un atlet de performanță care parcurge o distanță lungă învață să se bazeze pe „avântul său secundar" („al doilea avânt"). Aleargă până când e obosit, epuizat. Dar nu se opreşte acolo. Alergătorul de nivel mediu se dă bătut, însă atletul de performanță ştie că, trecând peste un anumit prag de durere, se va bucura de un „avânt secundar". Omul care nu se străduieşte suficient de mult, cât să beneficieze de acest „avânt secundar", nu va şti niciodată cât de multe poate realiza. Nu uitați: iscusința înseamnă 95% „stăruință".

Un erou nu este diferit față de un om normal, numai că este mai curajos cu zece minute mai mult.

2. Pentru a vă ridica deasupra planului comun al existenţei, trebuie să aveţi *ceva mai multă credinţă* decât un om oarecare.

Lumea noastră e dominată de tristeţe, confuzie şi suferinţă. Omul care crede puţin mai mult decât media în Dumnezeu, în ceilalţi şi în sine însuşi se va ridica negreşit deasupra mulţimii. Credinţa de acest fel I-a atras atenţia lui Iisus atunci când a vindecat-o pe femeia aceea care suferea de o boală incurabilă. Mulţi oameni L-au atins în acea zi în mulţime. Plusul de credinţă al femeii a contat enorm. Această credinţă este vitală pentru lumea-ntreagă, întrucât poate lumina orice cale, poate alina orice suferinţă, poate naşte bucurie în mijlocul întristării şi poate aduce pace în mijlocul dezbinării, precum şi prietenie în mijlocul duşmăniei.

Nutrind o asemenea credinţă, Dumnezeu vă va folosi pentru a lumina calea celor care se poticnesc, a încuraja inimile celor care ostenesc, a uşura greutăţile celor împovăraţi şi a bucura inimile celor trişti. Făcând aceste lucruri, o să fiţi peste medie.

3. Pentru a vă ridica deasupra planului comun al existenţei, trebuie să daţi dovadă de *ceva mai multă dragoste* decât un om oarecare.

În lumea noastră există foarte mulţi oameni singuri. Chiar dacă suntem mereu înconjuraţi de semeni, există momente în care ne simţim singuri. Avem nevoie să fim iubiţi. În societatea noastră, dragostea poate însemna multe lucruri.

O cântăm, citim despre ea, încercăm s-o găsim, dar nu suntem cu adevărat siguri în ce constă. Dragostea are mâini prin care să-i ajute pe alții. Are picioare pentru a alerga către cei săraci și nevoiași. Are ochi pentru a vedea suferințele lumii. Are buze pentru a-i încuraja pe cei care disperă.

Într-o țară străină, un turist neconvertit la credință a zărit, din întâmplare, o asistentă medicală americană îngrijind rana deschisă a unui lepros. Priveliștea l-a șocat — i s-a părut revoltătoare pentru ochi și stomac. „N-aș face asta nici pentru un milion de dolari", i-a spus el asistentei creștine. „Nici eu", a zâmbit ea. Un milion de dolari nu poate face ce-a făcut dragostea lui Dumnezeu pentru semeni, din inima ei!

Nu uitați — n-aveți cum să fiți „mediocru", dacă sunteți creștin, pentru că dovediți mai multă hotărâre, credință și dragoste decât un om oarecare.

CAPITOLUL 10
Priviţi lucrurile ca realizabile!

ÎN 1968, CÂND A FOST ASASINAT Robert Kennedy, senator în Congresul Statelor Unite, eram la facultate. Un vestit citat reprodus de el din George Bernard Shaw m-a impresionat profund. S-a desprins din paginile ziarului şi mi-a pătruns în suflet: „Unii oameni iau seama la lucruri deja existente şi se întreabă «de ce?». Eu visez la lucruri ce n-au existat niciodată şi-mi spun «de ce nu?»." Afirmaţia din urmă descrie mentalitatea specifică liderului.

Indiferent de domeniu, liderii prezintă caracteristici distinctive. Un atribut comun tuturor e viziunea. În *Pildele lui Solomon* 29, 18, se spune aşa: „Fără vedenie de prooroc, poporul e fără stăpân [...]." Prin urmare, e corect să concluzionăm că, acolo unde există viziune, oamenii nu vor pieri. Liderii privesc în perspectivă. Văd mereu puţin mai departe, puţin mai clar decât cei din jurul lor.

Lumea spune: „Trebuie să văd ca să cred." Liderul spune: „Trebuie să cred ca să văd."

Mulţimea clatină din cap a disperare şi murmură: „Acesta e ceasul cel mai întunecat al umanităţii!" Un lider în mijlocul întunericului spune: „Cea mai întunecată oră e exact aceea dinaintea zorilor."

Cel cu mentalitate de înfrânt vede că e multă muncă de făcut şi-şi găseşte o scuză slabă, spunând: „Micul meu efort nu va conta deloc — sarcina e prea grea!" Un luptător, analizând acelaşi volum de muncă, va spune: „Iată o mare oportunitate — o să contribui la valorificarea ei!"

Cei care-i urmează pe lideri văd truda pe care trebuie s-o îndure, pentru a urca pe muntele succesului. Liderii întrevăd succesul pe care-l vor avea după ce vor fi străbătut piscul muncii sârguincioase.

Cei care-i urmează pe lideri văd truda pe care trebuie s-o îndure, pentru a urca pe muntele succesului. Liderii întrevăd succesul pe care-l vor avea după ce vor fi străbătut piscul muncii sârguincioase. Mulţi oameni văd o problemă în fiecare situaţie. Prin urmare, se concentrează asupra problemelor şi asupra posibilităţii de manifestare a eşecului. Liderii văd potenţialul din orice situaţie. În consecinţă, îşi îndreaptă atenţia asupra potenţialului şi asupra succesului.

E posibil ca doi oameni să se uite la acelaşi obiect şi să-l perceapă diferit. Deşi vederea noastră, ca funcţie fizică, e foarte importantă, nici cea mentală nu e mai prejos. Cum de mergem regulat să ne facem control la ochi, dar omitem să facem la fel şi cu vederea mentală? La ultimul consult oftalmologic la care-am fost, medicul mi-a examinat ochii

şi mi-a spus că văd mai bine obiectele de la distanţă decât pe cele din apropiere. Am răspuns: „Slavă Domnului!" Dacă urma să am probleme de vedere, am concluzionat eu, prezbitismul era, cu siguranţă, de preferat miopiei. Bisericii îi ajung miopii pe care-i are deja.

Cât de bună e vederea dumneavoastră mentală? Faceţi-vă următorul control, pentru a evalua felul în care vedeţi lucrurile:

1. Când aud o idee pentru prima oară, întrevăd un oarecare potenţial în ea?
(a) în general, da; (b) numai uneori; (c) rareori.

2. De regulă, eu le împărtăşesc altora idei noi, sau ei mie?
(a) în majoritatea timpului, eu sunt cel care împărtăşeşte idei noi; (b) împărtăşesc şi-mi sunt împărtăşite idei în egală măsură; (c) în general, ceilalţi îmi împărtăşesc mie idei.

3. Cum gândesc atunci când sunt încadrat unui grup şi apare o problemă nouă ce necesită luarea unei decizii?
(a) mă supun hotărârii celorlalţi; (b) mă bucur că nu trebuie să iau o decizie de unul singur; (c) simt că e de datoria mea să-i încurajez pe ceilalţi să ia o decizie responsabilă.

4. Cum văd viaţa, în general?
(a) grea; (b) plină de provocări; (c) şi bună, şi rea, în funcţie de circumstanţe.

5. Cum reacţionez atunci când trebuie să-mi asum o responsabilitate?

(a) iau situația ca atare; (b) o pun pe umerii altcuiva; (c) resping situația.

Dacă sunteți un lider și suferiți de prezbitism mental (vedere bună la distanță), răspunsurile dumneavoastră vor fi, probabil: 1. (a); 2. (b); 3. (a); 4. (c); 5. (b). Dacă suferiți de miopie mentală (vedere mentală îngustă), probabil că răspunsurile dumneavoastră au fost: 1. (c); 2. (c); 3. (b); 4. (a); 5. (c).

CAPITOLUL 11
Vorbiți despre lucruri ca și cum ar fi realizabile!

ÎN GENERAL, atunci când oamenii pun accentul pe onestitate și-și doresc ca felul în care comunică să aibă sens și să se dovedească eficient, or să afirme așa: „Spune lucrurilor pe nume!“ Din cauza unor episoade recente privind lipsa de sinceritate, corupția și mușamalizarea exercitate de persoane aflate pe poziții de conducere, oamenii s-au văzut obligați să strige la fel: „Spuneți lucrurilor pe nume!“ Predicatorii urcă în amvon în fiecare duminică și, cu un entuziasm cucernic, se-apucă să „spună lucrurilor pe nume“. Până și Ralph Nader, avocatul consumatorului din Statele Unite, susține că „spune lucrurilor pe nume“.

În mijlocul unei lumi care strigă: „Spuneți lucrurilor pe nume!“, permiteți-mi să vă împărtășesc un minunat cuget motivațional. Data viitoare când vreți să ajutați o persoană aflată în dificultate, zăboviți un timp și cugetați. De ce nu v-ați schimba tactica? În loc de a „spune lucrurilor pe nume“, de ce n-ați „vorbi despre lucruri ca și cum ar fi realizabile“? Înainte de a-mi pune bunele intenții sub semnul

întrebării, dați-mi voie să spun că nu vă cer să fiți nesinceri. N-am spus „să vorbiți despre lucruri ca și cum n-ar fi *nicicând* realizabile". Am spus „să vorbiți despre lucruri ca și cum *ar fi realizabile*"!

Cât de multe lucruri bune s-ar putea produce, dac-ați vorbi despre ele „ca și cum ar fi realizabile"?

1. Ajutați-l pe cel copleșit de probleme să se ridice deasupra circumstanțelor de moment.

Cine n-are nevoie de o încurajare în această lume a dezamăgirilor? Cine n-are nevoie de un îndemn în această lume a eșecurilor? Cine n-are nevoie de o mângâiere într-o lume care ne rănește?

Una dintre resposabilitățile esențiale ale unui lider e să-i încurajeze pe cei din jur. În general, interacțiunile mele cu oamenii au loc în biroul meu, în cadrul ședințelor de consiliere ținute. Motivul e evident. Doresc să-i scot din mediul lor, să-i îndepărtez de problemele lor și să-i introduc într-un mediu plăcut, relaxant și favorabil comunicării eficiente.

2. Faceți-i pe oameni să perceapă lucrurile mai clar!

Nu există o modalitate mai bună de-a interveni asupra unei probleme ca faptul de a-i revela o soluție celui aflat în dificultate. De multe ori, oamenii cu probleme devin sclavii

situaţiei lor, nemaireuşind să vadă dincolo de aceasta. Zicala „nu pot vedea pădurea de copaci“ este perfect valabilă în cazul lor. Ajutaţi-i pe cei din jur să întrevadă potenţialul din toate situaţiile şi circumstanţele vieţii lor.

De multe ori, oamenii cu probleme devin sclavii situaţiei lor, nemaireuşind să vadă dincolo de aceasta.

De regulă, după ce iau loc în incinta biroului meu, oamenii-mi adresează aceste cuvinte: „Sunt sigur că n-aţi fost niciodată nevoit să vă confruntaţi cu o problemă ca a mea.“ Sunt deprimaţi. Uneori îşi îngăduie chiar şi câteva clipe de autocompătimire. Simt că problema lor e unică. Ajutaţi-i să se ridice deasupra acestor vederi înguste cauzate de depresie, ajutaţi-i să vadă lumina soarelui! Nimic nu va diminua în mai mare măsură gravitatea unei situaţii problematice, plasând-o într-o perspectivă adecvată, ca faptul de a ne îndrepta atenţia asupra aspectelor pozitive ale acesteia.

3. Faceţi-i pe oameni să creadă într-un vis!

Toată lumea are nevoie de un vis. Mulţi oameni buni şi cu mare potenţial nu ajung nicăieri, pentru că n-au visuri. Mac Davis spune: „Cu un om fără visuri n-ai ce face, decât să-l spânzuri.“ Sunt convins că oamenii mai în vârstă devin deprimaţi şi mor cu mult înainte de vremea lor, pentru că renunţă la a mai privi viitorul cu speranţă şi aleg să se întoarcă, frustraţi şi fără de rost, spre trecut. Un vis frumos poate să ne dea aripi!

4. Ajutaţi-i pe cei din jur să-şi valorifice potenţialul!

Fiecare persoană are un potenţial latent, ascuns. Nimeni nu şi-a valorificat vreodată potenţialul pe deplin. Nimeni nu va depune eforturi semnificative pentru a-şi dezvolta şi împlini potenţialul, dacă nu e ajutat să întrevadă aceste posibilităţi. Nici dumneavoastră, nici eu şi nimeni altcineva nu va fi vreodată aşa cum l-a hărăzit Dumnezeu, dacă n-o să se concentreze asupra propriei deveniri.

5. Arătaţi-le oamenilor că aveţi încredere în ei!

Unul dintre primii paşi către rezolvarea problemelor e consolidarea încrederii în forţele proprii. Cu cât îi inspiraţi mai mult unui om că aveţi încredere în el, cu atât mai mari sunt şansele ca acesta să depăşească obstacolele cu care se confruntă. Când oamenii dau dovadă de acelaşi spirit exprimat de apostolul Pavel — „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întăreşte" (*Filipeni* 4, 13) —, vor avea rezultate deosebite în toate ariile vieţii.

6. Interveniţi asupra mediului în care trăiesc oamenii!

De unde înainte era la pământ, moralul devine ridicat. Calitatea este tot mai bună. Accentul cade pe posibilităţi. Zâmbetele sunt numeroase. Entuziasmul pluteşte în aer. Gândirea e pozitivă. Ideile sunt creative. Problemele sunt

un simplu pod peste care trebuie să treceţi. Scopurile sunt deja stabilite. Au loc progrese. De ce? Pentru că aţi *vorbit despre tot ca şi cum ar fi realizabil!*

CAPITOLUL 12
Trei greşeli săvârşite des

CRED CĂ GREŞELILE prezentate mai jos sunt cele mai comune.

1. Să crezi că greşelile pot fi, de fiecare dată, evitate.

Motivul pentru care-ncearcă oamenii să nu facă greşeli e că le consideră un indicator al eşecului sau al slăbiciunii. Însă din greşeli putem trage învăţăminte. Dacă n-aţi eşuat în nimic în ultima vreme, mă îndoiesc că eforturile pe care le depuneţi sunt de-ajuns. N-aţi avut în vedere toate soluţiile. N-aţi acoperit toate posibilităţile.

Oamenii trag învăţăminte din greşelile pe care le fac. Prin extensie, am putea spune că o persoană n-are de unde să tragă învăţăminte, dacă nu face greşeli. Poate c-am izbuti să învăţăm mai multe de pe urma erorilor noastre, dacă n-am fi atât de ocupaţi să negăm că le comitem. Teama de-a da greş i-a împiedicat pe mulţi oameni să ajungă în vârf.

Cu ocazia unui congres despre evoluţia bisericilor, o doamnă a ridicat mâna şi a întrebat: „Vi se întâmplă vreodată să daţi greş în încercările dumneavoastră de convertire a oamenilor la credinţă?" Am răspuns numaidecât: „Nu." Însă doamnei nu i-a venit să creadă cele auzite, aşa c-a repetat întrebarea.

I-am dat acelaşi răspuns, iar atunci ea s-a ridicat brusc în picioare şi a spus: „Vreţi să spuneţi că, de *fiecare* dată când ţineţi o predică, convingeţi pe câte cineva să treacă de partea lui Hristos?" La care eu am răspuns: „Nu, nu toţi devin creştini." „Dar aţi spus că nu daţi niciodată greş în privinţa convertirii oamenilor!", a exclamat ea.

Am încercat să lămuresc situaţia explicându-i că simplul fapt că un om nu-l primea pe Hristos în inima sa după predica mea nu însemna că făcusem o greşeală, că eşuasem. Responsabilitatea mea se rezuma la a-L împărtăşi pe Hristos persoanei respective. Nu eram dator s-o salvez. Eşecul este al aceluia ce nu-şi împărtăşeşte niciodată credinţa cu cei din jur. Teama de respingere şi de greşeli îi determină pe oameni să facă cea mai mare greşeală dintre toate — anume *să nu facă nimic.*

După ce constataţi o greşeală, e posibil să vă spuneţi că n-o să mai faceţi niciuna, niciodată. Însă nu e cu putinţă. Posibil să ajungeţi la concluzia că greşelile vă costă prea mult şi să deveniţi temător faţă de repetarea lor, însă frica aceasta o să vă împiedice să vă valorificaţi potenţialul. Ori e posibil să ajungeţi să meditaţi des la greşelile dumneavoastră, regretându-le, dar asta e totuna cu a vă tortura

singur. Așa că mai bine trageți învățăminte din greșelile dumneavoastră și vă transformați într-un om mai bun — adică evoluați!

2. Să crezi că succesul li se cuvine numai celor mai inteligenți și mai talentați.

Trecutul arată clar că oamenii se bucură de succes nu datorită inteligenței, ci datorită perseverenței și dorinței lor. Un tânăr sportiv care se străduia să se perfecționeze la trapez a primit un sfat excelent de la profesorul său, care i-a spus: „Aruncă-ți inima peste bare, iar trupul o va urma!" Indiferent de natura țelurilor noastre, aceia care-și fac munca din toată inima vor cunoaște succesul.

Trecutul arată clar că oamenii se bucură de succes nu datorită inteligenței, ci datorită perseverenței și dorinței lor.

Gradul de succes pe care o să-l aveți depinde de intensitatea dorinței sincere pe care o nutriți. Oamenii de succes au un vis care devine prea incitant, prea important pentru a rămâne pe tărâmul fanteziei. Visurile lor se transformă într-o dorință arzătoare. Zi de zi, oră de oră, minut de minut, aceștia trudesc pentru visurile lor, până ajung să le vadă cu ochii și atinge cu mâinile.

Perseverența e vitală pentru o persoană care vrea să-și atingă scopurile. Succesul nu vine niciodată instantaneu. Nu e niciodată un accident. Succesul e un *continuum*. E un proces de creștere, de dezvoltare. Succesul presupune realizarea

unui lucru şi folosirea acestuia ca o treaptă spre mai sus, pe muntele realizărilor. Adevărata măsură a succesului nu e situaţia dumneavoastră de viaţă, ci obstacolele pe care le-aţi depăşit pentru a vă împlini scopul dorit. Obstacolele sunt depăşite prin perseverenţă.

3. Să refuzi schimbarea, chit că-i necesară.

Una dintre povestirile mele preferate se referă la un bătrân care urma să sărbătorească împlinirea a 100 de ani. Un reporter de ziar a mers să-i ia un interviu. Apropiindu-se politicos de bătrân, i-a spus: „Domnule, probabil c-aţi văzut multe schimbări în cei 100 de ani de viaţă ai dumneavoastră." Bătrânul l-a privit fix o clipă, apoi a răspuns: „Da, am trecut pe lângă toate." Mă tem că atitudinea acestui bărbat coincide cu atitudinea multora faţă de viaţă.

Adevărata măsură a succesului nu e situaţia dumneavoastră de viaţă, ci obstacolele pe care le-aţi depăşit pentru a vă împlini scopul dorit.

E-atât de uşor să stăm deoparte şi să lăsăm lumea să treacă pe lângă noi, după ce ne-am împotrivit tuturor schimbărilor, aducându-le obiecţii. Poate c-ar trebui să ne analizăm din când în când gândirea negativă, închisă, şi s-o îndreptăm, s-o şlefuim până-i netezim toate asperităţile. Faptul cu-adevărat trist, referitor la cei care nu vor să se schimbe, e că evoluţia e posibilă numai prin intermediul schimbării. Scopul în sine nu e dorinţa de a ne schimba permanent, ci faptul că numai schimbarea ne poate face să evoluăm cu-adevărat.

Oamenii se opun schimbării, pentru că sunt, în mod fundamental, nesiguri. Dacă dau greș? Cum o să fac față necunoscutului? Membrii unei comisii bisericești m-au întrebat ce-ar trebui să facă pentru a sprijini dezvoltarea bisericii lor. În ultimii 30 de ani, respectiva biserică fusese frecventată de aproximativ 30 de persoane. Le-am sugerat câteva schimbări care mi s-au părut utile în situația lor.

Membrii comisiei au reacționat imediat prin a spune, în esență, că „nu putem face acele schimbări — am putea da greș". I-am întrebat dacă nu cumva stagnarea bisericii, la acel moment, indica ea însăși un eșec al lor. *Deja* dăduseră greș! Schimbarea n-avea cum să le dăuneze mai mult și, în plus, putea să le-aducă o creștere.

Oamenii rezistă la schimbare, pentru că, dacă vrei să faci ceva diferit, trebuie să ai energie. Schimbul de idei, planificarea, reorganizarea priorităților și stabilirea de scopuri noi sunt activități care cer timp și efort. E întotdeauna mai ușor să rămâi ancorat în aceeași rutină, însă aceasta nu e mereu cea mai bună și mai adecvată soluție. Fiecare organism evoluat ajunge la maturiatate, cunoaște stabilitatea, apoi, dacă nu are o viață nouă, un sânge proaspăt, o activitate nouă și idei noi, moare. Cu alte cuvinte, noi, oamenii, murim, dacă încetăm să evoluăm. Iar evoluția e posibilă numai prin schimbare.

CAPITOLUL 13
De cădeţi de nouă ori, ridicaţi-vă de zece!

FIICA MEA, Sara Elizabeth, urma să facă un an de viaţă. Era la primele tentative stângace de-a merge. Soţia mea, Margaret, şi cu mine şedeam faţă-n faţă pe podea, încurajând-o pe Sara Elizabeth să facă doi-trei paşi şovăielnici. Când şi-a încheiat „plimbarea" cu succes, am aplaudat-o şi am lăudat-o. Când dădea să cadă, săream s-o prindem. Când cădea cu-adevărat, o încurajam să se ridice iarăşi în picioare.

Viaţa se aseamănă destul de mult cu strădania unui bebeluş de-a învăţa să meargă. Sunt zile când rezultatele sunt mai bune. Ne bucurăm de succes. Dar există, totodată, şi zile grele, potrivnice, cu neînţelegeri şi obstacole. De vreme ce parcursul nostru în viaţă e plin de asperităţi, iar calea către vârf prezintă multe ocolişuri neaşteptate, e important să conştientizaţi trei lucruri cu privire la „hârtoapele" ce se pot ivi în calea noastră înainte de-a ajunge pe piscul muntelui.

1. Vor fi momente în care o să cădeți.

Oricine care străbate calea vieții nu doar că are privilegiul de a se bucura de reușite, dar trebuie, totodată, să-și asume riscul de a cădea. Când ieșiți cu bine dintr-o situație dificilă, există posibilitatea să cădeți în extrema cealaltă. Orice persoană dispusă să lupte pentru ceva poate fi uneori doborâtă. Câteodată, la fel ca Sara Elizabeth, suntem neatenți și ne grăbim. De multe ori, acest lucru se întâmplă chiar înainte să ne atingem obiectivul. Avem impresia c-am cunoscut succesul. C-am depășit obstacolele. În aer se simte aroma dulce a victoriei. Apoi...

Cu cât încercăm să facem mai multe lucruri, cu-atât riscul de-a cădea este mai mare.

În urmă cu câțiva ani, l-am urmărit pe un jucător de fotbal realizând o captivantă cursă în defensivă și depășindu-i abil, în viteză, pe fundașii echipei adverse. Iar fix când era aproape de linia de final, a aruncat, brusc, brațele-n sus și a scăpat mingea. A rămas orbecăind pe linia de trei yarzi. Nu voi uita niciodată privirea surprinsă și dezamăgită care a apărut pe chipul său. Și eu, la rându-mi, am fost uneori neglijent și am căzut exact înainte să-mi ating scopul. În mod sigur, știu cum e să te afli într-o astfel de situație.

Câteodată căderea are loc din cauza lipsei noastre de experiență. Alteori, din cauză că suntem insuficient pregătiți. Sau chiar și de prea multă încredere ce avem în noi. Un lucru e cert: indiferent de motiv, ni se întâmplă tuturor să ne împiedicăm și să cădem.

2. Cu cât încercăm să facem mai multe lucruri, cu-atât riscul de-a cădea este mai mare.

Mama mi-a spus că am început să merg în jurul vârstei de un an. Tot încercând eu să execut diferite manevre în timpul mersului, am suferit, pe neaşteptate, o cădere urâtă şi am refuzat să mai merg până la 16 luni. Problema a fost că, bebeluş fiind, am lăsat ca şocul teribil al acelei căderi, şi nu succesul realizărilor, să-mi controleze acţiunile.

3. Deosebirea dintre succes şi eşec ţine de reacţia noastră de după cădere.

Dacă ne trăim viaţa cu implicare, devenind actori, şi nu spectatori, tot vom întâmpina piedici. Mulţi oameni au apucat-o în viaţă pe un făgaş greşit, din cauza greşelilor făcute sau a experienţelor negative prin care-au trecut. Ei au lăsat gustul amar al înfrângerii să le pătrundă şi să le rămână în suflet, până când toate gândurile şi atitudinile lor au devenit negative. Vieţile lor au început să graviteze în jurul căderii, în loc să se sprijine pe bucuria călătoriei în sine.

În *Biblie* există o pildă clasică de unde reiese că modalitatea noastră de reacţie la o cădere ne determină rezultatele. Regele Saul şi regele David s-au aflat, amândoi, pe tronul Israelului. Ambii au fost aleşi de Dumnezeu şi ambii aveau nenumărate calităţi. Ambii au căzut. Regele Saul s-a lăsat întristat de eşecul său şi a suferit o moarte violentă. Regele David s-a căit, I-a cerut îndurare lui Dumnezeu şi, după

păcatul comis, s-a bucurat de ani buni în care și-a condus poporul.

Nu uitați: eșecul *nu* constă în cădere. Eșecul apare atunci când ne lăsăm demoralizați de cădere, când aceasta pune stăpânire pe viața noastră. Vă îndemn să urmați exemplul unui coleg de facultate de-al meu, care s-a ridicat în picioare în capelă și a spus: „Nu sunt niciodată jos! Fie sunt în picioare, fie mă ridic!"

CAPITOLUL 14

Vulturul nu se cuibăreşte niciodată lângă vrabie

E ORA PATRU DIMINEAŢA, iar eu nu-mi pot scoate din minte cuvintele vestitului predicator englez Joseph Parker: „Vulturul nu se cuibăreşte niciodată lângă vrabie." *Biblia* are şi ea ceva de spus despre vrabie şi vultur. Iisus a ilustrat grija dumnezeiască prin a spune că Tatăl ceresc ia seama până şi la vrabia ce cade la pământ. Vrabia simbolizează, mai degrabă, un lucru nesemnificativ, de mică importanţă. Vulturul, prin contrast cu vrabia, e descris ca fiind puternic şi măreţ în zborul lui în văzduh.

Unul dintre pasajele mele preferate din *Sfânta Scriptură* e din *Isaia* 40, 28-31: „Nu ştii tu, sau n-ai aflat tu că Domnul este Dumnezeu veşnic, Care a făcut marginile pământului, Care nu oboseşte şi nici nu Îşi sleieşte puterea? Că înţelepciunea Lui este nemărginit de adâncă? El dă tărie celui obosit şi celui slab îi dă putere mare. Cei tineri se obosesc, îşi risipesc puterile şi vitejii luptători vor putea să se clatine; dar cei ce nădăjduiesc întru Domnul vor înnoi puterea lor, le vor creşte aripi ca ale vulturului; vor alerga şi nu-şi vor slei puterea, vor merge şi nu se vor obosi." Ce bucurie

să ştim că există o putere de la Dumnezeu, care ne va ajuta să ajungem pe culmi *spirituale*, la fel ca vulturul ce zboară la înălţime!

Dumneavoastră alături de mine, în calitate de credincios renăscut, trebuie să fim asemenea vulturului, niciodată mulţumiţi să ne cuibărim alături de-o vrabie. Dumnezeu ne-a creat şi ne-a dat putere să fim asemenea vulturului. Zi de zi, putem s-atingem culmi nebănuite. Clipă de clipă, înaintând pe calea credinţei, putem trece prin încercări aventuroase care să ne facă să evoluăm. Dincolo de toate acestea, e evident că mulţi creştini s-au cuibărit alături de vrabie.

Satisfăcuţi de poziţia pe care-o ocupă, unii oameni ajung să lase deoparte dezvoltarea personală.

Motivul acestui stil de viaţă, de altfel, trist, e evident. Satisfăcuţi de poziţia pe care-o ocupă, unii oameni ajung să lase deoparte dezvoltarea personală. Există anumite niveluri la care e posibil să ne facem cuib pe muntele vieţii, niveluri ce ne ademenesc prin cuvinte PRECUM: „Opriţi-vă aici, faceţi-vă casă şi fiţi mulţumiţi!"

În apropierea fostei mele case din Lancaster, Ohio, există un munte pe care obişnuiam să urc destul de des. În drum spre munte există multe locuri de popas. Oamenii se opresc adesea aici să-şi tragă sufletul şi să-şi adune forţele, înainte de a-şi continua plimbarea spre vârf.

Obişnuiam să-i analizez cu mare interes pe drumeţii care îşi îndreptau privirea către piscul muntelui şi decideau să

nu mai urce. Se mulţumeau să rămână acolo şi să-şi aştepte prietenii care alegeau să-şi continue ascensiunea. Nu se opreau doar ca să-şi tragă suflarea, ci se opreau de tot. Nu-şi adunau forţele ca să urce în continuare, ci se mulţumeau cu ceea ce realizaseră şi se cuibăreau „lângă vrabie".

Ni se poate întâmpla şi nouă să alegem să ne alăturăm celor mulţi care au decis că preţul şi sacrificiul sunt prea mari, deci că beneficiile ascensiunii sunt prea mici. Alegem să rămânem pe loc. Să ne uităm la alţii cum se caţără mai departe. Până la urmă, pentru cei care vor să se oprească din înaintare, se vor găsi mereu alţi oameni care să le ofere, cu milă, un loc unde să se odihnească, precum şi suficiente scuze pentru care urcuşul nu mai are niciun rost. Cuvintele de descurajare sunt molipsitoare. Şi ne pot face să ne cuibărim numaidecât „lângă vrabie".

E mai uşor să vorbeşti despre urcuş decât să urci efectiv. E mai uşor să critici un lucru decât să-l faci. Muntele aduce foarte mult cu viaţa reală. La baza lui există mai mulţi oameni decât în vârf. „Cuibul de vrabie" e un loc popular.

În viaţă există însă şi oameni asemenea vulturilor. Ţine numai de noi să rămânem cu privirea aţintită asupra înălţimilor. Încet şi ferm, ne putem ridica deasupra „cuibului de vrabie". Nu trebuie să ne lăsăm distraşi de resemnaţii care s-au oprit din drumul lor către vârful muntelui. Fiecare dintre cei satisfăcuţi cu o poziţie inferioară ne reaminteşte că viaţa e o călătorie, nu o destinaţie, că bucuria

ne-o aduce numai străduința, și nu stagnarea pe o anumită poziție, că reușita și resemnarea nu sunt compatibile.

Nu trebuie să ne lăsăm distrași de resemnații care s-au oprit din drumul lor către vârful muntelui.

Putem avansa, ne putem înălța precum vulturul! Cei aciuați în cuibul vrabiei privesc cu interes la ceilalți. Când cățărătorii au o clipă de ezitare, resemnații or să încerce să-i facă să se oprească. Dacă primii își vor continua ascensiunea, ceilalți îi vor critica. Dacă primii vor cunoaște beneficii, resemnații le vor raționaliza.

În cele din urmă, noi, cățărătorii, o s-ajungem în vârf. Aici nu mai dăm peste aglomerație, dar calibrul celor ajunși sus e diferit. În vârf îi vom găsi pe cei care ne încurajează. Vom fi întâmpinați cu prietenie și vom susține conversații despre disciplină, sacrificiu, bucurie, fericire, împlinire și succes. Pe piscul muntelui nu auzim povești despre ghinioane. Nu găsim suflete critice, invidioase sau amărâte. Aici nu există atitudini greșite care să ne tulbure lesne. Nu există dispoziții proaste și nici gânduri rele. E excelent să fii în vârful muntelui! Aer curat, priveliște impresionantă, o frumusețe ce merită admirată... Atmosfera prietenoasă e minunată și domină un sentiment de stare de bine.

Însă sentimentul de satisfacție apare doar după victorie. E rezultatul unei munci trudnice și al unei hotărâri de neclintit. Sentimentul de euforie se manifestă atunci când știți c-ați făcut tot posibilul să vă valorificați potențialul cu care v-a hărăzit Dumnezeu. Senzația de împlinire e

dovada că v-aţi folosit talentele şi energiile cu înţelepciune. V-aţi înălţat precum vulturul! Aţi văzut prea multe pentru a vă mai mulţumi cu puţin. Aţi trecut prin prea multe aventuri captivante pentru a mai fi satisfăcut de lucruri inferioare. Da, v-aţi înălţat asemenea unui vultur şi n-o să vă mai poată determina nimic, niciodată, să vă cuibăiţi iarăşi alături de vrabie!

CAPITOLUL 15
Împreună, putem schimba lumea!

AM AUZIT O POVESTE adorabilă despre un băieţel de zece ani care vindea creioane din uşă-n uşă în cartierul său. La un moment dat, un om, preocupat de activitatea lui, l-a întrebat de ce vinde creioane, iar băieţelul a răspuns: „Vreau să strâng şase milioane de dolari, ca să construiesc un spital nou în oraş." Uimit, omul a exclamat: „Păi, asta-i o treabă destul de grea pentru un băieţel, nu crezi?" „Nu", a răspuns băieţelul de zece ani, care avea visuri mari. „Am un prieten care mă ajută."

Lumea creată de Dumnezeu e un loc mare şi frumos în care trăim. Însă lumea pe care a ruinat-o umanitatea trebuie schimbată. Fiind atât de întinsă şi de complexă, mă îndoiesc sincer c-aş putea s-o schimb de unul singur. Am nevoie de ajutorul dumneavoastră! „Cum aşa, doar de ajutorul meu?" Da, numai de-al dumneavoastră! Dacă nu suntem suficient de puternici ca să schimbăm vremurile, trebuie să ne schimbăm odată cu ele. George Bernard Shaw a spus: „Omul rezonabil se adaptează la lume; omul

nerezonabil încearcă să adapteze lumea la el. Prin urmare, întregul progres depinde de omul nerezonabil." Dacă n-am fi mereu aşa de chibzuiţi, împreună am putea schimba lumea. Vedeţi dumneavoastră, în trecut au existat tot felul de oameni care şi-au pus amprenta asupra istoriei. Istoria a fost schimbată...

Dacă n-am fi mereu aşa de chibzuiţi, împreună am putea schimba lumea.

De 50 000 de oameni. Regele David a avut o oştire de „cincizeci de mii, în ordine şi într-un suflet" (*Cartea întâia Paralipomena* 12, 33). Ce se întâmplă dacă nu se găsesc cincizeci de mii de oameni? Oştirea poate fi şi...

De 7000 de oameni. Dumnezeu i-a spus lui Ilie că erau „şapte mii de bărbaţi, care nu şi-au plecat genunchiul înaintea lui Baal" (*Romani* 11, 4). Cu siguranţă, Dumnezeu a avut în zilele lui Ilie şapte mii de bărbaţi care să lupte pentru El! Însă, şi dacă nu i-ar fi avut, lumea noastră tot ar fi fost schimbată...

De 300 de oameni. A fost de-ajuns o mică parte din oştirea iniţială a lui Ghedeon, pentru victoria lui Dumnezeu. În *Judecători* 7, 7, Domnul promite că „trei sute care au limpăit am să vă izbăvesc Eu şi am să dau pe Madianiţi în mâinile voastre". Însă şi dacă nu s-ar fi găsit trei sute, lumea tot ar fi fost schimbată...

De 120 de oameni. Care au fost dispuşi să plătească preţul aşteptării lui Dumnezeu stând „împreună în acelaşi loc"

(*Faptele Apostolilor* 2, 1) până când „s-au umplut toţi de Duhul Sfânt" (*idem*, 4, 31). Şi totuşi, chiar dacă în aceste zile ale inimilor superficiale şi călduţe nu se vor găsi nici măcar o sută douăzeci de oameni, mulţumită lui Dumnezeu lumea încă poate fi schimbată. Aşa cum a fost înainte schimbată...

De 50 de oameni. În 1917, Robert E. Speer a zis aşa: „Dacă în congregaţia noastră se găsesc cincizeci de bărbaţi care vor intra în locul sfânt al rugăciunii şi vor deveni, din acel moment, oameni ale căror inimi au fost atinse de Dumnezeu cu focul rugăciunii, istoria Bisericii va fi schimbată." Dar şi dacă nu se găsesc cincizeci de bărbaţi, lumea tot poate fi schimbată. Aşa cum a fost înainte schimbată...

De zece oameni. L. Moody a spus: „Dacă zece oameni s-ar dedica total vrerii lui Dumnezeu, aceştia ar izbuti să schimbe lumea." Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Pentru cei zece n-o voi pierde [*n. b.* — cetatea Sodomei şi a Gomorei]." (*Facerea* 18, 32) Chit că nu se găsesc nici măcar zece oameni care să se dăruiască pe deplin vrerii lui Dumnezeu, această lume ar putea fi, totuşi, schimbată...

De doi oameni. În *Matei* 18, 19-20, Iisus a spus aşa: „Iarăşi grăiesc vouă că, dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ în privinţa unui lucru pe care îl vor cere, se va da lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri. Că unde sunt doi sau trei, adunaţi în numele Meu, acolo sunt şi Eu în mijlocul lor." Vedeţi, aşadar, doi oameni pot schimba

lumea! Dumnezeu are nevoie de amândoi, de mine şi de dumneavoastră, şi vrea să ne folosească, pentru că noi *putem* schimba lumea!

CAPITOLUL 16
Cel mai greu păcat din lume

CARE E CEL MAI GREU PĂCAT? Minciuna? Înşelătoria? Adulterul? Furtul? Blestemele? Nu. Acestea sunt, toate, păcate, însă nu cele mai grele. Adam a comis cel mai mare păcat din lume şi la fel au făcut toţi descendenţii lui. Adam n-a reuşit să devină aşa cum l-a hărăzit Creatorul său, Dumnezeu. O relaţie perfectă între Dumnezeu şi umanitate a devenit imperfectă. O viaţă marcată de revelaţii s-a transformat într-una plină de corvezi monotone. Frumuseţea s-a făcut pulbere. Serenitatea a fost înlocuită cu sudoarea muncii. Spinii şi buruienile au înlocuit şi ele florile pe măsură ce păcatul şi-a lăsat amprenta asupra umanităţii. De ce? Pentru că Adam n-a reuşit să devină aşa cum l-a hărăzit Dumnezeu.

Cea mai mare risipă din lumea noastră nu are legătură nici cu electricitatea, nici cu combustibilii, ci cu potenţialul nevalorificat din viaţa oamenilor. Dumneavoastră cum staţi la acest capitol? Se spune că un om normal îşi valorifică numai vreo 10% din potenţial. Ce s-ar întâmpla dacă

fiecare dintre noi şi-ar ridica nivelul potenţialului valorificat de la 10 la 25%?

Daţi-mi voie să vă fac cunoscută o metodă eficientă, alcătuită din trei paşi, prin intermediul căreia veţi izbuti să vă apropiaţi de idealul lui Dumnezeu în privinţa dumneavoastră.

Primul pas: *descoperiţi-vă potenţialul*! Am auzit o povestioară adorabilă despre un tânăr fermier al cărui tată creştea găini undeva în munţii din Colorado. Într-o zi, tânărul, aventuros din fire, s-a căţărat pe un pisc înalt de munte şi a găsit un cuib de vultur. A luat un ou, l-a dus la fermă şi l-a pus sub o cloşcă.

Cloşca n-a observat diferenţa — toate ouăle erau la fel pentru ea. Aşa că a stat pe ele pân-au eclozat toate. Odată cu puii de găină a venit pe lume şi un mic vulturaş şi au dus, cu toţii, o „viaţă de găină". Micuţul vultur era convins că e găină. N-avea nicio oglindă la îndemână, în care să se privească şi să constate că era diferit. Aşa că, pentru moment, s-a mulţumit să stea alături de găini.

Când vă mulţumiţi cu un anturaj de oameni mărunţi, deveniţi, şi dumneavoastră, mediocru. Dacă trăiţi alături de oameni critici, o să ajungeţi la fel de critic. Dacă vă asociaţi cu oameni răi şi înfrânţi, atunci sunt şanse ca şi dumneavoastră să fiţi rău şi înfrânt. Trăiţi „alături de găini".

Crescând, vulturaşul a început să simtă nişte porniri stranii în suflet. Din când în când gândea: „Sunt ceva mai mult decât o găină." Dar n-a făcut nimic în această privinţă, până-n ziua în care a văzut un vultur zburând deasupra curţii. Atunci, vulturaşul a spus: „Sunt asemenea vulturului!"

Vulturaşul a simţit forţa din aripi şi s-a gândit: „N-am ce căuta în curtea asta mică, de găini! Eu vreau să văd cerul şi piscurile munţilor!" Nu zburase niciodată, dar avea în el şi forţă şi instinct, aşa c-a urcat pe vârful unui deal înalt, s-a înălţat în văzduh, apoi a aterizat pe un pisc de munte. Descoperise că poate zbura!

Ziua în care vă veţi descoperi potenţialul va fi memorabilă. Nici dumneavoastră, ca om, şi nici talentele pe care le aveţi nu sunt întâmplătoare. Nu sunteţi un număr dintr-o înşiruire. Nu sunteţi o simplă dată statistică rătăcită prin imensa umanitate. Sunteţi special în ochii lui Dumnezeu. Aveţi har, aveţi talente deosebite! Sunteţi unic, de neînlocuit. În dumneavoastră sălăşluieşte un potenţial uriaş care abia aşteaptă să fie valorificat.

Ziua în care vă veţi descoperi potenţialul va fi memorabilă.

Al doilea pas: *împliniţi-vă potenţialul în numele Domnului*! Închinaţi-I întreaga dumneavoastră fiinţă şi tot ceea ce deţineţi! E firesc să fie aşa. De vreme ce Dumnezeu v-a creat cu un scop, e limpede că, pentru a deveni aşa cum v-a hărăzit, trebuie să-I fiţi alături. Apostolul Pavel

a certificat acest lucru spunând: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întăreşte." (*Epistola către Filipeni* 4, 13).

Al treilea pas: *valorificaţi-vă potenţialul!* Potenţialul dumneavoastră e un har primit de la Dumnezeu. Iar felul în care-l împliniţi e darul dumneavoastră pentru El. Dumnezeu e preocupat atât de ceea ce sunteţi, cât şi de ceea ce puteţi deveni. Pentru a vă valorifica potenţialul la maximum, trebuie să aveţi în vedere următoarele necesităţi:

De consideraţi că nu aveţi prea multe de oferit lumii, nu veţi contribui cu mare lucru la dezvoltarea acesteia.

a. Să vă percepeţi într-o lumină bună. Nu e întâmplător că, pe măsură ce felul în care vă autopercepeţi se modifică, rezultatele dumneavoastră se schimbă. Acţiunile sunt influenţate direct de modul în care vă autopercepeţi. Cei care se văd într-o lumină proastă nu dau prea multe rezultate. O persoană care se autopercepe drept inutilă va fi inutilă. De consideraţi că nu aveţi prea multe de oferit lumii, nu veţi contribui cu mare lucru la dezvoltarea acesteia. Dar dacă vă simţiţi bine în pielea dumneavoastră, o să vă simţiţi bine şi în raport cu ceilalţi. Odată ce-ncepeţi să vă simţiţi mai valoros, e limpede că sunteţi, cu adevărat, mai valoros. Cu cât aveţi o părere mai bună despre dumneavoastră, cu atât o să vă valorificaţi mai bine potenţialul.

b. Să conştientizaţi că sunteţi responsabil pentru dezvoltarea propriului potenţial. E important să vă daţi seama că Dumnezeu vă judecă atât în funcţie de ceea ce sunteţi, cât

și de ceea ce puteți deveni în viitor. Biblia spune: „Oricui i s-a dat mult, mult i se va cere." (*Luca* 12, 48)

c. Să conștientizați că Dumnezeu e, mai degrabă, interesat de măsura în care vă valorificați potențialul decât de greșelile pe care le faceți. Multă vreme, bisericile, ca lăcașuri de sine stătătoare, le-au căutat nod în papură oamenilor care, în ciuda strădaniei lor, au eșuat. Prin urmare, acele biserici, prezentând defecte majore, nu și-au împlinit niciodată potențialul. Dumnezeu nu umblă cu o bâtă în mână cu care să snopească-n bătaie dorința dumneavoastră de a vă trăi viața la modul cel mai bun cu putință. Dimpotrivă, el vă întinde o mână de ajutor, ca să vă trăiți viața pe deplin.

d. Să faceți cunoștință cu persoane care au izbutit să-și cultive abilitățile. Nu e deloc întâmplător că învingătorii se adună laolaltă. Se știe prea bine că, în decurs de zece ani după ce Roger Bannister a doborât recordul de patru minute pentru cursa de o milă, lucru pe care majoritatea oamenilor îl consideraseră imposibil, alți 336 de bărbați au înregistrat aceeași performanță. De ce? Pentru că l-au văzut pe Roger manifestând un potențial mai mare decât credeau mulți că erau în stare. Unul dintre scopurile lui Jack Nicklaus a fost să câștige mai multe turnee majore decât oricare alt bărbat din istoria golfului. Când un reporter l-a întrebat dacă simțea că recordul său ar putea fi

E interesant de observat că recordurile de la Jocurile Olimpice din 1936 au devenit standardele de calificare pentru Jocurile Olimpice din 1972.

întrecut vreodată, el a răspuns numaidecât: „Ah, da — toate recordurile vor fi doborâte cândva de cineva." De ce? Pentru că şi bărbaţii, şi femeile îşi extind mereu potenţialul. E interesant de observat că recordurile de la Jocurile Olimpice din 1936 au devenit standardele de calificare pentru Jocurile Olimpice din 1972.

Care e capacitatea dumneavoastră? Acest aspect e dificil de prezis. În urmă cu mai bine de 50 de ani, Johnny Weissmuller a fost desemnat cel mai mare înotător din toată lumea. Doctorii şi antrenorii din toată lumea au spus că n-o să-i doboare nimeni niciodată recordul. Ştiţi cine doboară în prezent recordurile lui „Tarzan"? Copiii de 13 ani!

Daţi-mi voie să vă lansez o provocare. Puneţi-vă în genunchi şi cereţi-I iertare lui Dumnezeu că nu reuşiţi să fiţi în formă maximă! Apoi ridicaţi-vă şi descoperiţi-vă potenţialul! Împliniţi-l în numele lui Dumnezeu! Percepeţi-vă într-o lumină bună! Conştientizaţi-vă responsabilitatea, conştientizaţi adevăratul interes al lui Dumnezeu faţă de dumneavoastră şi încercaţi să cunoaşteţi oameni care au izbutit să-şi cultive abilităţile. Şi gata, acum mergeţi şi doborâţi un record!

PARTEA A III-A

AFIRMAȚII DESPRE SUCCES

CAPITOLUL 17
Ce e succesul?

ÎN PREZENT AUZIM multe despre succes. Aproape zilnic apar cărţi pe acest subiect. Există, în tot mai multe oraşe, consultanţi, seminare şi întruniri menite să vă înveţe să duceţi o viaţă împlinită. Citim, auzim vorbindu-se despre succes şi trudim pentru a-l atinge. Dar ce e succesul?

Când am răspuns chemării lui Dumnezeu de a propovădui Evanghelia, m-am apucat să adun ilustraţii, citate, poeme şi alte informaţii care, pe parcurs, s-ar fi putut dovedi utile pentru discursurile mele. De-a lungul anilor, am adunat o grămadă de materiale pe diverse subiecte. La capitolul succes am strâns lucruri dintre cele mai interesante: secrete, povestiri, reguli, ingrediente, formule, îndrumare, filozofii, măsuri, elemente-cheie, aspecte, trăsături, planuri şi etape de urmat pentru a atinge succesul. Dat fiind c-am zăbovit o vreme studiind subiectul şi

Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acţiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce va aduce beneficii umanităţii şi va dăinui în urma noastră.

interacționând cu diferite tipuri de oameni, aș vrea să vă împărtășesc definiția mea despre succes.

Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acțiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce va aduce beneficii umanității și va dăinui în urma noastră. Această definiție a succesului are în vedere șapte ingrediente esențiale.

1. Succesul implică *hotărâre*.

Întemeindu-se pe hotărâre, succesul înseamnă însușirea și acceptarea unui adevăr. Lumea noastră a ridicat nenumărate „construcții" pe temelia unor speranțe false. Trăim într-o eră a scurtăturilor, a portițelor de scăpare. Căutăm modalități să evadăm din realitate. Însă, până nu vom ști și nu vom face ceea ce e corect, nu vom cunoaște succesul.

2. Succesul implică hotărârea noastră de a intra în arena *acțiunii*.

Pentru a cunoaște succesul, trebuie să identificăm și să satisfacem o nevoie. Sunt mulți oameni care știu să identifice o nevoie, să vadă unde e problema și să evalueze situația. Însă o persoană de succes știe să facă mai mult de-atât, știe care e pasul următor după identificarea nevoii. Deci se va aventura întru satisfacerea ei.

Povestea bunului samaritean ilustrează foarte bine diferența dintre învingători și înfrânți. Un bărbat a fost jefuit, bătut și lăsat să moară pe marginea drumului. Un preot i-a sesizat nevoia și a trecut pe lângă el. Un levit i-a sesizat, la

fel, nevoia şi a plecat mai departe, fără să-l ajute. Însă bunul samaritean nu doar că i-a sesizat nevoia, ci s-a străduit să i-o şi satisfacă. Nu s-a mulţumit cu rolul de spectator.

Pentru a ajunge în vârf, nu trebuie „să treceţi peste oameni", ci „să vă întoarceţi spre ei şi să-i ajutaţi".

Fiecare persoană care s-a simţit vreodată datoare să-şi ajute un semen va fi, neîndoielnic, de acord cu următorul fapt: „Niciun om nu poate să-l ajute cu adevărat pe un altul fără să se fi ajutat, mai întâi, pe sine." Sau, aşa cum spune şi Zig Ziglar: „Puteţi obţine tot ce vă doriţi de la viaţă!" Pentru a ajunge în vârf, nu trebuie „să treceţi peste oameni", ci „să vă întoarceţi spre ei şi să-i ajutaţi".

3. Succesul implică hotărârea noastră *fermă* de a intra în arena acţiunii.

A avea succes presupune, de fapt, să te confrunţi cu o provocare sau cu o dificultate şi s-o depăşeşti. Odată intrat în arena acţiunii, pregătiţi-vă, căci o să întâmpinaţi probleme. Unele mici, care însă or să se adune. Altele mari, care or să vă epuizeze şi or să vă răpească mult timp. Sau probleme complexe, în faţa cărora o să vă simţiţi neputincios. Problemele pot fi de orice fel şi sunt nelipsite din viaţă. La fel ca moartea, acestea nu ocolesc pe nimeni.

Nu contează pe ce poziţie vă aflaţi atunci când se ivesc problemele, după cum nu contează nici unde sunteţi atunci când aţi scăpat de ele. Nu există problemă care să nu producă o schimbare în personalitatea dumneavoastră. Felul în

care vă ocupați de problemele care apar pe parcurs va stabili dacă o să aveți succes sau nu.

4. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acțiunii, pentru *a ne dărui.*

Felul în care vă ocupați de problemele care apar pe parcurs va stabili dacă o să aveți succes sau nu.

A avea succes înseamnă să pierzi o viață și apoi s-o găsești. Iisus a spus: „Oricine își găsește viața o va pierde, și oricine își pierde viața pentru Mine o va găsi." Ceea ce păstrăm pierdem, iar ceea ce pierdem păstrăm! Ce paradox! Unul dintre motivele pentru care mulți n-au simțit încă euforia succesului e că nu sunt dispuși să facă sacificii, pentru a avea realizări. Viața e un negustor cinstit. Dați puțin, primiți puțin. Dați mult, primiți mai mult.

Urmăresc cu mare plăcere Jocurile Olimpice. Caracterul fastuos al programului, strategia echipelor, sprijinul fanilor, interesul oamenilor de peste tot, grația și abilitatea atleților și extatica victorie, toate mă delectează. Totuși cea mai mare bucurie a mea e să constat dedicarea concurenților. Ani de antrenament, zile de încercări, clipe de suferință, toate au un rol pentru atleți pe măsură ce se pregătesc pentru competiție. Medaliile de aur sunt, în general, câștigate datorită consacrării și sacrificiului lor, și mai puțin datorită abilităților naturale și norocului. Omul nu trăiește cu adevărat până nu are un motiv pentru care să moară.

5. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acțiunii, pentru a ne dărui *unei cauze.*

Ca să avem succes, trebuie să ne facem un plan și să-l respectăm. Apostolul Pavel a spus: „Noi suntem lucrarea lui Dumnezeu, creați în Iisus Hristos pentru fapte bune, pe care Dumnezeu le-a pregătit mai dinainte să le facem." (*Efeseni* 2, 10) Dumnezeu v-a creat cu un scop. E ușor de observat care sunt scopurile cuiva în viață. Felul în care se ocupă de treburile sale e determinat, în mare măsură, de modul în care-și percepe scopurile. Vă urmăriți cu entuziasm țelurile fixate împreună cu Dumnezeu?

6. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acțiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce *va aduce beneficii umanității.*

A avea succes înseamnă să ne dezvoltăm un talent și să-l valorificăm, și nu să avem, pur și simplu, talente. E realmente tulburător să vezi un om foarte talentat care nu face nimic cu viața lui. Citind parabola talentelor, e evident că cei care-și valorifică și se preocupă de talentele lor, indiferent de câte ar avea, or să și le perfecționeze.

E realmente tulburător să vezi un om foarte talentat care nu face nimic cu viața lui.

În urmă cu câțiva ani, m-am gândit c-ar fi fost interesant ca unul dintre bărbații din parabola lui Iisus care și-au

valorificat și precupețit talentele să fi rămas fără unul sau mai multe dintre acestea. Dar, studiind parabola mai în profunzime și analizându-i mai îndeaproape pe acei oameni care și-au dedicat viețile altora, am ajuns la concluzia că e imposibil să pierzi un lucru pe care-l împarți cu cei din jur.

7. Succesul implică hotărârea noastră fermă de a intra în arena acțiunii, pentru a ne dărui unei cauze ce va aduce beneficii umanității și *va dăinui în urma noastră.*

A avea succes înseamnă să ajungem în rai și să fim siguri de asta! Pe vremea când eram copil, îmi amintesc că aveam, în casa noastră de oameni creștini, o placă pe perete, pe care scria așa:

Singura ta viață
va trece curând.
Ce faci pentru Hristos
va dăinui.

Succesul înseamnă:
să-ți însușești un adevăr și să-l accepți;
să identifici o nevoie și s-o satisfaci;
să te confrunți cu o dificultate și s-o depășești;
să pierzi o viață și s-o regăsești;
să ai un plan și să-l respecți;
să-ți dezvolți un talent și să-l valorifici;
să mergi în rai și să fii sigur de asta.

Vă urez tot succesul din lume!

CAPITOLUL 18
Implicarea e totul!

W.H. MURRAY A SCRIS câteva rânduri extrem de grăitoare pe tema implicării: „Referitor la toate actele de inițiativă (și creație), există un adevăr elementar a cărui ignorare distruge din fașă nenumărate idei și planuri splendide: anume că în momentul în care cineva se dedică în mod hotărât scopului său, providența se manifestă și ea. Determinarea aduce cu ea un întreg șir de evenimente, favorizând tot felul de incidente, întâlniri și resurse materiale neprevăzute, la care mulți nici nu îndrăzesc să spere."

În istorie au existat mulți oameni care au fost sfătuiți să se dea bătuți fix când erau pe punctul de a obține o mare realizare. Experții i-au spus lui Benjamin Franklin să renunțe la experimentele nebunești cu fulgere, că erau o pierdere de vreme. Din fericire, Franklin *nu* a renunțat. Era hotărât!

Cristofor Columb a trebuit să înfrunte o comisie impresionantă de experți, condusă de geograful și savantul-emblemă al Spaniei, care i-a examinat planurile și și-a prezentat opiniile în fața regelui și a reginei Portugaliei.

Cei din comisie au raportat: „Planul lui Columb e de nerealizat. E imposibil." Cristofor Columb nu a renunțat. Era hotărât!

Orville și Wilbur Wright își consumau timpul și energia pentru o invenție despre care sperau c-o să zboare. În cele din urmă, în 1908, în apropiere de Kitty Hawk, Carolina de Nord, frații Wright au testat născocirea lor mecanică pe o pistă nisipoasă și au ajutat oamenii să exploreze văzduhul. Orville și Wilbur n-au vrut să se dea bătuți. Erau hotărâți!

Edison l-a îndemnat pe Henry Ford să renunțe la planul de a realiza motorul V8. „E o idee proastă!", i-a zis Edison.

Thomas Edison a realizat aproape 1000 de experimente înainte de a descoperi materialul adecvat pentru filamentul becului cu incandescență. Edison nu s-a dat bătut. Era hotărât!

Cu toate acestea, Edison l-a îndemnat pe Henry Ford să renunțe la planul de a realiza motorul V8. „E o idee proastă!", i-a zis Edison. Ford n-a renunțat. Era hotărât!

Experții i-au spus lui Marie Curie să uite de experimentul cu radiu, pe motiv că n-o să aibă nicio importanță pentru știință. Însă ea n-a renunțat. Era hotărâtă!

Abraham Lincoln a candidat pentru legislativul statal, dar degeaba. S-a lansat în afaceri, tot degeaba, și apoi i-au trebuit 17 ani ca să scape de datorii. A candidat pentru un loc în Congres și a dat greș. A candidat pentru Senatul Statelor

Unite şi a pierdut. În cele din urmă, a devenit preşedintele Statelor Unite. Lincoln nu s-a dat bătut. Era hotărât!

Cheia ce ne deschide poarta către succes este implicarea. Fără această cheie, poarta n-o să se deschidă niciodată. În absenţa unei reale implicări, geniul, talentul, îndemânarea şi „pilele" noastre, oricât de mari sau de importante ar fi ele, n-or să ne aducă niciodată rodul succesului. Majoritatea celor care se dau bătuţi nu-şi valorifică niciodată potenţialul, şi nu din cauza ghinioanelor sau a problemelor neobişnuite, ci pentru că nu reuşesc să se dedice scopului lor, *indiferent de obstacole.*

Gradul dumneavoastră de hotărâre raportat la munca pe care o faceţi ţine de cât de repede sau de greu vă daţi bătut în faţa problemelor. Orice rezervă aţi avea referitor la aplicabilitatea planului dumneavoastră va deveni ulterior un obstacol. Fiece mare întreprindere are un preţ al ei. Cu cât sarcina e mai măreaţă, cu atât mai mare o să fie preţul ce trebuie plătit. Preţul de care vorbesc este chiar implicarea dumneavoatră în raport cu sarcina. Faceţi-vă timp să meditaţi asupra următoarelor observaţii despre implicare:

1. implicarea pe termen lung presupune să luăm decizia de a realiza un lucru chiar dinainte de a şti cum să-l facem, convinşi că n-avem cum să dăm greş;

2. implicarea e factorul motivaţional ce-l face pe om să nu se abată de pe drumul către scopul stabilit;

3. implicarea dumneavoastră îi face pe ceilalţi să înţeleagă ce poziţie aţi adoptat, iar dumneavoastră, personal, vă înlesneşte entuziasmul faţă de urmărirea obiectivului propus;

4. implicarea vă pune în mişcare atunci când alţii stau pe loc şi vă ajută să perseveraţi atunci când alţii renunţă. *Implicarea e totul!*

CAPITOLUL 19
Deciziile vă determină destinul

DUPĂ CUM SE VEDE din pilda copiilor lui Israel din Kadesh-barnea, e important să facem alegeri corecte în viață. Aproape de clipa în care se impunea luarea unei decizii, aceștia au avut ezitări. Factorii de mai jos i-au făcut să ia decizia greșită și să plătească un preț pe măsură.

1. *Circumstanțele* i-au determinat pe israeliți să ia decizia greșită.

Orașele împrejumuite cu ziduri și giganții au produs în rândul poporului lui Dumnezeu complexul „lăcustei". Israeliții se simțeau mici, nesemnificativi, neputincioși și frustrați. De ce? Pentru că l-au privit pe Dumnezeu mai curând în lumina circumstanțelor date și au uitat de ceea ce poate înfăptui. Au ținut cont mai degrabă de dimensiunile bărbaților decât de măreția lui Dumnezeu. Nu râul Iordan a fost marea barieră ce i-a ținut departe de Canaan. Impedimentele care le-au distrus hotărârea se aflau dincolo de Iordan.

Ei au făcut greşeala gravă de a încerca să se ocupe în acelaşi timp de problemele zilei de mâine şi de cele din prezent. Nu dificultăţile din prezent i-au făcut să ia decizia greşită, ci problemele anticipate, din viitor, au fost cele care le-au adus înfrângerea. Cât de adevărat e acest lucru şi în vieţile noastre! De câte ori nu ni se întâmplă să luăm o decizie greşită gândindu-ne la problemele de mâine! Povara devine de nesuportat. Şi avem reacţii negative complet disproporţionate. Ne panicăm şi luăm decizii greşite, care ne influenţează viaţa.

2. *Influenţa negativă* a celor zece spioni i-a împiedicat pe copiii lui Dumnezeu să beneficieze de ajutorul Lui; zece bărbaţi au spus: „E imposibil"; zece bărbaţi au spus: „Noi suntem doar realişti, conştienţi de starea de fapt!"

Zece bărbaţi au ţinut mii de oameni departe de voinţa bună a lui Dumnezeu în privinţa lor. Copiii lui Israel au văzut un obstacol mai degrabă în cei zece bărbaţi decât în cele zece oraşe de dimensiunea lui Ierihon, îngrădite cu ziduri.

Nu e nevoie de mulţi oameni pentru a-l limita pe Dumnezeu.

Duşmanii poporului lui Dumnezeu nu au fost hitiţii, amalechiţii sau iebusiţii. Duşmanii lui Dumnezeu au fost *zece bărbaţi* care au spus: „Nu putem face asta; nu avem şanse de izbândă." Ce anume i-a împiedicat pe israeliţi să ajungă

în Canaan? Inima nemiloasă a faraonului? Marea Roşie? Faptul că nu aveau de-ale gurii în pustie? Râul Iordan? Zidurile oraşului Ierihon? Nici vorbă! Doar *zece bărbaţi* cu influenţă, care şi-au exercitat influenţa în mod greşit.

Nu e nevoie de mulţi oameni pentru a-l limita pe Dumnezeu. Un singur creştin care nu cedează poate înfrânge mii de oameni fără de Hristos. Un membru nemilos poate să împiedice o reînviere. Doi membri ai comisiei lipsiţi de credinţă şi de perspectivă pot împiedica o lucrare măreaţă pe care Dumnezeu vrea s-o împlinească într-o anumită biserică. Zece bărbaţi pesimişti au adus lacrimi în ochii a mii de oameni şi au oprit, pentru un timp, binecuvântările lui Dumnezeu.

3. Faptul că *n-au fost dispuşi să plătească preţul* a fost un alt factor ce i-a determinat pe israeliţi să ia decizia greşită.

Orice întreprindere măreaţă are un preţ al ei. Cu cât e mai importantă cauza, cu atât e preţul mai mare. Femeile şi bărbaţii cu realizări mari au făcut sacrificii pe măsură. Bisericile care au crescut sunt biserici care au trecut prin greutăţi. Nu dăm nimic, nu primim nimic. Nu lacrimi, nu roade.

Fără îndoială că preţul ce trebuia plătit pentru intrarea în Canaan a cântărit greu în sufletul fiecărei persoane. Dacă israeliţii ar fi intrat în Canaan, le-ar fi fost ameninţată siguranţa. În această privinţă, ei au făcut aceeaşi greşeală ca unii dintre oamenii din zilele noastre. Şi-au închipuit

că, dacă eviţi bătăliile vieţii, eşti la loc sigur. Credinciosul n-o să-şi afle siguranţa evitând bătăliile, tentaţiile şi problemele, ci doar fiind în *perfect acord cu voinţa lui Dumnezeu.* Copiii lui Israel ar fi fost mai în singuranţă luptându-se cu giganţii din Canaan decât umblând prin pustie.

Israeliţii trebuiau să se maturizeze şi să facă sacrificiul pe care-l cerea victoria, ca şi cum izbânda ar fi depins de ei şi ar fi fost, totodată, hotărâtă de Dumnezeu, în sensul că El singur era în măsură să le aducă victoria. Până în acel moment, Dumnezeu înfăptuise multe miracole fără să le ceară nimic în schimb copiilor Săi. Dar situaţia trebuia să se schimbe. Victoria cerea două lucruri esenţiale: un efort din partea israeliţilor şi un miracol din partea Dumnezeului lor. Oraşele Iordaniei ar fi fost cucerite imediat ce păşeau oamenii pe teritoriul lor. Zidurile oraşului Ierihon ar fi căzut după marşul copiilor lui Dumnezeu. Fiecare binecuvântare avea preţul ei.

Copiii lui Israel au analizat situaţia. Erau sub influenţa negativă a zece bărbaţi ce le amplificaseră problemele. Şi-au zis că nu sunt capabili să plătească preţul cerut. Aşa că au ales să stea în pustie. Au rătăcit vreme de 40 de ani fără să ajungă nicăieri, fără să realizeze nimic, ducând o viaţă jalnică. Fără pământ nou. Fără lapte şi miere. Fără strigăte de victorie. Doar rătăcind! Nicio persoană de peste 20 de ani, cu excepţia lui Iosua şi a lui Caleb, n-a intrat niciodată în Canaan. Toţi au murit în pustie. Au încercat să-şi salveze vieţile, însă şi le-au pierdut.

Deciziile ne determină destinul.

CAPITOLUL 20
Faceţi-vă planuri din timp!

UN TÂMPLAR BĂTRÂN i-a dat următorul sfat unui ucenic tânăr de-al său: „Măsoară de două ori şi taie o dată!" Sfatul merită urmat oricând, chit că ne construim casa sau viaţa. Planificarea oricărei activităţi e foarte importantă pentru rezultatul final.

În urmă cu mulţi ani, adresându-mă unui grup de lideri şi susţinând că e important să-ţi faci planuri din timp, am dezvoltat un ghid organizatoric ce m-a ajutat să-mi structurez viaţa. Sper să vă fie şi dumneavoastră de ajutor!

1. Stabiliţi o direcţie!

N-o să vă atingeţi niciodată scopurile, dacă nu ştiţi în ce direcţie trebuie să vă îndreptaţi şi cum să ajungeţi acolo. E ciudat că oamenii folosesc o hartă rutieră care să-i îndrume către un loc geografic, dar nu simt c-ar avea nevoie să decidă dinainte ce drumuri trebuie să parcurgă în viaţă, pentru a avea succes. Aşa cum indicatoarele rutiere şi bornele kilometrice ne ajută să vedem cât am

progresat pe drumul către locul vizat, şi planificarea din timp a unor acţiuni ne poate ajuta să avem succes în nenumărate arii ale vieţii.

2. Stabiliţi-vă ţeluri pe termen lung!

Lumea e ticsită de oameni care au mers cât au putut de departe, nemaiavând, ulterior, spre ce să ţintească. James P. Cornette a scris: „Una dintre tragediile vieţii e ca un bărbat să ajungă într-un moment în care să-şi fi terminat de ridicat cortul şi să nu-i mai rămână altceva de făcut decât să-şi facă de lucru în el, pentru că nu mai are niciun cort de ridicat."

3. Ajustaţi-vă priorităţile!

Odată ce v-aţi fixat obiectivele, va trebui să vă reajustaţi priorităţile. Scopurile bine definite scot foarte repede în evidenţă activităţi ce ne împiedică progresul. Deseori, oamenii acordă importanţă lucrurilor mărunte şi le pierd din vedere pe cele importante.

4. Comunicaţi cu oamenii de bază!

Orice întreprindere măreaţă presupune o cheltuială de energie. Oamenii or să vă dea energie. E foarte important să comunicaţi şi să preluaţi idei pozitive de la cei de care aveţi nevoie pentru a vă atinge ţelul. Oamenii informaţi care pot să vă dea un feedback pozitiv vă vor ajuta să avansaţi către scopul dumneavoastră.

5. Aveţi răbdare!

Orice idee nouă trebuie cântărită o vreme înainte să fie implementată. Prezentarea corectă a ideilor facilitează adresarea de întrebări şi evaluarea ideilor. Impunerea unei schimbări asupra oamenilor e la fel de răspândită ca rujeola într-o tabără militară engleză. Majoritatea oamenilor se simt mai confortabil cu probleme vechi decât cu soluţii noi. Un inventator vestit a spus: „Lumea urăşte schimbarea, şi totuşi, numai ea aduce progresul." Acordaţi-le oamenilor timp să se obişnuiască şi să accepte schimbarea.

Majoritatea oamenilor se simt mai confortabil cu probleme vechi decât cu soluţii noi.

6. Treceţi la acţiune!

După o vreme, când oamenii s-au obişnuit cu ideile noi, treceţi la acţiune! Nu uitaţi: n-o să realizaţi niciodată nimic, dacă aşteptaţi să aveţi un plan impecabil sau să aveţi aprobarea tuturor. Circulă o povestioară despre generalul Douglas MacArthur din timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Acesta l-a chemat la el pe unul dintre ingineri şi l-a întrebat: „Cât ne-ar lua să facem un pod peste râu?" „Trei zile", i-a răspuns inginerul. „Bine, a zis MacArthur. Zi-le proiectanţilor să se apuce negreşit de planuri!"

După trei zile, generalul a trimis după inginer şi l-a întrebat în ce stadiu se află podul. „E gata", a raportat inginerul. „Puteţi să daţi ordin trupelor să-l traverseze, dacă nu vă trebuie şi planurile proiectanţilor. Ele nu sunt încă gata."

7. Așteptați-vă la probleme!

Nu există plan care să prevadă toate problemele. O planificare excelentă o să înlăture unele obstacole, însă nu pe toate. Problemele fac parte din viață și or să apară neîndoielnic în calea fiecărui om. Schimbarea și progresul sunt, în general, privite cu mai multă reticență decât monotonia și stagnarea. Vor apărea provocări noi. Vor fi puse întrebări noi. Vor trebui căutate soluții noi. Schimbarea ne afectează emoțional și, în arena emoțiilor, rareori câștigă logica. Trebuie să înlăturăm bariera ignoranței. Trebuie să trecem zidurile nesiguranței. Trebuie să ridicăm cortina lipsei de imaginație.

8. Gândiți-vă în permanență că acțiunea o să aibă succes!

Acest instrument motivațional este extraordinar atunci când punem temelia zilei de mâine. Desigur, vom face greșeli și vom acționa stângaci, dar fiți fără grijă, căci se va găsi întotdeauna cineva care să identifice problemele. Amintirea victoriilor din trecut ne dă încredere. Când știm că lucrurile întreprinse ieri pot fi realizate din nou astăzi, ne reînnoim forțele.

9. Revizuiți-vă zilnic planurile!

Cu cât ne facem planuri pe termen mai lung, cu atât or să existe variații mai mari ale acestora. Verificați zilnic progresele făcute, pentru a vă asigura că sunteți încă pe

drumul cel bun. Dacă nu sunteţi, faceţi ajustările necesare şi continuaţi-vă calea către succes! Atunci când ne facem planuri de viitor, e bine să recapitulăm lucrurile.

CAPITOLUL 21
Şapte factori ai succesului

ZIUA DE 19 MARTIE 1978 a fost una dintre cele mai frumoase din viaţa mea. Mi-am împlinit un scop, am realizat încă un lucru notabil. M-am bucurat de o nouă izbândă: la slujba matinală de la biserică au participat peste 2000 de oameni! În timp ce stăteam în amvon, am văzut fericirea de pe chipul oamenilor, entuziasmaţi de marea victorie, bucuroşi de rezultatele evidente. Slujba de seară a fost un prilej de retrăire a bucuriei pentru cele realizate în prima parte a zilei. Cu inimile cuprinse de încântare, oamenii se ridicau rând pe rând în picioare, să vorbească elogios despre slujba de dimineaţă. Întorsesem din drum un soţ rătăcit. Reunisem o familie. Iar o altă familie venise pentru prima oară la biserică. De fapt, peste 200 de oameni veniseră în dimineaţa aceea pentru prima oară la biserica noastră.

Odată sfârşit entuziasmul celor din jur, a venit şi rândul meu să analizez şi să savurez victoria. În acele clipe de reflecţie am descoperit şapte factori determinanţi ai succesului.

1. Orice victorie începe cu o viziune.

Cu o viziune a izbândei, a ascensiunii. Orice om prinde aripi după ce cunoaşte succesul. E uşor ca, după victorie, să ne entuziasmăm cu privire la ceea ce am realizat. Nu e nevoie de geniu, hotărâre sau abilităţi nemaipomenite pentru a reuşi să cunoşti succes după succes. Pentru a ajunge în vârf în repetate rânduri, trebuie să aveţi viziunea victoriei încă *dinainte* s-o cunoaşteţi. Oamenii de acest gen văd triumful înaintea oricăror altora. Şi, chiar de sunt descurajaţi, îşi urmează visul în continuare. În vreme ce alţii critică, ei se concentrează asupra efortului depus. Lasă deoparte problemele şi întrevăd potenţialul. Îşi cultivă un comportament de învingător încă dinainte de concurs. De ce? Pentru că, în mintea lor, s-au văzut deja învingători.

2. Un factor-cheie al victoriei e strategia.

Orice realizare trebuie să fie precedată de o planificare atentă. Cu cât înţelegem mai bine problema, cu atât avem mai multe şanse să ieşim învingători. Conştientizând ce instrumente avem la îndemână, putem să le folosim cu succes.

3. Succesul presupune rezistenţă.

Învingător iese cel capabil să muncească intens pe perioade îndelungate, fără să renunţe.

Câteodată victoria nu e de partea celui care are un avans. Învingător iese cel capabil să muncească intens pe perioade îndelungate, *fără să renunţe*. De multe ori,

singura diferenţă dintre primul şi al doilea loc pe podium constă în vigoarea şi în hotărârea participanţilor. Îmi amintesc de nenumăratele alergări, sărituri, aplecări şi rotiri pe care le înduram în timpul antrenamentelor de baschet. Antrenorul ştia că deprinderile neînsoţite de rezistenţă sunt inutile în ultimele minute, cruciale, ale jocului. Ar fi interesant de ştiut câţi oameni s-au oprit înainte să-şi atingă scopul, pentru că erau epuizaţi, şi, odihnindu-se, s-au trezit mulţumiţi de poziţia lor.

4. Victoria poate fi obţinută doar dacă avem o ţintă.

Entuziasmul victoriei îl simţim doar după ce ne atingem obiectivul. Fără ţintă, nu există entuziasm! Fără aşteptări, nu există euforie! Cât de trişti trebuie să fie indivizii care nu-şi fac cunoscute dorinţele, de teamă să nu eşueze! Există oameni care nu vor să se caţere într-un copac pentru fructul ce creşte în el. Fără riscuri, nu există roade! Trebuie să existe o măsură prin care să ne evaluăm progresul. Fără un scop clar, nu putem trage învăţăminte din greşelile noastre. Dacă nu ştim încotro ne îndreptăm, cum ştim când ajungem la destinaţie? Ce ar fi un teren de fotbal fără porţi, un teren de baschet fără coş şi un teren de baseball fără bază?

5. Victoria e posibilă numai prin sprijinul celorlalţi.

Cea mai mare bucurie pe care am simţit-o prin adunarea a peste 2000 persoane la slujba de dimineaţă din biserică,

despre care am vorbit mai înainte, a fost legată de participarea multor „altora". Mulţimea n-a fost strânsă acolo de o persoană anume. E meritul nenumăraţilor oameni care s-au arătat dispuşi să-şi lase maşinile peste stradă, în parcarea unui cămin de bătrâni, pentru ca participanţii la slujbă să beneficieze de cele mai bune locuri de parcare. E meritul celor care şi-au chemat prietenii sau vecinii şi şi-au umplut maşinile. Victoriosul nu spune: „Uite ce am făcut *eu*", ci: „Uite ce am făcut *noi.*" Nu e vorba de puterea *mea*, ci de puterea *noastră*; nici de planurile *mele*, ci de ale *noastre*; nici de munca *mea*, ci de a *noastră*. Prin urmare, nu e victoria *mea*, e victoria *noastră*!

6. Fiecare om trebuie să se achite de responsabilităţile sale.

Fiecare om e important. Eşecul apare atunci când o persoană crede că grupul nu va fi afectat de faptul că ea nu va lucra. Prin intermediul Bisericii, Dumnezeu pogoară asupra noastră diferite daruri şi abilităţi cu care să ne putem face treaba impecabil.

7. Ultimul şi cel mai important factor-cheie al victoriei sunteţi chiar dumneavoastră.

Doar *dumneavoastră* aveţi drept de decizie cu privire la sacrificiile pe care să le faceţi şi la energia şi timpul pe care să le dedicaţi faptului de a deveni învingător. Unii oameni se plâng că n-au destule opţiuni în viaţă. Nici vorbă de aşa ceva! De fapt, e mai rău: avem oportunităţi, dar să nu profităm de ele. Numai dumneavoastră puteţi hotărî să

valorificați sau nu oportunitățile de moment. Victorie sau înfrângere, ce alegeți? *Doar* dumneavoastră puteți răspunde la această întrebare. Să nu uitați care sunt cei șapte factori determinanți ai victoriei: viziunea, strategia, rezistența, ținta, sprijinul celorlalți, responsabilitățile și dumneavoastră!

CAPITOLUL 22
Dezamăgirile nu sunt un capăt de drum

VIAŢA E CA UN *MONTAGNE RUSSE*, are multe suişuri şi coborâşuri! Există momente imprevizibile, când planurile ni se schimbă brusc. E interesant de observat cum se adaptează oamenii la necunoscut, în special când schimbarea bruscă are un impact negativ asupra planurilor lor. Ştim cu toţii ce sunt acelea dezamăgiri. Ştim ce înseamnă să ni se înece corăbiile. Ştim ce-nseamnă să-ţi fie spulberate speranţele.

Acest capitol l-am scris în urmă cu 20 de ani, într-una dintre cele mai proaste săptămâni din viaţa mea. Soţia mea, Margaret, şi cu mine ne chinuiam de câteva luni să adoptăm o fetiţă. În cele din urmă, după o aşteptare îndelungată, după multe suişuri şi coborâşuri, a fost programată audierea finală şi ne aşteptam ca, în acea săptămână, Sara Elizabeth să se alăture familiei noastre. Am vopsit pătuţul şi i-am cumpărat o saltea nouă, apoi am pus perdeluţe la geamuri. Totul era gata, camera video era, şi ea, pregătită, iar prin casă puseserăm tot felul de mesaje de întâmpinare. Mă pregăteam sârguincios pentru predica de duminică, atunci când urma să vorbesc despre adopţie.

Apoi a venit vestea: Sara Elizabeth nu putea să ajungă în noua ei casă în acea săptămână. Cei de la tribunal făcuseră o mică eroare ce-i întârzia sosirea. Am pus telefonul în furcă, am ieșit din birou și m-am dus acasă, să-i dau vestea rea și lui Margaret. A fost o zi foarte apăsătoare.

Fiecare experiență de acest gen e greu de suportat, însă nu e un capăt de drum! Iată mai jos câteva observații pe care le am eu în vedere când sunt dezamăgit și vreau să redevin optimist:

1. Dezamăgirile sunt simple *amânări.*

Cine spune că fiece regres trebuie să fie și ultimul? Ceea ce nu putem avea astăzi putem dobândi mâine. Refaceți-vă planurile! Anticiparea unui lucru e la fel de incitantă ca obținerea sa. Amânarea vă lasă mai mult timp pentru planuri, în așteptarea entuziasmului.

2. Dezamăgirile sunt *instructive.*

Oamenii pot trage învățăminte din eșecuri. Viața ne dă lecții valoroase de fiecare dată când ne sunt blocate sau amânate planurile.

3. Dezamăgirile nu sunt decât *indicatoare de oprire.*

Sunt clipe în care se impune să ne analizăm viața. Poate că promovarea pe care o așteptați, dar care nu s-a produs, vă va face s-o luați pe alt drum. Nu uitați: calea către succes e mereu ascendentă!

4. Dezamăgirile prilejuiesc *redresarea.*

Adesea viaţa se transformă în rutină, devenind plictisitoare. Activităţile derulate devin repetitive şi neinteresante. Iar clipa în care se produce o răsturnare de evenimente şi vă vedeţi obligat să ieşiţi din rutina vieţii este cu adevărat măreaţă. Când se impune să vă ajustaţi planurile, căutaţi o idee inedită, un prieten nou şi încercaţi să vă îmbunătăţiţi situaţia.

Clipa în care se produce o răsturnare de evenimente şi vă vedeţi obligat să ieşiţi din rutina vieţii este cu adevărat măreaţă.

5. Dezamăgirile au *rol preventiv.*

Atunci când avem parte de un eşec, e bine să ne facem timp să-i analizăm cauzele. Oamenii sunt, în general, împiedicaţi în atingerea obiectivelor de comunicarea ineficientă, de insuficienţa resurselor şi de faptul că nu-şi fac un plan. Pregătirea temeinică vă ţine departe de multe dezamăgiri.

6. Dezamăgirile stabilesc un *ritm.*

Atleţii îşi pierd speranţa atunci când au o rană ce nu li se vindecă aşa de repede precum îşi doresc. Ei fac, atunci, un pas înapoi, dar unul benefic pentru orice jucător. Durerea le arată în ce ritm se petrece vindecarea leziunii. Uneori e bine să ni se pună o barieră în calea progresului, pentru ca starea noastră de sănătate, fizică, emoţională sau spirituală, să se poată redresa atât cât trebuie, ca să putem face călătoria care ne aşteaptă.

7. Dezamăgirile sunt simple *obstacole*.

Din momentul în care Adam și Eva nu I-au dat ascultare lui Dumnezeu, umanitatea a avut o viață grea. Trandafirii au și țepi. În grădină răsar și buruieni. Norii acoperă soarele, iar dezamăgirile ne întunecă zilele. Asta-i viața! Valorificați și experiențele din urmă.

8. Dezamăgirile sunt *indicatori*.

Dezamăgirile indică uneori faptul că ne așteaptă o serie de probleme. Dezamăgirile pot indica faptul că e necesară o ajustare a priorităților noastre. Cel mai important aspect, felul în care reacționați față de dezamăgirile cu care vă confruntați va indica genul de persoană care sunteți și care veți deveni. Modul în care reacționați față de viață arată ce tip de persoană vreți să fiți. Modul în care reacționați față de viață arată ce tip de persoană sunteți chiar acum.

9. Dezamăgirile sunt *necesare*.

Pentru a ne maturiza cu adevărat, trebuie să trecem prin tot felul de experiențe. Fără dezamăgiri, maturizarea e imposibilă. Unele dintre cele mai mari virtuți ale vieții, precum credința, perseverența și speranța, ni le cultivăm în clipele de dezamăgire. Numai atunci ne dăm seama că în viață orice problemă are soluție. Doar atunci

Unele dintre cele mai mari virtuți ale vieții, precum credința, perseverența și speranța, ni le cultivăm în clipele de dezamăgire.

veţi accesa trăsăturile de caracter care vă fac să căutaţi soluţia, în loc să vă lăsaţi înfrânt de problemă.

10. Dezamăgirile sunt *teste*.

Cel mai mare test pentru caracterul dumneavoastră e confruntarea cu un obstacol care ar putea să vă oprească din drum. Oamenii de succes conştientizează că poarta către succes se clatină pe balamalele eşecurilor şi opoziţiilor. Marea diferenţă dintre cei care-şi ating scopurile şi cei care dau greş este perseverenţa. *Toată lumea* are parte de dezamăgiri. *Fiecare persoană* se confruntă cu obstacole. Însă izbânda e numai de partea omului care nu se dă bătut.

11. Dezamăgirile sunt *factori motivaţionali*.

Sunt clipe în viaţă când devenim apatici şi indiferenţi. Aparent, fără motiv. Uneori dezamăgirile ne bulversează şi ne clatină în asemenea măsură, încât se naşte în noi dorinţa de a ne trezi din apatie şi de a trece la acţiune. Dorinţa mea de a converti sufletele oamenilor a apărut atunci când mi-a murit un prieten căruia n-am reuşit să-i insuflu credinţa mea. Faţă-n faţă cu o asemenea dezamăgire, am decis să-mi schimb întreaga activitate, ca preot, şi să pun în capul listei de priorităţi întoarcerea oamenilor spre Hristos.

12. Dezamăgirile au *rol supresiv*.

Uneori ne ataşăm sufleteşte de lucruri nepotrivite, iar ceea ce considerăm a fi ghinioane se întâmplă să fie chiar mijloacele

prin care realizăm ceva ce ar fi fost, altfel, de nerealizat. Așa cum un alpinist trebuie să se debaraseze de poverile care-i îngreunează urcușul, și noi trebuie să eliminăm din viețile noastre multe lucruri, aparent importante, de care nu avem nevoie ca să ajungem în vârf. În clipele de dezamăgire, multe dintre poverile noastre închipuite dispar.

Uneori ne atașăm sufletește de lucruri nepotrivite, iar ceea ce considerăm a fi ghinioane se întâmplă să fie chiar mijloacele prin care realizăm ceva ce ar fi fost, altfel, de nerealizat.

13. Dezamăgirile sunt *normale*.

Dezamăgirile nu au, prin ele însele, un impact pozitiv sau negativ. Noi, prin reacția pe care o avem față de ele, le dăm valențe pozitive sau negative. Doi oameni pot trece prin aceeași dezamăgire și consecințele să fie total diferite. Atitudinea pe care o avem față de eșecurile și regresele din viața noastră e cea care ne va aduce sau nu succesul.

14. Dezamăgirile sunt *încercări* la care ne supune viața.

În *Evrei* 12, 11 scrie așa: „Orice mustrare, la început, nu pare că e de bucurie, ci de întristare, dar mai pe urmă dă celor încercați cu ea roada pașnică a dreptății." Cu alte cuvinte, cât de fericiți sunt creștinii încercați de dezamăgiri! Soldații care se întorc acasă de la război sunt primiți cu surle și trâmbițe. După ce ucidem leul, noi mâncăm mierea. Dacă putem cânta în temniță, cu atât mai frumoase vor fi cântecele pe care le vom intona în rai!

15. Dezamăgirile sunt *trepte pe scara progresului.*

Cel ce cucereşte muntele stă pe pietre dure şi incomode. Victorios e omul care ştie să transforme obstacolele în trepte pe scara progresului. Fiecare piatră din calea noastră către vârf poate să fie ori un ajutor, ori un impediment, în funcţie de comportamentul pe care-l avem în situaţia dată. Urcaţi fiecare treaptă şi apropiaţi-vă de victorie!

CAPITOLUL 23
Oportunităţile se ivesc, adesea, de două ori

ÎNAINTE VREME, o corabie, pentru a ajunge în port, trebuia să aştepte să vină fluxul. Termenul latin pentru această situaţie e *ob portum* şi se referă la o navă aflată în apropierea unui port, aşteptând să vină fluxul s-o ducă în port.

Cuvântul „oportunitate" are, la bază, acest prim sens. Căpitanul şi echipajul aşteptau pregătiţi momentul cu pricina, întrucât ştiau că, dacă-l ratau, trebuiau să aştepte un nou val.

Într-unul dintre cele mai vestite pasaje ale sale, Shakespeare a pus cuvântul „val" într-un context specific:

> „Se schimbă soarta omenească-ntruna:
> Ştim valul cum va bate, el ne duce
> Înspre noroc, dar dacă nu luăm seama.
> Călătoria vieţii ocoleşte
> Printre nevoi şi stânci. Aşa e marea
> Pe care navigăm şi dacă valul

Ne saltă, se cuvine-a-l folosi;
Zădărnicim astfel prilejul bun."[1]

Fără îndoială că, atunci când vine fluxul, trebuie să ne mişcăm rapid şi să ne strecurăm în port. Amânarea momentului ne va ţine departe de obiectiv. Totuşi nu sunt încă pe deplin convins că e totul pierdut, dacă lăsăm o oportunitate să treacă pe lângă noi, fără s-o valorificăm. Oportunităţile, la fel ca fluxurile şi refluxurile, vin de mai multe ori, oferindu-ne o a doua şansă ca să ne împlinim scopul. Putem profita a doua oară de ele.

1. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă aveţi răbdare.

La fel cum nivelul mării urcă şi coboară, şi oportunităţile vin şi trec. Eu, după ce ratez o şansă, încerc să am răbdare. Vă sugerez să faceţi şi dumneavoastră la fel când rataţi momentul în care vă bate oportunitatea la uşă prima oară. Aveţi răbdare şi pregătiţi-vă mental, ca să n-o mai scăpaţi şi a doua oară.

2. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă vă doriţi asta cu adevărat.

Sunt convins că oamenii au în permanenţă tot felul de oportunităţi. Problema nu e că n-am avea şanse, ci că suntem incapabili să întrezărim aceste ocazii preţioase şi,

---

[1] *Iuliu Cezar*, trad. Tudor Vianu, in Shakespeare, „Opere complete", vol. 5, Ed. Univers, Bucureşti, 1986, p. 71. (*n. red.*)

prin urmare, le ratăm. În lumea noastră, șansele la succes sunt la fel de mari cum ni le imaginăm și cum le visăm, însă, atunci când suntem supărați pe noi și pe cei din jur, nu le putem vedea.

Pe când eram tânăr, îmi plăcea să merg în parc înainte de Paște, pentru a participa alături de alți copii la vânătoarea anuală de ouă. În primul an în care am făcut asta am învățat o lecție valoroasă. Înainte să înceapă vânătoarea, am zărit un ou sub o tufă. L-am fixat bine cu privirea și, când s-a dat startul cursei, m-am dus întins spre el. Însă îl mai văzuse un băiat și mi-a luat-o înainte. Am fost dezamăgit, gândindu-mă că-mi ratasem șansa.

În lumea noastră, șansele la succes sunt la fel de mari cum ni le imaginăm și cum le visăm, însă, atunci când suntem supărați pe noi și pe cei din jur, nu le putem vedea.

Și, cât stăteam eu, așa, cu ochii în pământ, ceilalți copii alergau de colo-colo, găsind alte ouă. Din cauza unei șanse pierdute, am renunțat de tot la căutare. Și, în loc să mă întorc acasă cu un coș plin de ouă, m-am întors cu mâna goală. De ce? Pentru că nu m-am mai gândit deloc la celelalte ouă care existau în parc și pe care ceilalți copii abia așteptau să le găsească.

Ce sunt inventatorii? Oameni care văd oportunități acolo unde alții nu văd nimic, oameni care intuiesc posibilități de creație. Inventatorii dau greș de multe ori, și totuși, sunt conștienți că, cu cât muncesc și studiază mai mult, cu atât au mai multe șanse la succes.

3. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă bateţi mereu la uşa lor.

Oportunitatea nu e o simplă şansă şi nici o pură întâmplare. De multe ori trebuie să vă creaţi chiar dumneavoastră oportunităţi. A fost realizat un studiu pe 400 de persoane eminente, deopotrivă bărbaţi şi femei, din secolul trecut. Cercetătorii au descoperit că trei sferturi dintre acei oameni celebri trecuseră în tinereţe prin tragedii şi handicapuri sau înduraseră mari frustrări, însă le depăşiseră pe toate, ajungând pe poziţii impunătoare şi lăsându-şi amprenta asupra vieţilor celorlalţi. Nu vă plângeţi că abilităţile şi talentele dumneavoastră sunt limitate! Există în lume o grămadă de uşi în spatele cărora se ascund oportunităţi, aşa că începeţi să bateţi la acele uşi!

Inventatorii dau greş de multe ori, şi totuşi, sunt conştienţi că, cu cât muncesc şi studiază mai mult, cu atât au mai multe şanse la succes.

4. Oportunităţile vin de mai multe ori, dacă sunteţi dispus să încercaţi să vă atingeţi scopul pe mai multe căi.

Poate că aţi ratat primul flux; oare o să mai vină vreunul? Poate ar trebui să încercaţi să mergeţi chiar în alt port. Oare nu există mai multe drumuri pe care să urcăm pe muntele succesului? Nu e cazul să vă descurajaţi. N-aveţi de ce să credeţi că şansa dumneavoastră la fericire e pierdută pentru totdeauna. Staţi jos, analizaţi situaţia, faceţi-vă un plan şi apoi avansaţi pe un alt drum către scopul dumneavoastră.

În adolescență, baschetul a fost foarte important pentru mine. Vara jucătorii mergeau două săptămâni în cantonament, ca să practice și să-și rafineze deprinderile. Eu, având alte obligații, nu puteam merge în cantonament. Eram sigur că, ratând aceste oportunități, nu voi fi ales în echipă. Însă, în loc să mă plâng de neșansa mea, mi-am făcut un alt plan. M-am antrenat de două ori pe zi, pentru a compensa absența de la cantonament. Strategia a funcționat!

Care e strategia dumneavoastră, în caz că ratați o oportunitate? Nu uitați: veți avea și o a doua șansă, dacă aveți răbdare, dacă v-o doriți cu adevărat, dacă bateți la ușa ei și sunteți dispus s-o luați și pe alt drum, pentru a vă împlini scopul.

CAPITOLUL 24
Merită să fiţi perseverent!

DUPĂ CUM AM AFIRMAT în capitolul precedent, baschetul a fost, în adolescenţă, prima mea dragoste. Multe dintre amintirile mele preferate au la bază sunetul mingii de baschet pe care o băteam în drum spre casă. Pe măsură ce creşteam, pasiunea mea pentru baschet devenea şi mai mare. Apoi am împlinit vârsta la care puteam să mă înscriu la competiţii sportive şi mi-am încercat norocul cu echipa de la şcoală, în care izbutisem să fiu selecţionat! Spre marea mea surpriză, primele trei săptămâni de antrenament au presupus numai exerciţii extenuante. Pregătirea avea la bază numai sprinturi, sărituri şi alergări. În fiecare zi, numărul copiilor care veneau la antrenament se diminua. Antrenorul spunea mereu: „Băieţi, nu vreau doar să vă văd într-o formă fizică excelentă, vreau, totodată, să vă pun inima la încercare." Astăzi înţeleg ce a vrut să spună. De obicei, victoria nu e de partea persoanelor celor mai abile. Ci de partea celor care dau dovadă de cea mai mare perseverenţă.

Indiferent de scop, efortul susținut e unul dintre cele mai importante ingrediente ale succesului. Napoleon Hill, autorul volumului *De la idee la bani*[1], a studiat viețile a peste 500 de americani de succes, cunoscându-i personal pe mulți dintre ei. Hill a descoperit că ingredientul indispensabil, care i-a ajutat pe toți să cunoască succesul, este *perseverența*. Oamenii cu pricina își văzuseră de drumul lor chiar și după eșecuri repetate. S-ar putea spune că succesul adevărat e obținut doar de oamenii care depășesc obstacole incredibile și trec prin clipe crunte de descurajare. Din studiul lui Hill se desprinde acest fapt semnificativ: succesul e de partea celor perseverenți. Cu alte cuvinte, ***merită să fiți perseverent***!

Dacă perseverența e atât de lăudabilă, de ce există așa de mulți oameni care-și pierd speranța și se dau bătuți?

Dacă perseverența e atât de lăudabilă, de ce există așa de mulți oameni care-și pierd speranța și se dau bătuți? Deși motivele sunt multiple, să examinăm, mai jos, cinci dintre ele.

1. Mulți oameni nu sunt perseverenți pentru că *nu știu ce-și doresc cu adevărat*.

Poate că hotărâți să învățați o limbă străină, să faceți studii muzicale, să începeți o nouă carieră sau să vă antrenați fizic. Întreprinderea dumneavoastră va fi un succes sau un eșec? Totul depinde de cât efort și câtă perseverență

[1] Apărută la Curtea Veche Publishing în 2011. (*n. red.*)

vă inspiră decizia dumneavoastră. Succesul e dat de convingerea că nimic nu ne poate înfrânge şi de urmărirea cu îndârjire a scopului nostru. În *Epistola sobornicească a Sfântului Apostol Iacov*, capitolul 1, versetul 8, zice aşa: „Bărbatul îndoielnic este nestatornic în toate căile sale." Dacă nu vă doriţi din tot sufletul lucrul asupra căruia vă decideţi, valul opoziţiei va veni curând peste dumneavoastră şi vă va îndepărta de ţelul ales cu inima îndoită.

2. Oamenii se dau uneori bătuţi pentru că *nu au nicio satisfacţie.*

Una dintre cele mai comune şi, totodată, cele mai costisitoare greşeli e ca o persoană să considere că succesul e numai de partea celor care sunt cât de cât geniali, care ştiu formula magică pe care numai puţini au norocul s-o afle şi s-o aplice. Succesul e, în general, dat de perseverenţa în împlinirea obiectivului, iar eşecul vine odată cu abandonarea ţelului. Atingerea lui ţine, în proporţie de 90%, de *perseverenţă*!

3. Oamenilor le slăbeşte deseori perseverenţa atunci când *li se pare că nu mai au speranţă.*

Când norii descurajării încep să ne întunece visurile de izbândă, situaţia devine critică. Perseverenţa nu ne e testată atunci când simţim gustul victoriei şi auzim mulţimea ovaţionând. Acestea rezultă din *stăruinţă*, din *îndârjire*. Perseverenţa ne e cu adevărat pusă la încercare atunci când ne învăluie întunericul cel mai adânc. Adevărata măsură a stăruinţei noastre se cunoaşte doar atunci când nu mai

avem răspunsuri și suntem copleșiți de probleme, când nu mai are cine să ne susțină moral și singurul nostru însoțitor e singurătatea.

Linia de demarcație dintre eșec și succes e atât de slabă, încât abia ne dăm seama când o trecem. Deseori ne aflăm chiar pe linie și nici nu știm. Mulți s-au resemnat și s-au dat bătuți chiar în momentul în care, cu un plus de efort și cu un strop de răbdare, ar fi izbutit. La reflux apele se retrag, dar revin la flux. Uneori, înainte să ne devină iarăși favorabile, perspectivele devin cu adevărat sumbre. Cu un dram de perseverență și un plus de efort, ceea ce pare a fi un eșec, o încercare fără de speranță, se poate transforma într-un succes de proporții.

Linia de demarcație dintre eșec și succes e atât de slabă, încât abia ne dăm seama când o trecem.

4. Mulți eșuează pentru că *nu sunt dispuși să plătească prețul ce o să le aducă victoria.*

Un alergător pe distanțe mari învață să se bazeze pe „al doilea avânt". În timp ce aleargă, vine un moment în care simte că nu mai poate continua. În loc să se lase pradă acestei stări, alergătorul își continuă cursa. În curând, sentimentul de neputință se atenuează și sportivul cunoaște un „al doilea avânt". Iată un lucru aplicabil în viața oricărei persoane! Înainte de a depune un efort susținut pe o perioadă îndelungată de timp, omul n-are cum să știe până unde poate ajunge cu realizările sale.

5. Oamenii îşi pierd uneori determinarea pentru că *n-au simţit prea des gustul victoriei.*

Nimic altceva nu ne face mai perseverenţi ca victoriile repetate. Unii oamenii ratează doar pentru că nu cunosc bucuria victoriei. S-au dat bătuţi de atâtea ori, că s-au obişnuit cu ideea de eşec. Poemul de mai jos, intitulat *Perseverenţă*, ilustrează bine acest adevăr:

„Am auzit cum în smântână
Căzură doi broscoi,
Din oală nu puteau ieşi,
Era adâncă tare, cu pereţi drepţi şi goi.

«La ce bun?, zise cel dintâi,
Asta mi-e soarta, nu pot fi ajutat.
Adio, lume, adio, drag prieten!»
Şi se-necă, plângând neîncetat.

Dar cel de-al doilea, mai dârz din fire,
Vioi porni în bras,
Îşi şterse faţa de smântână
Din ochi, caimacul gras.

«Voi înota o vreme, zise,
Mă mişc, fac puţin sport,
Căci ce folos să aibă lumea
De înc-un broscoi mort?»

O oră, două se zbătu
Înot, fără crâcneală.
Smântâna o schimbă în unt
Şi-astfel ieşi din oală!"

T.C. Hamlett

CAPITOLUL 25
Eşecurile constructive

DE-A LUNGUL VIEŢII, majoritatea oamenilor trec prin diverse experienţe ce pot fi calificate drept neîmpliniri. Sentimente ca frustrarea, durerea şi dezamăgirea, pe care le simţim atunci când nu ne concretizăm scopurile, ne sunt comune tuturor. Şi poate că înseşi aceste sentimente îi determină pe mulţi să dezvolte o teamă faţă de eşec. Poate că frica noastră de a nu da greş are legătură cu impresia greşită cum că eşecul e un capăt de drum. Însă, dacă ţinem cont de principiile care transformă eşecul în succes, există şi momente în care aşa-zisul rateu nu e deloc aşa cum credem.

1. O încercare ce ne face să perseverăm şi mai mult nu poate fi numită eşec.

Linia de demarcaţie dintre eşec şi succes e atât de slabă, încât abia ne dăm seama când o trecem. De multe ori ne aflăm chiar pe linie şi nici nu realizăm. Mulţi oameni s-au resemnat şi s-au dat bătuţi chiar în momentul în care, cu un plus de efort şi cu un strop de răbdare, ar fi izbutit.

Refluxul e urmat întotdeauna de flux. De eşuat, eşuăm numai atunci când renunţăm la a persevera. Barierele devin insurmontabile doar atunci când renunţăm la ţelul nostru.

Booker T. Washington a spus: „Succesul nu e dat neapărat de poziţia pe care o are cineva în viaţă, ci, mai degrabă, de obstacolele pe care a trebuit să le depăşească acel om în calea sa către succes." Fiecare persoană trăieşte în una dintre aceste două lumi: lumea aglomerată a celor învinşi, a celor care se dau bătuţi, şi lumea liberă a învingătorilor, a celor care perseverează.

Unul dintre principiile de bază ale creştinismului e că Dumnezeu nu cunoaşte deznădejdea, aşa că n-ar trebui s-o cunoaştem nici noi.

Unul dintre principiile de bază ale creştinismului e că Dumnezeu nu cunoaşte deznădejdea, aşa că n-ar trebui s-o cunoaştem nici noi. Dacă ne raportăm corect la ele, multe dintre piedicile iniţial menite să ne oprească din drum pot fi chiar cele care ne duc în vârf.

Circulă o poveste cu un măgar ce a căzut într-o fântână fără apă, uitată de lume şi adâncă de câţiva metri. Toate încercările de a-l salva au fost sortite eşecului. În cele din urmă, proprietarul măgarului, presupunând că sărmana creatură era grav rănită, decide că e mai omeneşte să-l ucidă, în loc să-l lase acolo, să moară de foame. Incapabil să găsească o cale mai bună de a rezolva problema, el cere să fie răsturnată în fântână o remorcă de pământ. În loc să se lase îngropat de viu, măgarul se scutură repede de

pământ şi-l bătătoreşte cu copitele, ajungând, aşadar, cu câţiva centimetri mai sus ca înainte. Apoi e răsturnată o altă remorcă de pământ, iar rezultatul e acelaşi.

Încet, dar sigur, centimetru cu centimetru, măgarul bătătoreşte întruna pământul şi-i mai rămân doar câţiva centimetri până-n margine. Apoi, ca şi cum nu i s-ar fi întâmplat nimic neobişnuit, măgarul iese liniştit afară. Pe unii oameni s-ar putea să-i jignească să primească o lecţie de viaţă de la un măgar. Însă ei nu ştiu ceea ce ştie măgarul, şi anume că, tratat adecvat, obstacolul iniţial menit să demoralizeze un om poate sfârşi prin a-l duce în vârf.

2. O încercare ce ne face să vedem unde am greşit şi să tragem învăţămintele de rigoare nu poate fi numită eşec.

D.H. Lawrence a spus: „Ce bine-ar fi dacă am putea trăi două vieţi: una în care să facem greşeli şi o alta în care să ţinem cont de învăţămintele trase!“ Un scriitor tânăr şi deznădăjduit a auzit odată aceste cuvinte: „Fiecare dintre manuscrisele tale respinse n-a fost acceptat dintr-un anumit motiv. Ţi-ai analizat fiecare eşec în parte, să vezi ce l-a cauzat? Trebuie să înveţi din greşeli.“ Cea mai mare greşeală pe care o facem e să nu învăţăm nimic din prima greşeală şi s-o repetăm.

Cea mai mare greşeală pe care o facem e să nu învăţăm nimic din prima greşeală şi s-o repetăm.

3. O încercare prin care ne descoperim adevăratul sine nu poate fi numită eşec.

Din biografiile persoanelor celebre se vede clar că multe dintre ele au eşuat de multe ori la început de drum, reuşind, astfel, să se regăsească şi să-şi descopere vocaţia în viaţă.

Când Nathaniel Hawthorne şi-a pierdut postul de la vama din Salem, Massachusetts, s-a întors acasă foarte deznădăjduit şi i-a spus soţiei sale că era un neisprăvit. Spre uimirea sa, ea a întâmpinat vestea rea cu încântare, spunând: „Acum poţi să scrii o carte!" Şi aşa a ajuns el să scrie *Litera stacojie*, o carte considerată până şi azi cel mai important roman scris vreodată în America. James Whistler a dat greş la West Point. După ce a fost scos de pe lista cu studenţi de acolo, s-a apucat, cu inima îndoită, de inginerie. Apoi a trecut la pictură, înregistrând un mare succes. Generaţie după generaţie, mulţi oameni dau, din păcate, greş din simplul motiv că nu se regăsesc şi nu-şi descoperă vocaţia. Dacă, după un eşec, o persoană ajunge să-şi descopere locul şi felul în care-şi poate pune cel mai bine talentele în slujba lui Dumnezeu, eşecul poate fi considerat, cu siguranţă, un succes.

4. O încercare ce ne face să fim mai disciplinaţi nu poate fi numită eşec.

Noul Testament vorbeşte mult despre disciplină. În *Epistola a doua către Corinteni*, apostolul Pavel compară viaţa cu o competiţie între doi atleţi disciplinaţi şi bine antrenaţi. Oamenii mari şi-au clădit viaţa prin eşecuri, strădanie şi

disciplină. Dacă încercările prin care trecem în viață, oricât de amare și de nefericite ar fi, ne înmoaie inima, ne smeresc spiritul, ne clarifică scopurile, ne purifică sufletele și ne fac mai sensibili la valori superioare și mai înțelegători față de cei nefericiți, atunci putem spune că am izbăvit.

În concluzie, când așa-zisele noastre eșecuri ne conduc spre disciplină spirituală, eșecurile respective sunt, mai degrabă, succese!

PARTEA A IV-A

ATENŢIE LA PERSPECTIVE!

CAPITOLUL 26
Mai aveți vreo așteptare de la viață?

JOE SAWYER, PRIETENUL MEU, mi-a spus o poveste drăguță despre un băiat care s-a dus într-o zi la pescuit. Un bătrân pescar din apropiere a constatat că băiatul se bucura de un succes lăudabil în mica sa întreprindere. Însă l-a surprins mai degrabă ceea ce făcea cu peștii, și nu neapărat că prindea mulți. Băiatul îl ridica pe fiecare până îl ajungea cu mâna și-l măsura. Dacă peștele era mai mare decât mâna lui, îl arunca înapoi în apă.

În cele din urmă, bătrânul, nemaiputând de curiozitate, s-a apropiat de băiat și l-a întrebat: „Fiule, de ce păstrezi doar peștii mici și pe cei mari îi arunci înapoi în apă?" Băiatul a răspuns: „Păi, cu cei mari n-am ce face, pentru că tigaia mea are doar 25 de centimetri în diametru!"

Mă tem că există foarte mulți oameni care lasă multe șanse să le scape, fiind limitați de o tigaie cu diametrul de 25 de centimetri. Nu gândesc în stil mare și nu au așteptări mari! În loc să-și lărgească orizonturile prin cultivarea unor așteptări mai înalte, ei își risipesc potențialul prin limitarea

propriilor speranţe. Pare-se că tot mai mulţi oameni nu-şi dau deloc seama că realizările lor viitoare ţin de expectanţele pe care le au. E imposibil să avem succes, dacă nu sperăm la el!

Pentru că nu mai au nicio aşteptare, mulţi oameni nu mai au parte de lucruri frumoase în viaţă. Odinioară aveau visuri; acum au îndoieli. Viitorul li se părea luminos; acum li se pare mohorât. Frumoasele zile de mâine sunt întunecate de zilele triste din trecut. Oamenii sunt la ananghie. Dacă sunteţi şi dumneavoastră în aceeaşi situaţie, adoptaţi principiile de mai jos, ca să vă creşteţi nivelul aşteptărilor.

1. Viaţa dumneavoastră trebuie să fie influenţată de aşteptările pe care le aveţi, şi nu de încercările prin care aţi trecut.

Vieţile multor oameni sunt influenţate profund de experienţe zguduitoare din trecut. Din nefericire, ei nu mai reuşesc să meargă înainte, rămânând prinşi în problemele din trecut. Şi au obiceiul să spună: „Am încercat asta o dată şi am dat greş" sau: „Sunt deja păţit, n-are rost să mai încerc" sau: „Aşa e de când lumea şi pământul." Aceşti oameni consideră, în mod cât se poate de greşit, că lucrurile nu se schimbă niciodată şi că experienţa lor de viaţă e cel mai bun profesor, unul care mai întâi dă testul şi apoi ţine lecţia.

Când ne limităm viaţa, concentrându-ne numai asupra încercărilor trecute, ne punem, de fapt, singuri piedică în calea dezvoltării potenţialului şi a atingerii succesului. Mark Twain a spus: „Pisica ce s-a aşezat o dată pe o sobă

fierbinte... nu se va mai aşeza niciodată pe o sobă fierbinte — şi asta e bine; dar, în acelaşi timp, ea nu se va mai aşeza vreodată nici pe o sobă rece.“ Uitaţi de rateurile din trecut şi construiţi-vă aşteptări mai mari cu privire la ziua de mâine.

Când ne limităm viaţa, concentrându-ne numai asupra încercărilor trecute, ne punem, de fapt, singuri piedică în calea dezvoltării poteţialului şi a atingerii succesului.

2. Viaţa dumneavoastră trebuie să fie influenţată de aşteptările pe care le aveţi, şi nu de modelele din jur.

Cu toţii admirăm oameni din jurul nostru. Şi uneori ne tentează să-i imităm. De asta susţin eu că e important să avem modele care trăiesc în spiritul principiilor creştine. V-aţi pus cumva, în ultima vreme, întrebarea: „Unde au dispărut modelele bune?“ Atunci când ne modelăm viaţa după exemplul altora, pericolul e că uităm, în general, că şi ei sunt tot oameni. Şi că sunt predispuşi la eşecuri în aceeaşi măsură ca noi. Necazurile lor ne pot paşte, la fel de bine, şi pe noi. Şi piedicile pe care le întâmpină ei pe drumul către vârf ne pot poticni şi pe noi.

3. Viaţa dumneavoastră trebuie să fie influenţată de aşteptările pe care le aveţi, şi nu de beatitudinea pe care o simţiţi.

Dispoziţiile afective ale oamenilor sunt destul de schimbătoare. Uneori, când suntem bucuroşi sau fericiţi, luăm decizii care nu ne servesc cel mai bine interesele. Deciziile

trebuie luate cât mai raţional cu putinţă, pe baza unor fapte concrete, iar nu în momente în care suntem foarte emoţionaţi. Dispoziţiile noastre afective ţin de prea mulţi factori instabili. Lumea e condusă de oameni care-şi controlează emoţiile. Măsura în care ne stăpânim emoţiile de orice fel şi reuşim să ne bazăm în special pe aşteptările noastre arată clar cât de disciplinaţi suntem.

Luaţi-vă un răgaz să vă analizaţi aşteptările! Expectanţele dumneavoastră nu trebuie să se bazeze pe ceea ce sunteţi azi, ci pe ceea ce speraţi să ajungeţi în viitor. Trebuie să imprimaţi energie aşteptărilor dumneavoastră, pentru că ele sunt cheia spre multe miracole. În *Sfânta Scriptură* scrie că „nu aveţi pentru că nu cereţi" (*Epistola lui Iacov* 4, 2). De cele mai multe ori, nu cereţi pentru că nu aveţi aşteptări. Cerând, veţi deveni mai îndrăzneţ, iar acest lucru se va reflecta şi în expectanţele dumneavoastră. Cu alte cuvinte, o să vă construiţi aşteptări mai mari şi o să visaţi la succes.

CAPITOLUL 27
Dumneavoastră în ce tabără sunteți?

FIECARE OM FACE PARTE din una dintre aceste două tabere: cea a oamenilor mulțumiți și cea a nemulțumiților. Dumneavoastră în care vă înscrieți?

Omul mulțumit privește dincolo de împrejurări și întrevede o zi mai bună; cel nemulțumit ia seama la împrejurări și nu întrevede nicio soluție la probleme. Cel mulțumit știe pentru ce a fost lăsat pe pământ; cel nemulțumit îi pizmuiește pe ceilalți pentru succesul lor.

Cel mulțumit se dedică unui țel care-i cere să-și valorifice potențialul la maximum; cel nemulțumit a făcut avere, dar n-o să aibă liniște până n-o să facă mai mult. Cel mulțumit pune preț pe lucruri care vor dura veșnic; cel nemulțumit prețuiește lucruri efemere.

Cel mulțumit are scopuri clare de la care se abate cu greu; cel nemulțimit nu are scopuri pe care să le împlinească și e cuprins adesea de panică sau de disperare. Cel mulțumit

își numără bucuriile una câte una; cel nemulțumit numără bucuriile altora și crede că el n-are niciuna.

Fiecare om face parte din una dintre aceste două tabere: cea a oamenilor mulțumiți și cea a nemulțumiților. Dumneavoastră în care vă înscrieți?

CAPITOLUL 28
Ce bine că e luni!

DUPĂ O CONVERSAȚIE SCURTĂ cu o angajată de la un motel unde mă cazasem pentru câteva zile, ea a exclamat: „Ce bine că e vineri! Ne mai vedem luni!" Apoi a luat-o la pas pe hol, numărând orele până la sfârșitul programului, când își începea weekendul.

Presupun că mulți oameni sunt fericiți când vine ziua de vineri. E minunat că putem pune deoparte toate problemele și solicitările de la muncă, având două zile numai pentru noi. Totuși mă întreb adesea: „De ce să fie ziua de luni așa de mohorâtă?" Luni, la ședință, o să mă ridic în picioare și, cu capul sus, o să le spun celorlalți: „Ce bine că e luni!"

Există câteva motive pentru care-mi place să spun „ce bine că e luni!". Mai întâi, am constatat eu, călătoria e la fel de incitantă precum sosirea la destinație. Anticiparea e la fel de incitantă precum realizarea, iar planificarea, la fel de plăcută precum producția. Crăciunul e o bucurie cu mult înainte de 25 decembrie. Concediul mă încântă încă dinainte să-mi pun bagajul în mașină și

să-mi iau la revedere de la vecini. Iar ziua de luni e începutul unei noi aventuri, al unei alte călătorii.

În al doilea rând, îmi place să spun „ce bine că e luni!" pentru că mă ajută să conştientizez noul început, faptul c-o iau de la capăt. Greşelile de stăptămâna trecută pot fi corectate în săptămâna care abia a început. Amărăciunea de săptămâna trecută se poate transforma în bucurie în săptămâna care vine. Am şansa să îndrept lucrurile. Numai în dimineaţa zilei de luni mă pot ridica în picioare, să spun: „Până acum, n-am făcut nicio greşeală săptămâna asta!" Luni pot să-mi notez pe o coală toate lucrurile pe care vreau să le realizez pe parcursul săptămânii. Zilele de luni îmi amintesc de ziua în care Hristos mi-a iertat toate păcatele săvârşite. Ah, ce bucurie să am toate păcatele spălate, iertate şi uitate! Trecutul meu a fost întru totul curăţat prin sângele pur al lui Iisus! Iertarea şi zilele de luni marchează un nou început.

Numai în dimineaţa zilei de luni mă pot ridica în picioare, să spun: „Până acum, n-am făcut nicio greşeală săptămâna asta!"

În al treilea rând, lunea am şansa să-mi fac visuri noi şi să-mi stabilesc alte scopuri. Pe multe nu le pot împlini într-o zi, aşa că, dacă mi le stabilesc încă de luni dimineaţa, poate voi ajunge să le realizez până la sfârşitul săptămânii sau, după caz, al lunii.

Iar în al patrulea rând, lunea e ziua în care trec efectiv la acţiune. E momentul în care îmi dau seama dacă planul meu va funcţiona cu adevărat. Am făcut baschet de performanţă pe vremea când eram la şcoală şi încă-mi

amintesc ce emoţii aveam la începutul fiecărui meci. Aşezat în centrul terenului, aşteptând să înceapă jocul, simţeam un fior pe şira spinării, o senzaţie unică. Toate sprinturile, strategiile, antrenamentele epuizante şi meciurile de practică aveau în vedere *clipa respectivă*. Clipa în care treceam efectiv la acţiune. Erau, oare, suficiente pentru acel moment toată sudoarea, disciplina, planurile şi sfaturile antrenorului? Sosise clipa adevărului! Ziua de luni îmi aminteşte de începutul meciurilor de baschet. E ziua în care mă entuziasmez cu gândul la noile acţiuni pe care o să le întreprind.

În fine, încă un motiv pentru care îmi place să spun „ce bine că e luni!" e că mă face să conştientizez că viaţa e cu adevărat generoasă şi frumoasă. În weekend am fost numai eu cu mine. M-am preocupat numai de „activităţile" personale şi aproape că mi-am uitat responsabilităţile. Luni dimineaţa mă trezesc la realitate şi-mi aduc aminte că nu sunt singur pe lume, că nu pot trăi doar pentru mine. Cele mai mari bucurii în viaţă le avem doar slujindu-i pe cei din jur.

Lunea îmi redescopăr priorităţile. E ziua în care încep să-i ajut pe ceilalţi. Sunt liber să întrevăd ocazii în care să ofer o mână de ajutor şi să insuflu speranţă cuiva care are nevoie. Lunea marchează începutul unei săptămâni în care voi avea şansa să încurajez, să sprijin, să sfătuiesc şi să ridic moralul cuiva. Lunea e ziua în care am şansa să pun iar în practică învăţăturile lui Hristos şi să mă bucur slujindu-i pe cei din jur.

CAPITOLUL 29
Ce e aceea o problemă?

AN DE AN, SFĂTUIESC o mulțime de oameni. Aceștia provin din medii diferite. Au vârste și mentalități diferite. Nu seamănă fizic între ei și, cu siguranță, nu au personalități identice. Și totuși, au ceva în comun. Fiecare om ce intră în biroul meu vine cu o „problemă". Uneori recunosc problema înainte să devină crucială. Alteori sfatul meu e salvarea cea din urmă. După nenumărate încercări eșuate, oamenii decid, în final, să se adreseze pastorului. Uneori, când vin la mine, știu deja răspunsul la problema lor, dar au nevoie de confirmări și asigurări. În alte dăți însă, oamenii nu știu în ce constă problema lor.

Într-o zi, în timp ce mă rugam pentru mai multe persoane cu diferite dificultăți, m-am pomenit întrebându-mă următorul lucru: „Ce sunt problemele și ce putem face în privința lor?" Le putem rezolva ori putem doar să le atenuăm, ocolim, tăiem din fașă sau, pur și simplu, să le ignorăm? Problemele sunt imposibil de evitat. Am observat că pe unii oameni îi ridică și-i fac mai puternici, iar pe alții îi descurajează. Problemele au o influență diferită asupra

oamenilor, însă eu am decis să le privesc prin ochii celor care ajung în vârf.

Problemele au rol *predictiv*. Ne stabilesc viitorul prin demascarea orientărilor actuale. Reacția dumneavoastră la o problemă vă determină situația din viitor, precum și starea problemei. Situația de azi n-are cum să fie la fel și mâine. Deciziile pe care le luăm azi în privința dificultăților noastre or să ne modeleze viitorul. Nu uitați: circumstanțele actuale reflectă direct deciziile pe care le-ați luat ieri.

Nu uitați: circumstanțele actuale reflectă direct deciziile pe care le-ați luat ieri.

Problemele au rol *aluziv*. Ne reamintesc că avem nevoie de ajutorul lui Dumnezeu pentru a face față schimbărilor tumultoase ale vieții. Dacă, în locul afirmației optimiste: „Pe toate le pot face prin El, care mă întărește" (*Epistola către Filipeni* 4, 13), apostolul Pavel ar fi spus „pe toate le pot face", cuvintele sale ar fi părut arogante, iar el ar fi dus o viață tristă. Pavel știa că secretul izbânzii nu constă în încrederea în sine, ci în încrederea în Hristos. Realizările sale puteau lua naștere doar prin Hristos și Pavel și-a reamintit acest adevăr de fiecare dată când s-a aflat într-o situație problematică.

Problemele sunt *obstacole*. Când încercăm să ne atingem scopurile, dificultățile ne frustrează. Un bebeluș, de fiecare dată când întâlnește un obstacol, plânge. Cunosc oameni mai în vârstă care se îmbufnează, se dau bătuți, dau vina pe cine se nimerește sau, pur și simplu, încearcă

să ignore întreaga situație. Indiferent de reacția pe care o avem la o problemă, aceasta e, pentru o vreme, un obstacol în calea noastră.

Problemele sunt *binecuvântări*. Ne pun la încercare până devenim mai puternici în călătoria noastră prin viață. O mare liniștită n-a ajutat niciun marinar să devină dibace. Fletcher Spruce a scris un articol intitulat „Fiecare câine are nevoie de câțiva purici“. Copil fiind, el a observat temperamentul diferit al câinilor. A constatat că aceia activi aveau purici, motiv pentru care erau mereu ocupați cu scărpinatul. Câinii leneși nu aveau purici și, drept urmare, erau nepăsători. Evident, concluzia sa a fost că fiece câine are nevoie de câțiva purici, pentru a fi mereu în stare de alertă, treaz și receptiv.

La fel cum câinilor le prinde bine să aibă câțiva purici, și nouă ne prinde bine să avem câteva probleme și griji. Psalmistul a scris: „Este spre binele meu că m-ai smerit.“

Problemele sunt lecții de viață. Ne învață să fim flexibili și, totodată, hotărâți.

Problemele sunt *lecții de viață*. Ne învață să fim flexibili și, totodată, hotărâți. Multe dintre aceste lecții le deprindem doar după ce dăm greș. Cursul, pe de-a-ntregul, se numește „experiență de viață“. Aceasta e un profesor dur, unul care mai întâi dă testul și apoi ține lecția. Experiența e răspunsul zilei de ieri la problemele zilei de azi.

Problemele sunt *pretutindeni*. Nu fac deosebire între oameni, locuri sau vremuri. Mai devreme sau mai târziu,

o persoană, dacă e înțeleaptă, descoperă că viața e un amestec de zile bune și zile rele, de victorii și înfrângeri, de abundențe și lipsuri. Ea învață că nu trebuie să fii prea sensibil, că e mai bine să lași unele lucruri să treacă de la sine. Învață că acela care-și pierde cumpătul are, de obicei, numai de pierdut, că fiecăruia i se întâmplă să ardă din când în când pâinea prăjită pentru micul dejun și că e preferabil să nu ne luăm problemele prea în serios.

Cursul, pe de-a-ntregul, se numește „experiență de viață".

Problemele sunt *mesaje*. Anticipează ceea ce ar putea deveni realitate ulterior. Sunt indicatori ce ne măsoară progresul, evoluția. Sunt comunicanți care ne fac cunoscute informații vitale. Uneori problemele „țipă" pentru a ne atrage atenția. Alteori marchează schimbări de direcție. Nu putem ignora problemele. Analizați-o pe fiecare în parte și vedeți ce mesaj vă transmite. Și apoi reacționați corespunzător.

Problemele sunt *soluționabile*. Au mereu o soluție. Poate că nu e la vedere, dar soluția sigur există. Dificultatea nu constă atât în găsirea ei, cât în faptul că nu suntem dispuși să facem sacrificiul necesar pentru a o identifica. Iată câteva versuri semnificative, peste care am dat de curând:

„Din ziua-n care tu te naști
Și pân' ești dus la cimitir,
Necazurile-s poate mari,
Dar e mereu loc de mai rău!"

CAPITOLUL 30
Orice-ar fi, cântaţi sub duş!

CÂNTAŢI VREODATĂ SUB DUŞ? Eu, de pildă, intonez câteva note, apoi mă opresc. De ce? Pentru că vocalizatul sub duş mi se pare puţin ridicol. Dacă mă aude cineva? Sau, când fac duş dimineaţa, nu e cumva prea devreme să fiu fericit? Dincolo de toate acestea, nici nu sunt în stare să duc un cântec până la capăt. Nu-i ştiu toate versurile. Sau poate trezesc pe cineva. Şi, uite-aşa, impulsul interior care mă îndeamnă să-mi încep ziua cântând e redus la tăcere. Parcă şi eu sunt mai tăcut. Şi totul numai din cauza mea.

Faptele şi mentalitatea noastră depind prea mult de împrejurările în care ne aflăm. Avem obiceiul de a ne înfrâna fericirea, de a ceda în faţa presiunilor constante din viaţa noastră. E extrem de important să ne dăm seama că existenţa poate să ne fie controlată fie de circumstanţe, fie de noi înşine. Aşa cum a spus cineva: „Nu cântăm pentru că suntem fericiţi, ci suntem fericiţi întrucât cântăm." Într-adevăr, suntem capabili să ne creăm un mediu propriu. Să ne aşternem patul în care ne aşezăm. Să ne construim lumea aşa cum vrem.

Aţi văzut vreodată o persoană care, intrând într-o încăpere plină de oameni, reuşeşte, în numai câteva clipe, să schimbe total atmosfera? Sau ce spuneţi despre oamenii care izbutesc să fie cu capul pe umeri, în timp ce restul lumii e într-o nebuloasă de nedescris? Cunoaşteţi oameni care zâmbesc şi sunt afectuoşi, în timp ce alţii sunt critici şi răutăcioşi? Ei au învăţat să fie stăpâni pe viaţa lor. Şi-au dat seama că perspectiva lor asupra lumii ţine de a avea o atitudine corectă faţă de viaţă. Au învăţat că trebuie să „cânte sub duş" chiar şi atunci când circumstanţele nu le sunt favorabile. Iată câteva caracteristici evidente la astfel de oameni:

1. întâmpină fiecare zi cu bucurie şi optimism;
2. vieţile lor senine îi atrag pe oameni ca un magnet;
3. sunt mereu puşi pe treabă, spre deosebire de cei nehotărâţi;
4. când vor să realizeze ceva la care ţin cu adevărat, nu aşteaptă să aibă, mai întâi, circumstanţe favorabile;
5. ridică moralul oamenilor din jur;
6. muncesc şi nu-şi pierd timpul cu grijile, cum fac alţii;
7. descoperă mereu un potenţial mai mare în vieţile lor;
8. înfăptuiesc lucruri şi nu aşteaptă să le înfăptuiască alţii în locul lor;
9. când au îndoieli şi se simt descurajaţi, îşi schimbă mentalitatea şi devin optimişti;
10. sunt „norocoşi", fiind mereu în vârf.

Analizaţi-vă puţin situaţia! Unde sunteţi actualmente? Staţi pe o movilă de cenuşă şi vă plângeţi de milă? Sunteţi copleşit de probleme? Vă apasă multe lucruri? Dacă da, e momentul să luaţi atitudine, să vă îndreptaţi către duş... şi să începeţi să cântaţi!

CAPITOLUL 31
Dăruiţi cu sufletul împăcat!

CÂND VINE VORBA de a dărui, oamenii sunt de două feluri: unii dăruiesc pentru a trăi, în vreme ce alţii trăiesc pentru a dărui. Aceste două categorii de oameni nu doar că dăruiesc diferit, dar au şi filozofii de viaţă diferite.

De exemplu, un om care dăruieşte pentru a trăi nu va face niciodată un lucru pentru cineva fără să nu aştepte, în schimb, o recompensă. Acesta contabilizează în permanenţă ceea ce oferă şi ceea ce primeşte. Şi se simte răsplătit numai atunci când primeşte mai mult decât dă.

Persoana care dăruieşte pentru a trăi se va întreba mereu: „Cât de darnic trebuie să fiu?"

Comparaţi această atitudine cu cea a omului care trăieşte pentru a dărui. El nu se aşteaptă la nicio recompensă, nu vrea nimic în schimb, iar de multe ori chiar îl lezează să primească o răsplată. Un astfel de individ nu judecă o situaţie în care dăruieşte în funcţie de ceea ce va primi în schimb. Judecata sa e bazată pe întrebarea: „A fost darul meu benefic pentru persoana sau cauza cu pricina?"

Persoana care dăruieşte pentru a trăi se va întreba mereu: „Cât de darnic trebuie să fiu?" Scopul ei e să dea „doar atât cât trebuie". Acest tip de persoană ţine cont de *minimul* pe care trebuie să-l dăruiască.

Persoana care trăieşte pentru a dărui se va întreba mereu: „Cât trebuie să mai dăruiesc pentru a satisface respectiva nevoie?" Şi va dărui ori de câte ori o să trebuiască, până se rezolvă problema. Această persoană e cu adevărat interesată să rezolve problema şi să satisfacă nevoia respectivă. Şi ţine cont de *maximul* pe care trebuie să-l dăruiască.

De obicei, persoana care dăruieşte pentru a trăi caută cu ardoare să aibă parte de apreciere. Şi are obiceiul să ofere în funcţie de gradul de apreciere pe care o primeşte. Acest om e rareori darnic când nu are pe nimeni în jur. I se pare dificil să facă o faptă bună fără să-l vadă nimeni. În parabola bunului samaritean, sunt sigur că preotul şi levitul care au trecut pe lângă bărbatul aflat la ananghie ajutaseră multe alte persoane înainte. Cu siguranţă că făcuseră multe fapte bune. Şi-atunci, de ce nu s-au oprit să-l ajute pe acel bărbat? Pentru că erau pe un drum pustiu şi n-avea cine să-i vadă. Lipsea publicul. Şi, chit că-l ajutau, existau puţine şanse să se bucure de apreciere.

Aprecierea o cunosc, poate, toţi care dăruiesc, şi totuşi, nu ea trebuie să fie factorul principal din actul dăruirii.

Atunci când trăim pentru a dărui, nu ne ghidăm numai după aprecierea primită. Aprecierea o cunosc, poate, toţi care dăruiesc, şi totuşi, nu ea trebuie să fie factorul principal

din actul dăruirii. Unii nu întorc niciodată capul pentru a vedea cine-i priveşte şi nu se aşteaptă la nicio răsplată. Aceştia sunt oamenii care dăruiesc, în general, în taină, fără să se expună.

Cunosc un cuplu minunat care face multe lucruri frumoase pentru cei din jur. Cei doi mă caută deseori şi mă roagă să-i spun persoanei nevoiaşe că problema i-a fost rezolvată. Însă îmi cer, totodată, să nu le divulg identitatea. De ce? Pentru că răsplata lor constă în soluţionarea problemelor altor persoane, şi nu în aprecierea pe care le-ar arăta-o acestea.

Filozofia „dăruiesc pentru a trăi" e, în esenţă, egoistă. Oamenii care-şi clădesc existenţa pe această filozofie spun: „Mi-ar fi plăcut să-mi duc viaţa fără să fiu nevoit să dăruiesc." Dacă ar fi posibilă o astfel de viaţă, ei n-ar mai oferi nimic. Indiferent de cât de multe lucruri posedă, nu le sunt niciodată de-ajuns. Una dintre principalele lor griji e: „Cât mi-a mai rămas?" Le e mereu teamă că darurile pe care le fac îi vor epuiza fizic sau îi vor falimenta financiar. Nu şi-au dat încă seama că e imposibil să se întâmple una ca asta. Ei îşi măsoară succesul în funcţie de posesiunile lor.

Creştinismul ne îndeamnă să trăim dăruind.

Filozofia „trăiesc pentru a dărui" are un fundament creştin. Atunci când Şi-a dăruit lumii singurul Fiu, Dumnezeu a ilustrat perfect această filozofie. Iar Iisus a subliniat acest tip de gândire atunci când a spus: „Iubiţi pe vrăjmaşii

voştri, binecuvântaţi-i pe cei care vă blesteamă, faceţi bine celor care vă urăsc, şi rugaţi-vă pentru cei care se folosesc de voi cu răutate şi vă prigonesc." (*Matei* 5, 44) Creştinismul ne îndeamnă să trăim dăruind.

Persoana care „dăruieşte pentru a trăi" e rareori fericită. Cauza e evidentă. Raţiunea de a trăi a unei astfel de persoane e greşită, deci nu are cum să fie vreodată mulţumită. Este egoistă şi se teme mereu că n-o să fie tratată aşa cum se cuvine.

Acum să ne întoarcem spre cel care trăieşte pentru a dărui. Singurul aspect care i-ar umbri fericirea ar fi să nu aibă pe cine să slujească. El este cu adevărat împlinit atunci când dăruieşte! De ce? Pentru că actul dăruirii e săvârşit din motivele corecte. Satisfacţia rezultă din ajutorul acordat altora. Un zâmbet în semn de apreciere, o vorbă plină de speranţă sau un oftat de uşurare reprezintă o răsplată suficientă. Cuvântul lui Dumnezeu îl descrie pe acest om drept unul „care dă cu voie bună" (*Corinteni II* 9, 7). Dacă darul său nu a presupus un sacrificiu, persoana în cauză consideră că nu a dăruit destul. Ea ştie că există o limită pe care trebuie s-o depăşească înainte ca actul dăruirii să-i procure bucurie. Trebuie să depăşim limita egoismului, a lăcomiei şi a interesului personal. Depăşind această barieră importantă, ajungem să trăim pentru alţii, şi nu pentru noi înşine. Doar aşa putem cunoaşte bucuria şi fericirea adevărată. De ce? Pentru că dăruim cu sufletul împăcat!

CAPITOLUL 32
Vreau o casă la câmpie!

ÎNTR-O ZI, profesorul nostru din clasa a doua ne-a învățat un cântec care mi-a plăcut imediat. Era intitulat „Casă la câmpie". Îmi amintesc bine versurile:

„Vreau un cămin unde bizonii zburdă în voie
Și jucăușe căprioare viețuiesc,
Unde nu se-aud vorbe deznădăjduitoare,
Iar de pe cer norii toată ziua lipsesc."

Brewster Higley

Am decis că aș vrea să trăiesc și eu într-un asemenea loc. Imediat ce-l voi găsi, îmi voi face acolo „o casă la câmpie", să aud rareori vorbe deznădăjduitoare. De bizoni și căprioare aș putea chiar să mă lipsesc. Vreau doar să trăiesc într-un loc unde să nu aud vorbe deznădăjduitoare!

Am locuit odată în nord-vestul Americii, dar sunt sigur că locul din cântec nu e acolo. Pentru că am auzit multe vorbe deznădăjduitoare. Mă puteți ajuta? Știți unde e locul despre care se vorbește în cântec? Îngăduiți-mi să vă arăt

care e efectul pe care îl are deznădejdea, prin cuvinte, atitudini şi fapte, asupra oamenilor.

Deznădejdea...

... ne împiedică să devenim aşa cum îşi doreşte Dumnezeu;
... ţine frumuseţile lumii departe de noi;
... ne slăbeşte ambiţia;
... ne azvârle în mulţimea celor înfrânţi;
... ne stinge lumina, care ar trebui să strălucească pentru Iisus;
... ne iroseşte viaţa;
... lasă îndoielile să ne controleze faptele;
... ne lipseşte de creativitate;
... ne rătăceşte credinţa;
... ne amplifică problemele;
... ne slăbeşte influenţa pozitivă asupra altora;
... ne transformă în introvertiţi;
... ne întunecă viziunea;
... ne spulberă visurile.

Deznădejdea poate să ne distrugă viaţa. E cea mai eficace armă a Satanei, deoarece îi face pe oameni să se resemneze şi să se dea bătuţi. Deşi e imposibil să trăim într-un mediu din care deznădejdea să lipsească total, există o serie de paşi pe care-i putem întreprinde, pentru a ţine capul sus chiar şi atunci când ne pierdem speranţa.

Însumaţi toate reuşitele din trecut. Atunci când ne pierdem speranţa, avem tendinţa să uităm de victoriile din trecut. Descurajarea ne face să cădem pradă gândirii negative şi

ajungem să ne concentrăm doar asupra eşecurilor. Ne spunem: „Nu sunt bun de nimic", „Mereu greşesc" sau: „Chiar nu pot face nimic ca lumea?" şi aşa mai departe. Descotorosiţi-vă de gândurile negative! Lăsaţi-vă încurajat de lumina victoriei!

Dacă prietenii dumneavoastră vă demoralizează, e mai bine să vă faceţi alţii noi sau să vă vedeţi singur de drum, cu Dumnezeu alături.

Înlăturaţi toate influenţele negative din viaţa dumneavoastră. Poate că prietenii dumneavoastră seamănă cu ai lui Iov. Poate că vă pun piedici, în loc să vă ajute. Luaţi o coală de hârtie, faceţi o listă cu toţi prietenii dumneavoastră şi notaţi trăsăturile fiecăruia. Sunt preponderent pesimişti sau optimişti? Vă ridică moralul sau vă descurajează? Vădesc invidie, gelozie, furie şi amărăciune? Despre ce le place să discute? Dacă prietenii dumneavoastră vă demoralizează, e mai bine să vă faceţi alţii noi sau să vă vedeţi singur de drum, cu Dumnezeu alături. Ar fi bine să citiţi cărţi motivaţionale bune, care să vă dea încredere în forţele proprii. Eliminaţi din viaţa dumneavoastră orice lucru sau persoană care are tendinţa de a vă descuraja.

Multiplicaţi toate promisiunile lui Dumnezeu faţă de dumneavoastră. Îngăduiţi-mi să vă împărtăşesc una dintre nenumăratele promisiuni ale lui Dumnezeu. În *Isaia* 43, 1-3 citim: „Şi acum aşa zice Domnul, Ziditorul tău, Iacove, şi Creatorul tău, Israele: «Nu te teme, căci Eu te-am răscumpărat şi te-am chemat pe nume, al Meu eşti! Dacă tu vei trece prin ape, Eu sunt cu tine şi în valuri tu nu vei fi înecat. Dacă vei trece prin foc, nu vei fi ars şi flăcările nu te

vor mistui. Că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Sfântul lui Israel, Mântuitorul.»"

Împărțiți cu ceilalți toate lucrurile cu care v-a binecuvântat Dumnezeu. Nu există manieră mai eficientă de a trece peste o descurajare decât să împarți lucrurile bune cu altcineva. Una dintre cauzele majore ale descurajării e faptul că ne plângem de milă. Atunci când ne detașăm de noi, îndreptându-ne spre ceilalți, în viața noastră domnesc sentimentul utilității și încrederea în sine.

Nu trebuie să ne scoatem casa la vânzare și să ne mutăm la câmpie. Iarba din locul în care trăim momentan trebuie să fie la fel de verde ca aceea din locul la care visăm. Nu contează unde trăiți, important e doar să-i încurajați, să le ridicați moralul și să-i ajutați pe cei din jur. Iar oamenii își vor dori numaidecât să stea în preajma dumneavoastră, vă vor cunoaște și vă vor deveni prieteni. De ce? Pentru că, atunci când vă stau aproape, „nu aud vorbe deznădăjuitoare".

CAPITOLUL 33
Nu vă pierdeţi speranţa, rugaţi-vă!

L-AM ASCULTAT CU RĂBDARE împărtăşindu-mi problemele sale. La muncă, lucrurile nu mergeau bine. Câţiva dintre copiii săi mergeau la cosit de ovăz, iar el îşi făcea griji pentru ei. Lovitura care l-a înfrânt complet a fost decizia soţiei sale de a-l părăsi. Se afundase în scaun şi era peste putinţă de disperat. Ultimele lui vorbe m-au speriat rău. Mi-a spus: „Nu mai am pentru ce trăi, nu mai am nicio speranţă..."

I-am răspuns că speranţa era singurul lucru pe care nu-şi permitea să-l piardă. Putea să-şi piardă afacerea, banii, poate chiar şi familia, că tot mai avea şanse să-şi refacă viaţa, cu condiţia să nu fie fără de speranţă.

Dacă speranţa e atât de importantă, ce reprezintă ea? Tertullian a spus: „Să speri înseamnă să ai răbdare, cu lampa aprinsă." Să speri înseamnă să nu-ţi pierzi cumpătul atunci când lucrurile din jur încep să se dezbine. Să speri înseamnă să te rogi chiar dacă ai impresia că nu-ţi răspunde nimeni. G. Campbell Morgan spune povestea

unui bărbat căruia i-a ars magazinul în timpul unui dezastruos incendiu din Chicago. În dimineaţa următoare bărbatul a luat cu el o masă şi s-a dus la faţa locului. A aşezat-o în mijlocul dărâmăturilor şi a pus un anunţ optimist: „Am pierdut totul, cu excepţia soţiei, a copiilor şi a speranţei. Magazinul va funcţiona din nou începând cu mâine-dimineaţă, după programul obişnuit."

Singura diferenţă dintre cei care se resemnează şi se dau bătuţi şi cei care-şi adună forţele şi-şi văd mai departe de viaţă e speranţa.

Mulţi bărbaţi şi multe femei se supără pe viaţă din cauza împrejurărilor nefericite în care se găsesc. Mulţi se dau bătuţi. Alţii îşi iau viaţa. Ce anume îi diferenţiază? Talentul? Nu! Singura diferenţă dintre cei care se resemnează şi se dau bătuţi şi cei care-şi adună forţele şi-şi văd mai departe de viaţă e speranţa. Cum îi ajută aceasta pe oameni?

Speranţa ne luminează în ceasurile cele mai întunecate.
Speranţa ne motivează atunci când suntem descurajaţi.
Speranţa ne dă vigoare atunci când suntem obosiţi.
Speranţa ne îndulceşte în clipele de amărăciune.
Speranţa ne face să cântăm atunci când nu cântă nimeni în jur.
Speranţa ne dă încredere atunci când nu mai ştim în ce să credem.
Speranţa ne face să întrevedem răspunsuri atunci când nu vorbeşte nimeni.
Speranţa ne face să trecem peste obstacole atunci când nu ne ajută nimeni.

Speranţa ne face să îndurăm greutăţile atunci când nu-i pasă nimănui de noi.
Speranţa ne face să zâmbim cu încredere atunci când nu mai râde nimeni.
Speranţa ne face să căutăm răspunsuri atunci când nu întreabă nimeni nimic.
Speranţa ne face să izbutim atunci când nu ne mai încurajează nimeni.
Speranţa ne face să dăruim atunci când nu mai dăruieşte nimeni nimic.
Speranţa ne face învingători atunci când nu mai câştigă nimeni nimic.

După ce-şi pierde speranţa, omul n-are decât să fie îngropat. Să rămâi fără speranţă e ca şi cum ai rămâne fără viaţă. Nu aveţi nevoie de un mediu mai bun, aveţi, pur şi simplu, nevoie să speraţi mai mult! Nădejdea e singurul lucru pe care nu vă permiteţi să-l pierdeţi!

CUPRINS

Mulţumiri 9

Introducere 11

PARTEA I
VORBE ÎNŢELEPTE DIN *BIBLIE*

Capitolul 1
Meditaţi! 15

Capitolul 2
Cine a găurit acoperişul? 20

Capitolul 3
Cine a reparat acoperişul? 24

Capitolul 4
Puţin îmi pasă 28

Capitolul 5
Reacţiile oamenilor sunt pe măsura
credinţei lor 32

Capitolul 6
Ce atâta treabă? Mai şi odihniţi-vă! 36

Capitolul 7
În pomul dumneavoastră ce roade cresc? 41

PARTEA A II-A
INDICATORI AI POTENŢIALULUI

Capitolul 8
Da, puteţi! 47

Capitolul 9
Puteţi fi peste medie! 51

Capitolul 10
Priviţi lucrurile ca realizabile! 55

Capitolul 11
Vorbiţi despre lucruri ca şi cum ar fi realizabile! 59

Capitolul 12
Trei greşeli săvârşite des 64

Capitolul 13
De cădeţi de nouă ori, ridicaţi-vă de zece! 69

Capitolul 14
Vulturul nu se cuibăreşte niciodată lângă vrabie 73

Capitolul 15
Împreună, putem schimba lumea! 78

Capitolul 16
Cel mai greu păcat din lume 82

PARTEA A III-A
AFIRMAŢII DESPRE SUCCES

Capitolul 17
Ce e succesul? 91

Capitolul 18
Implicarea e totul! 97

Capitolul 19
Deciziile vă determină destinul 101

Capitolul 20
Faceţi-vă planuri din timp! 105

Capitolul 21
Şapte factori ai succesului 110

Capitolul 22
Dezamăgirile nu sunt un capăt de drum 115

Capitolul 23
Oportunităţile se ivesc, adesea, de două ori 122

Capitolul 24
Merită să fiţi perseverent! 127

Capitolul 25
Eşecurile constructive 132

PARTEA A IV-A
ATENŢIE LA PERSPECTIVE!

Capitolul 26
Mai aveţi vreo aşteptare de la viaţă? 139

Capitolul 27
Dumneavoastră în ce tabără sunteţi? 143

Capitolul 28
Ce bine că e luni! 145

Capitolul 29
Ce e aceea o problemă? 148

Capitolul 30
Orice-ar fi, cântaţi sub duş! 152

Capitolul 31
Dăruiţi cu sufletul împăcat! 154

Capitolul 32
Vreau o casă la câmpie! 158

Capitolul 33
Nu vă pierdeţi speranţa, rugaţi-vă! 162

În continuare, Maxwell discută despre potențialul pe care-l are, neîndoielnic, fiecare om în parte. Adevărat, puțini și-l împlinesc. Și, în genere, numai aceia care nu se lasă intimidați de circumstanțele potrivnice, adică oamenii hotărâți și organizați.

În final se vorbește despre succesul efectiv. Pentru a ajunge lideri, e de preferat să vizăm un domeniu în care să ne fie ușor să luăm decizii bune. Implicarea ne face să depășim orice obstacol și să nu ne pierdem din vedere țelurile. Nimic nu e posibil fără implicare! Și, uneori, nici fără speranță, cum spune Maxwell în ultima secțiune a cărții. Speranța ne dă întotdeauna curaj să înaintăm!

Această primă carte a lui Maxwell este esențială pentru cei care trebuie să distingă... esențialul în viață: liderii. Orice lider bun trebuie să aibă o gândire sănătoasă și limpede. Trebuie să știe ce contează și ce nu contează în viață. Iar John C. Maxwell este un foarte bun profesor de leadership.

Puterea oricărui om stă în armonia dintre sufletul și cugetul lui. Meditați asupra celor spuse de Maxwell și veți ajunge un lider de primă mână!

„Leadership-ul este complex și are multe fațete: respectul impus, experiența în domeniu, tăria de caracter, viziunea, capacitatea de a coordona, abilitatea de a lucra cu oamenii și lista poate continua. Partea bună e că liderii nu sunt nici statici, nici rigizi în evoluția lor. Indiferent de punctul în care vă aflați în acest moment, puteți deveni mai eficient, iar cartea lui Maxwell este, neîndoielnic, un instrument bun în acest sens."

Ultima Hora

„Practicile și strategiile de afaceri folosite de John C. Maxwell l-au diferențiat de ceilalți și l-au transformat într-un lider mondial în domeniul dezvoltării personale și corporatiste."

Paul Martinelli
Președintele programului „John Maxwell" de certificare a trainerilor și a oratorilor

148

CĂRȚI CHEIE

începi să afli

ISBN 978-606-588-306-2

CURTEA VECHE

Pentru a comanda online sau pentru lista completă a titlurilor publicate la Curtea Veche, vizitează www.curteaveche.ro

9 786065 883062